ΡΑΓΚΑΒΗ

ΑΠΑΝΤΑ

19

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Rizo-Rangabé

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΠΑΝΤΑ

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ

ΤΟΥ

ΡΑΓΚΑΒΗ

ΤΟΜΟΣ ΙΘ'

ΓΑΙΤΟΥ, ΦΑΥΣΤΟΣ. — ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Ι. Λ Η. Ε.
ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓ. 1251/19--

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ
1889

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΓΑΙΤΟΥ

ΦΑΥΣΤΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΡΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ

Τὸ ὄνομα Φαῦστος (Faustus, Εὐτύχιος) ἦν οὐχὶ σπάνιον κατὰ τὴν ιε΄ ἑκατονταετηρίδα. Ὁ ἥρως τοῦ παρόντος δράματος ἐκαλεῖτο, ἢ κἂν κατὰ τὰς μεσαιωνικὰς παραδόσεις ἐξελαμβάνετο καλούμενος *Ἰωάννης Φαῦστος*, ὑπὸ τοῦ Γαίτου μετονομασθεὶς Ἐῤῥῖκος. Ὁ τῷ 1509 γεννηθεὶς Ἀββάτης Τριθέμιος (Tritheim) αὐτεκαλεῖτο « Φαῦστος ὁ μικρός »· ἐξ οὗ ἕπεται ὅτι ὁ Ἰωάννης Φαῦστος ἦν κατά τι αὐτοῦ ἀργαιότερος, καὶ πιθανῶς ὁ κατὰ τὸ τέλος τῆς ιε΄ ἑκατονταετηρίδος ἐν Βυρτεμβέργῃ ἐξ ἀπόρων γεννηθείς, καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κρακοβίας βαθμὸν διδάκτορον λαβών, ἀφ᾽ οὗ ἐσπούδασε τὴν ἰατρικήν, καὶ προσέτι καὶ τὴν μαγικήν. Αὕτη δ᾽ ἐπισήμως ἐδιδάσκετο ἐκεῖ, καὶ ἐθεωρεῖτο τότε ὡς σπουδαία ἐπιστήμη, ὥστε καὶ οἱ ἐμβριθέστεροι τῶν λογίων καὶ θεολόγων κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐπίστευον εἰς τὴν παρουσίαν ὁρατοῦ διαβόλου ἐν Γερμανίᾳ· καὶ ὁ Λούθηρος ἐν τοῖς Συμποσιακοῖς Διαλόγοις του ὁμολογεῖ τοὺς πειρασμοὺς εἰς οὓς τὸν ἐνέβαλεν ὁ διάβολος οὗτος.

Μετὰ τοῦτο λέγεται ὁ Φαῦστος περιελθὼν τὴν Εὐρώπην, καί, — κατὰ Μελάγχθωνα, οὗ τὴν μαρτυρίαν ἀναφέρει ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Μάνλιος, — συλληφθεὶς ἐν Βυρτεμβέργῃ καὶ εἶτα ἐν Νυρεμβέργῃ, ἵνα φυλακισθῇ, ὡς μάγος,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὡς ὄργανον τοῦ διαβόλου, καὶ ὡς καυχώμενος ὅτι αὐτός, διὰ τῶν γοητειῶν του, ἀνέδειξε τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας νικητὴν ἐν Ἰταλίᾳ, πιθανῶς ἐν Παυίᾳ τῷ 1525, ἀλλὰ κατορθώσας νὰ δραπετεύσῃ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πόλεων.

Ὁ Ἰατρὸς Φίλιππος Βεγάρδης, ἐν τῷ Index sanitatis, ὃ ἐξέδωκεν ἐν Βὸρμς τῷ 1539, γράφει περὶ αὐτοῦ· « Πρό τινων ἐτῶν περιῆλθε πάσας τὰς χώρας, ἐπαρχίας καὶ κράτη. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐγένετο τοῖς πᾶσι γνωστόν, καὶ φημίζεται ἐπὶ ἱκανότητι οὐ μόνον εἰς τὴν ἰατρικήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χειρομαντείαν, τὴν νεκρομαντείαν, τὴν φυσιογνωμικήν, τὴν κρυσταλλοψίαν, καὶ ὁμοίας ἄλλας τέχνας. Καὶ αὐτὸς δ' ὡμολόγει, οὐδ' ἠρνεῖτο ὅτι οὕτως εἶχεν, ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἦτο Φαῦστος, καὶ ἀπεκάλει ἑαυτὸν φιλόσοφον φιλοσόφων. Ἀλλὰ πόσοι δὲν μοὶ τὸν κατήγγειλαν ὡς ἐξαπατήσαντα αὐτούς! Πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ἀληθῶς ».

Ἕτερος δὲ λόγιος, ὁ θεολόγος Ἰωάννης Γάστ, διηγεῖται (Sermones conviviales) ὅτι ἐνεφάτισεν ἐν Βασιλείᾳ παρὰ τῷ Φαύστῳ, παρ' ᾧ ὑπηρέτουν δύο διάβολοι, ὑπὸ τὸ σχῆμα ὁ μὲν ἵππου, ὁ δὲ κυνός! « Τὸ ἔκτρωμα τοῦτο, προστίθησιν ὁ εὔπιστος συγγραφεύς, εἶχε τρομερὸν τέλος. Ὁ διάβολος τὸν ἀπέπνιξε, τὸ δὲ λείψανόν του ἔκειτο πρηνὲς ἐν τῇ θήκῃ, εἰ καὶ πεντάκις οἱ περὶ αὐτὸν τὸ ἔστρεψαν πρὸς τὰ ἄνω ».

Τῷ 1587 ὁ Σπεὶς (Spiess) ἐδημοσίευσεν ἐν Φραγκοφόρτῃ τὰ περὶ Φαύστου ὑπὸ τὸν τίτλον· « Ἱστορία τοῦ Διδάκτορος Ἰω. Φαύστου, τοῦ γνωστοῦ μάγου καὶ μελανοτέχνου », διηγούμενος ὅτι συνεδέθη ὁ Φαῦστος μετὰ τοῦ διαβόλου ἐπὶ ῥητὸν χρόνον, καὶ τὰ συμβάντα αὐτοῦ ἐκτιθεὶς μέχρις οὗ ἔλαβε τὰ ἐπίχειρα τῆς διαγωγῆς του, τὰ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

πλεῖστα, ὡς λέγει, ἀρυόμενος ἐκ παραλειπομένων σημειώσεων αὐτοῦ τοῦ Φαύστου. Τὸ σύγγραμμα δὲ τοῦτο διεδόθη ἀμέσως, μετατυπωθέν, καὶ εἰς διαφόρους γλώσσας μεταφρασθέν.

Κατ' αὐτό, ἐν ἄλλοις ὁ Φαῦστος διὰ μαγειῶν ἐπεκαλέσθη διὰ νυκτὸς ἐντὸς δάσους τῆς Βυρτεμβέργης τὸν διάβολον, ὅστις ἔκτοτε τὸν ἐπεσκέπτετο κατ' οἶκον καὶ συνεζήτει μετ' αὐτοῦ, ἀποκαλύψας αὐτῷ ὅτι ἐκαλεῖτο Μεφιστοφελής. Συνωμολόγησε δὲ μετ' αὐτοῦ συμβόλαιον 24 ἐτῶν, πρὸς οὗ τὴν ὑπογραφὴν ὁ Φαῦστος ἐκέντησε τὴν χεῖρά του· τὸ δ' ἐκρεῦσαν αἷμα ἀπετέλεσεν αὐτομάτως τὰς λέξεις· O homo fuge (Ἄνθρωπε φύγε). Κατ' ἀρχὰς ὁ Μεφιστοφελής, ὑπὸ σχῆμα μοναχοῦ, τῷ ἐπρομήθευε τροφὰς καὶ οἶνον ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τοῦ ἀρχιερέως καὶ τῶν ἱερέων τῆς Σαλσβούργης, καὶ λαμπρὰ ἐνδύματα ἐξ Αὐγούστης καὶ Φραγκοφόρτης, καὶ παρεῖχε βίον πολυτελῆ εἰς αὐτόν τε καὶ εἰς τὸν ὑποτακτικόν του Χριστόφορον Βάγνερ, νόθον, ὡς ἐλέγετο, καθολικοῦ ἱερέως. Ὅτε δ' ὁ Φαῦστος ἠθέλησε νὰ νυμφευθῇ, ὁ Μεφιστοφελὴς ἀντέστη, διϊσχυρισθεὶς ὅτι ὁ γάμος ἐστὶν ἀρεστὸς τῷ Θεῷ, καὶ ἑπομένως ἀθέτησις τοῦ συμβολαίου.

Πολλὰ δὲ διδασκόμενος ὁ Φαῦστος παρὰ τοῦ διαβόλου περὶ τῆς πλάσεως, τῶν πλανητῶν, τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, τῆς τῶν δαιμόνων κυριαρχίας, κατῆλθεν, ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς διηγούμενος, μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἅδην ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δρακόντων· εἶτα δ' ἐπιβὰς τοῦ Μεφιστοφελοῦς, μεταμορφωθέντος εἰς πτερωτὸν ἵππον, ἔπτη πρὸς διαφόρους χώρας, ἐν ἄλλαις εἰς Ῥώμην, ὅπου ἔτρωγε καὶ ἔπινεν ἀοράτως ἐκ τῆς παπικῆς τραπέζης, καὶ ὁσάκις ὁ Πάπας ἔκαμνε τὸν σταυρόν του, τῷ ἐφύσα κατὰ πρόσω-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πον, μέχρις οὗ διετάχθη γενικὴ κωδωνοκρουσία πρὸς ἀπέλασιν τοῦ πονηροῦ πνεύματος, καὶ τότε, μετὰ τριήμερον διαμονήν, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ λαβὼν τὸ σχῆμα τοῦ Μωάμεθ, ἐξενίσθη μεγαλοπρεπῶς παρὰ τῷ Σουλτάνῳ. Εἶτα δέ, διαπτὰς τὴν Αἴγυπτον, τὸ Μαρόκκον, τὰς Ὀρκνείας νήσους, τὴν Σκυθίαν, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Περσίαν, καὶ ἀφιχθεὶς εἰς τὴν νῆσον (!) Καύκασον, ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἐπεσκόπει τὸν κῆπον τοῦ Παραδείσου. Ἐπιστρέψας δ' εἰς Γερμανίαν, ἀπῆλθεν εἰς Ἰνσβροῦκον, εἰς τὴν Αὐλὴν Καρόλου Ε', καί, πλὴν ἄλλων τερατουργημάτων, ἐπεκαλέσθη, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Αὐτοκράτορος, εἰς τὸ προφανὲς τὰς σκιὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Εἶτα δ' εἰς διαφόρους πόλεις τῆς βορείου Γερμανίας (Λείψιαν, Γόθαν, Ἐρφούρτην κτλ.) τὰς μαγικὰς τέχνας του ἐπιδεικνύων, ἐτρύπησε τράπεζαν, ἐξ ἧς ἀνέβρυσεν οἶνος, ἀνεκάλεσεν, αἰτήσει συντροφίας φοιτητῶν, τὴν σκιὰν τῆς Ἑλένης, κτλ. Ἐν δὲ τῷ 23 ἔτει τοῦ συμβολαίου ἔφερεν ὁ Μεφιστοφελῆς πρὸς αὐτὸν τὴν Ἑλένην ἧς ὁ Φαῦστος ἠράσθη, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀπέκτησεν υἱόν, κληθέντα Ἰοῦστον Φαῦστον.

Τὴν δὲ νύκτα τῆς λήξεως τοῦ συμβολαίου, εἰς καπηλεῖον τοῦ χωρίου Ῥίμλιχ, παρὰ τῇ Βιττεμβέργῃ, μετὰ φοιτητῶν συγκαθήμενος, μελαγχολικῶς τοῖς ὡμολόγει ὅτι μετεμελήθη, καὶ ὅτι προθύμως θὰ κατέλειπε τῷ διαβόλῳ τὸ σῶμά του, ἂν ἐδύνατο νὰ λάβῃ συγχώρησιν διὰ τὴν ψυχήν του. Ἀλλὰ τὸ μεσονύκτιον φοβερὰ ἐνέσκηψε καταιγίς, καὶ τὸ πρωὶ εὑρέθησαν τὰ μέλη του κατεσπαραγμένα, ἀφανὴς δ' ἐγένετο ἡ Ἑλένη καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς. Ὁ δὲ Βάγνερ, κατὰ διαθήκην, τὸν ἐκληρονόμησε, λαβὼν ἰδίως τὴν ἐν Βιττεμβέργῃ οἰκίαν του.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ταῦτα ὁ Σπεὶς μυθιστορεῖ. Ἐξεδόθη δ' ἐν ἔτει 1592 βιογραφία καὶ αὐτοῦ τοῦ Βάγνερ, καθ' ἣν ὁ διάβολος συνοδεύει αὐτὸν ὑπὸ μορφὴν πίθηκος, φέροντος ὄνομα Auerhahn, εἶδος παρῳδίας τῆς περὶ Φαύστου παραδόσεως.

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Σπεὶς ἠρύσθησαν τὴν ὑπόθεσιν τὰ νευροσπάστων θέατρα τῶν χρόνων ἐκείνων. Συνέθεσε δὲ κατ' αὐτὴν καὶ ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Μαρλὼ (Marlow) τραγῳδίαν, διδαχθεῖσαν ἐν Λονδίνῳ τῷ 1593.

Καὶ ὁ Λέσσιγγ δ' ἔγραψε τραγῳδίαν «Φαῦστον», ἀλλ' ἀπολεσθεῖσαν πρὶν ἐκδοθῇ, πλὴν ὀλίγων τεμαχίων περισωθέντων. Καὶ πολλοὶ δ' ἄλλοι τὴν αὐτὴν ὕλην ἐξηργάσθησαν διὰ τὴν σκηνήν, ἐν ὅλοις 7 μὲν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πρώτων ἀποσπασμάτων τοῦ δράματος τοῦ Γαίτου, 9 δὲ ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου μέχρις οὗ συνεπληρώθη τὸ α' τούτου μέρος, καὶ ἕτεροι 14 (ἐν ὅλοις 30) μέχρι τοῦ ἐντελοῦς καταρτισμοῦ καὶ τῆς ἐκδόσεως καὶ τοῦ β' μέρους.

Ὁ δὲ Γαίτης (Johann Wolfgang Gœthe), γεννηθεὶς ἐν Φραγκοφόρτῃ, αὐτῇ τῇ πόλει τῆς διαμονῆς τοῦ Φαύστου, τῇ 28 Αὐγούστου 1749, πρωΐμως συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἐν ἔτει 1768, ἀσθενῶν, καὶ ἐν συνεχεῖ συναναστροφῇ μετὰ τῆς νέας Κλεττεμβὲργ διατελῶν, συνεζήτει μετ' αὐτῆς θεολογικὰ ζητήματα, ἀνεγίνωσκε βιβλία καββαλιστικὰ καὶ ἐπεδίδετο εἰς ἀλχημικὰ πειράματα. Ἐκ τούτων κατὰ πρῶτον εἱλκύσθη ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ διάνοια πρὸς τοῦ Φαύστου τὴν παράδοσιν, καὶ τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ διαδραματίσῃ αὐτήν.

Κατὰ τὸ 1773, εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, εἶχεν ἤδη ἀρχίσει τὸ ἔργον, οὗ χωρία ἀνέγνω τῷ Κλοπστόκῳ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἑπομένου ἔτους, καὶ ἐν ἔτει 1775 ἀπήγγειλε σκηνὰς αὐτοῦ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Βεϊμάρης, παρόντος καὶ τοῦ Βει-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λάνδου. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν κλασικῶν μελετῶν καὶ ἐμπνεύσεων, ὧν προϊὸν ὑπῆρξεν ἡ ἐν Ταύροις Ἰφιγένεια, ἀπέσχεν ἐφ᾽ ἱκανὸν χρόνον τῆς ἐργασίας τοῦ Φαύστου, καὶ μόνον ἐν ἔτει 1780 ἔστρεψε πάλιν πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχήν του, καὶ ἐποίησέ τινα τοῦ Β΄ μέρους, ἃ ὅμως μετὰ ταῦτα ἀπέῤῥιψεν.

Ὅτε δὲ τῷ 1786 ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν, ὡς μόνον συνεκδημον ἔλαβε τὸ χειρόγραφον ὃ εἶχεν ἀρχίσει πρὸ 15 ἐτῶν· ἀλλ᾽ εἰς αὐτὸ μόνον κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του ἠσχολήθη, συνθεὶς πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του καὶ μετ᾽ αὐτὴν (18 Ἰουνίου 1788) σκηνάς τινας πρὸς ἀλλήλας ἀσυναρτήτους, ἃς ἐνέσπειρεν εἰς ὅ,τι εἶχε ποιήσει προηγουμένως. Μόνον δ᾽ ἐν ἔτει 1790, ἤτοι 19 ἔτη μετὰ τοῦ ἔργου τὴν ἔναρξιν, ἐξέδωκεν ἐν Λειψίᾳ, ὡς « ἀπόσπασμα », ὅσα αὐτοῦ τεμάχια εἶχε συνθέσει.

Ἔκτοτε ἐμψυχούμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ Σίλλερ, ὅστις τῷ 1794 τῷ ἔγραφεν, ὅτι « τὸ δημοσιευθὲν ἀπόσπασμα τῷ ἐφάνη ὡς κορμὸς Ἡρακλέους », καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος ἐν Ἰένῃ συμβουλευθεὶς αὐτὸν περὶ τοῦ ὅλου σχεδίου, ἐξηκολούθησεν ἐκ διαλειμμάτων γράφων τινὰ ὁτὲ μὲν τοῦ πρώτου μέρους ὁτὲ δὲ τοῦ δευτέρου, καὶ μόλις τέλος ἐν ἔτει 1808 ἐξέδωκε τὸ πρῶτον μέρος πλῆρες, 37 ὅλα ἔτη ἀφ᾽ οὗ εἶχεν ἀρχίσει τὴν σύνθεσιν.

Μετὰ 16 δ᾽ ἕτερα ἔτη, τῷ 1824 καὶ 1826, ἐνέκυψεν αὖθις εἰς τὴν συναρμολογίαν τῶν τεμαχίων ἃ ἔμελλον ν᾽ ἀπαρτίσωσι τὸ β΄ μέρος καὶ εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτῶν, καὶ τῷ 1827 ἐξέδωκε σκηνὰς αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως ὡς ἀποτελούσας μέρος τοῦ Φαύστου, ἀλλ᾽ ὡς ἴδιον ποίημα, ὃ ἀπεκάλεσεν· « *Ἑλένη, κλασικοῤῥωμαντικὴ φαντασμαγορία* »,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

καὶ ἐν ᾧ, δι' ἑνὸς προσώπου, τοῦ Εὐφορίωνος, ἤθελε νὰ παραστήσῃ τὸν Βύρωνα.

Ἐμψυχωθεὶς δ' ὑπὸ τῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχεν ἡ δημοσίευσις αὕτη, ἐξέδωκε τὸ ἑπόμενον ἔτος μέρη τινὰ τῆς πρώτης Πράξεως τοῦ δευτέρου μέρους, καὶ ἐπὶ δύο ἔτη ἐξηκολούθησε ποιῶν τεμάχια κατὰ τὰς στιγμιαίας ἐμπνεύσεις του, ἃ μετὰ ταῦτα ἐζήτει νὰ συνείρῃ εἰς τὸ ὅλον ἔργον. Τέλος δέ, τῇ 28 Αὐγούστου 1831, ἡμέραν τῶν 82ων γενεθλίων του, καὶ 58 ἔτη ἀφ' οὗ ἤρξατο τοῦ ἔργου, ἐσφράγισεν αὐτὸ ὡς περατωθέν, καὶ διέταξε νὰ μὴ ἐκδοθῇ πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅστις καὶ ἐπῆλθε μετὰ μῆνας ἑπτά.

Τὰ δύο λοιπὸν *Μέρη* τοῦ Φαύστου εἰσὶ προϊόντα διαφόρων ἐποχῶν τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ, οὐδὲ πολλὴν ἔχουσι προσάλληλα τῆς ὑποθέσεως τὴν συνάφειαν. Τὸ πρῶτον, καί τοι καὶ αὐτὸ στερούμενον κυρίως δραματικοῦ σχεδίου, κέκτηται ὅμως ἑνότητα ὑποθέσεως, τὴν τοῦ ἐγκλήματος τῆς Μαργαρίτας, συγχωρηθέντος, διότι ἦν ἀκούσιον καὶ πραχθὲν ἐν παραφορᾷ. Ἄλλο τὸ δεύτερον, εἰκονίζον τὰς κατὰ τὴν παράδοσιν μετὰ ταῦτα πλανήσεις τοῦ Φαύστου, ἀπολήγει καὶ εἰς αὐτοῦ τὴν μᾶλλον ἀναιτιολόγητον συγχώρησιν, ὥστε ὑπὸ δραματικὴν ἔποψιν οὐχὶ μέγα κέκτηται ἐνδιαφέρον, οὐδ' ἐστὶν ἀναγκαία συνέπεια τοῦ πρώτου, ὡς δράματος· δι' ὃ καὶ ἡ τούτου μετάφρασις δὲν συναπαιτεῖ καὶ τὴν ἐκείνου ὑποχρεωτικῶς.

Περὶ ἀμφοτέρων δὲ δὲν δύναται νὰ ῥηθῇ ὅτι, ὡς ἄλλα δραματικὰ ἔργα τοῦ Γαίτου, διαπρέπουσι διὰ τὸ ἔντεχνον τῆς πλοκῆς, καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου μάλιστα ἐντελῶς ἐλλείπει τὸ *ἔλεος*, τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς τραγῳδίας στοιχεῖον. Σκοπὸς αὐτῶν ἐστὶν οὐχὶ ἡ συγκίνησις, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ φιλοσοφικὸς καὶ ἠθικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀνθρώ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

που καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐν τῇ πλάσει. Ἡ δ' ἀμίμητος ἀξία τῶν ἀριστουργημάτων τούτων συνίσταται πρὸ πάντων εἰς τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδεῶν, ὡς καὶ εἰς τὴν δύναμιν, τὴν χάριν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς γλώσσης καὶ τῆς στιγουργίας.

Διστάζων ἂν εἰς τοιαύτας ἀπαραμίλλους καλλονὰς ἐπιτρέπηται τῷ μεταφραστῇ νὰ ἐκτείνῃ χεῖρα θρασεῖαν, ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω τὸ πείραμα, ἕτοιμος εἰς πᾶν βῆμα νὰ ὀπισθοδρομήσω καὶ ν' ἀποστῶ τοῦ τολμήματος· ἀλλά, παρασυρόμενος, ἐχώρουν βαθμηδὸν περαιτέρω, μέχρις οὗ ἀφίχθην εἰς τοῦ Α' μέρους τὸ τέλος· ἀπέσχον δ' ἐντελῶς τοῦ δευτέρου.

Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ πρωτότυπον, καὶ ἵνα μείνω ὅ,τι ἐγγύτερον αὐτοῦ, ἐπροσπάθησα νὰ μεταχειρισθῶ τὸ αὐτὸ μέτρον, τὸ ὁμοιοκατάληκτον ἰαμβικὸν ἐν τῷ κυρίῳ διαλόγῳ, ἀπὸ τοῦ διμέτρου μέχρι τοῦ ἀκαταλήκτου τριμέτρου, τούτου ἐνίοτε, ἀλλὰ σπανίως, παραβιάσας τὴν ἀναγκαίαν τομήν, ὡς συμβαίνει τοῦτο καὶ εἰς τὸν ἐν τῷ δράματι τούτῳ τὴν στιγουργίαν ὁπωσοῦν ἀνετώτερον ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις ποιητικοῖς αὐτοῦ ἔργοις μετελθόντα Γερμανὸν ποιητήν. Ἐπεμελήθην δ' ὅσον ἐνῆν ν' ἀποδώσω τοὺς στίχους τοῦ πρωτοτύπου δι' ἰσαρίθμων τῆς μεταφράσεως.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ἐμὴ προσπάθεια· ἂν δὲ καὶ κατ' ἐλάχιστον ἐπέτυχεν, ἄλλοις νὰ κρίνωσιν. Ἔγκλημα δ' ἂν ἦν ἡ μετάφρασις, δικαιολογίαν δυστυχῶς πρὸς συγχώρησιν δὲν δύναμαι νὰ προτείνω ἣν ἡ Μαργαρίτα, ὅτι ἦν ἀκούσιον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ(1)

Καὶ πάλιν μοὶ προσέρχεσθε, ἰνδάλματ' ἀεροφυῆ,
Ὧν ἀντελήφθη ἄλλοτε θολὸς ὁ ὀφθαλμός μου!
Θέλετε μείνει μετ' ἐμοῦ καὶ θέλετε μοὶ προσφυεῖ;
Εἶν' αὕτη τῆς καρδίας μου εὐχὴ καὶ τοῦ νοός μου;
Ἔλθετε, κ' ἔστω ἐπ' ἐμὲ ἡ πᾶσά σας ἐπιῤῥοή.
Προβῆτε, ἀτμούφαντα κινούμενα ἐμπρός μου.
Αἰσθάνομαι, τὸ στῆθός μου ζωογονεῖ εἰς νέον
ὁ ἄνεμος ὁ μαγικός, ὁ πέριξ ὑμῶν πνέων.

Γνωστὰς εἰκόνας φέρετε τῶν εὐδαιμόνων ἡμερῶν,
κ' ἐγείρετε εἰς προφανὲς σκιὰς πεφιλημένας,
καὶ τὰς φιλίας λέγετε, τοὺς ἔρωτας τῶν πρὶν καιρῶν,
ὡς παραδόσεις σκοτεινὰς καὶ λελησμονημένας.
Τοῦ βίου τὸν λαβύρινθον, τὸν δρόμον τὸν ἀνιαρόν,
ἀκούομεν εἰς τὰς φωνὰς ὑμῶν τὰς τεθλιμμένας,
πρὸς δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τοσούτων φίλων ὄντων,
τῶν εἰς τὸν τάφον πρὸ ἐμοῦ ἀδίκως κατελθόντων.

(1) Ἡ *ἀφιέρωσις* φαίνεται γραφεῖσα ἐν ἔτει 1797, ἤτοι 29 ἔτη ἀφ' οὗ ὁ ποιητὴς συνέλαβε τὴν πρώτην ἰδέαν τοῦ δράματός του. Τότε ἦν ἡλικίας 48 ἐτῶν. Οἱ κυριώτεροι τῶν ἐν τούτοις ἀποθανόντων φίλων του ἦσαν ἡ ἀδελφή του Κορνηλία, ὁ Μέρκ, ὁ Λένζ, ὁ Βασεδὶς καὶ ὁ Γόττερ. Μακράν του ἦσαν ὁ Ἰακώβης, ὁ Κλίγγερ, ὁ Κέστνερ κλ. Εἶχον δ' ἀποξενωθῆ αὐτοῦ ὁ Κλοπστόκ, ὁ Λαβάτερ καὶ οἱ Στολβέργοι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὰ μέλλοντά μου ᾄσματα δὲν θεν' ἀκούσῃ ἡ ψυχὴ
τῶν συνεταίρων μου, δι' οὓς τὰ πρῶτα εἶχον ψάλει.
Ἡ φίλη μοι ὁμήγυρις φεῦ! διεσπάσθη ἐν βραχεῖ.
Ἐσβέσθ' ἡ ἐξ ἀρχῆς ἠχὼ καὶ δὲν ἠκούσθη ἄλλη.
Εἰς ξένον πλῆθος ἄγνωστον νῦν ἡ φωνή μου ἀντηχεῖ.
Αὐτό, καὶ ἂν χειροκροτῇ, εἰς ταραχὴν μ' ἐμβάλλει.
Οἱ πρόφρονες ἀκροαταὶ ποτὲ τοῦ ᾄσματός μου
ἂν ζῶσι, περιτρέχουσι τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Καὶ ἤδη μοὶ ἐπέρχεται ἡ πρὶν ἐπιθυμία
τοῦ κόσμου τοῦ σιωπηλοῦ τῶν σοβαρῶν πνευμάτων,
καὶ ψιθυρίζων ἀντηχεῖ, ὡς λύρα αἰολία,
ὁ τόνος ὁ ἀμφίβολος τῶν νέων μου ᾀσμάτων.
Ἐμαλακύνθη, τρυφερὰ σκιρτᾷ μου ἡ καρδία,
καὶ δάκρυα ἐκθλίβονται συχνὰ ἐκ τῶν ὀμμάτων.
Ὅ,τι ἂν ἔχω, ἀφανὲς μακρὰν, μακράν μου βαίνει,
Ὅ,τι δ' ἀπώλεσα αὐτὸ μόνον μου κτῆμα μένει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΓΑΙΤΟΥ

ΦΑΥΣΤΟΣ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΕΝ ΤΩΙ ΘΕΑΤΡΩΙ (1)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ, ΕΥΘΥΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Οἱ δύο σεῖς, οὓς μετὰ προθυμίας
συντρέχοντάς μοι ἐν ἀνάγκαις εἶδα,
εἰπέτε, ποίαν ἔχετε ἐλπίδα
ἐκβάσεως ἐντὸς τῆς Γερμανίας;
Θέλω ν' ἀρέσω εἰς τὸ πλῆθος, ἐπειδὴ
ζῇ τοῦτο, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρέχει.
Σανίδες, πάλοι ἡτοιμάσθησαν ὡς δεῖ.
Καθεὶς προσμένει ἑορτὴν νὰ ἔχῃ.
Κάθηντ' ἐκεῖ, ὑψοῦν τοὺς ὀφθαλμούς των,
καὶ περιμένουν τι τῶν ἀνηκούστων.
Ἠξεύρω μὲν εἰς τοὺς πολλοὺς θωπείαν,
ἀλλ' εἶμαι κ' εἰς φρικτὴν ἀμηχανίαν.

(1) Φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἐν ἔτει 1798. Ἀφορμὴν δ' ἔδωκαν εἰς αὐτὸ αἱ πικραὶ κατακρίσεις, δι' ὧν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Γαίτου εἶχον ὑποδεχθῆ τὴν κατὰ τὸ 1790 ἔκδοσιν τῶν ἄλλως γενικῶς θαυμασθέντων πρώτων ἀποσπασμάτων τοῦ Φαύστου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δὲν ἐκακοσυνήθησαν εἰς τὰ καλὰ
αὐτοὶ τῷ ὄντι, πλὴν ἀνέγνωσαν πολλά.
Νὰ δώσωμέν τι ζωηρὸν καὶ νέον,
εὐάρεστον συγχρόνως καὶ σπουδαῖον.
Θέλω ἐμπρὸς τῆς Ὑψηλῆς μας Πύλης
χείμαρον μέγαν θεατῶν καὶ ξένων
νὰ ἴδω, πλῆθος συνοστιζομένων
κ' εἰς ἔφοδον ὁρμώντων μεθ' ἁμίλλης·
ἡμέρας ἔτι, περὶ τὴν τετάρτην,
πολιορκούντων τὸ ταμεῖον βίᾳ,
καί, ὡς τὸν ἄρτον ἐν τῇ σιτοδείᾳ,
εἰσιτηρίου ἀπαιτούντων χάρτην.
Ὁ ποιητὴς τὸ θαῦμα κατορθοῖ αὐτό.
Παρὰ σοῦ, φίλε, σήμερον τὸ ἀπαιτῶ.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τὸν ὄχλον ἄρες τὸν ποικίλον καὶ πολύν,
ὅστις μᾶς φέρει ζάλην εἰς τὴν κεφαλήν,
κ' εὐκίνητος ὅπως ὁ σάλος πόντου,
μᾶς παρασύρ' εἰς τὸν κυματισμόν του.
Εἰς τ' οὐρανοῦ γαληνιαῖον μέρος
πέμψον με, ὅπου εὐτυχεῖ ὁ ποιητής,
ὅπου ἀγάπη θάλλει, θάλλει ἔρως,
οὗ εἶν' ἡ χεὶρ ἡ θεία καλλιεργητής.
Φεῦ! ὅ,τ' εἰς τὴν καρδίαν ἀνατείλῃ,
κ' ἐν δισταγμοῖς προφέρουσι τὰ χείλη,
ἀποτυχὸν πολλάκις, ἴσως δὲ καὶ μή,
ἀγρία μία κατεβρόχθισε στιγμή.
Σειρὰν πολλάκις διανύσαν χρόνων
τέλειον τότε ἀνακύπτει μόνον

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸ ψευδὲς στίλβον, μόλις ἀνατέλλον·
τὸ γνήσιον πλὴν λάμπει κ' εἰς τὸ μέλλον.

ΕΥΘΥΜΟΣ

Τὸ μέλλον πάλιν καὶ ἀδιακόπως!
Ἔστω κ' ἐγὼ τὸ μέλλον πως σπουδάζω·
δὲν βλέπω ποῖος θενὰ εἶναι τρόπος
καὶ τοὺς παρόντας νὰ διασκεδάζω.
Διασκεδάσεις καὶ οἱ σύγχρονοί μου
θέλουσι, καὶ δικαίως συντροφία
ἀνθρώπου τοὺς εὐχαριστεῖ εὐθύμου,
ὅστις νὰ λέγ' ἠξεύρει καὶ ἀστεῖα.
Τὰς διαθέσεις δὲν φοβεῖται τῶν πολλῶν,
κ' ἐξ ἐναντίας προτιμᾷ κύκλον πλατύν,
ὅπως περισσοτέρους συγκινῇ καλῶν.
Ἐμπρός! Λάβετε θάρρους δόσιν ἀρκετήν.
Λαλεῖτε γλῶσσαν πάθους, φαντασίας
καὶ αἰσθημάτων, νοὸς γλῶσσαν συνετήν·
πλὴν νὰ μὴ λείπῃ καὶ ῥανὶς μωρίας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Πολλαὶ δὲ θέαι νὰ μὴ λείψωσι ποτέ.
Πρὸς τὸ θεᾶσθαι ἔρχονται οἱ θεαταί.
Τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχεις πολλὰ νὰ δείξῃς,
καὶ χαίνοντα τὸν ὄχλον νὰ ἐκπλήξῃς;
βέβαιος ἔσο πῶς χειροκροτεῖσαι,
καὶ τοῦ κοινοῦ ἀγαπητὸς πῶς εἶσαι.
Τὸ πλῆθος μόνον εἰς τὸ πλῆθος φθάνει,
εἰς ἕκαστον εὐάρεστόν τι φέρον.
Ὅπου πολλά, ἐκεῖ καθεὶς λαμβάνει,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ εἰς τὸν οἶκον ἐπιστρέφει χαίρων.
Φέρετε δρᾶμα; Κερματίσατέ το.
Εἶν' εὔκολον τὸ κρᾶμα νὰ μαγειρευθῇ,
καὶ δύναται προχείρως νὰ παρατεθῇ,
Ἐφέρετέ τι ὅλον, ὑποθέτω·
αἴ, τί; Ὑπὸ τοῦ πλήθους θὰ κατατμηθῇ.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τοῦτο ἐστὶν οἰκτρὸν καὶ ἀπρεπές τι,
ἀνάξιον ἐμπεπνευσμένων ποιητῶν.
Τὸ βλέπω ὅτι ἡ βαναυσουργι' αὐτῶν
ἀξίωμά πως δι' ὑμᾶς κατέστη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἡ μομφὴ αὕτη δὲν μ' ἐγγίζει. Ποῖον
ἀσκοῦντα ποτὲ τέχνην θὰ ἰδῆτε
χωρὶς καλὸν νὰ ἔχῃ ἐργαλεῖον;
Μαλακοῦ ξύλου λεπτουργοὶ τεχνῖται
σεῖς, διὰ τίνας γράφετ', ἐννοεῖτε;
Ἔρχονται οὗτοι πλήξαντες· οἱ ἄλλοι
ἀπὸ τῶν συμποσίων Συβαρῖται,
καὶ ἄλλοι — δυστυχία σας μεγάλη! —
μετ' ἀναγνώσεις τῶν ἐφημερίδων,
ἀμέριμνοι, καθὼς εἰς προσωπίδων
χορόν, καὶ ἐξ ἁπλῆς περιεργείας.
Κυρίαι ἵνα δείξουν τὰς στολάς των
συμπαίζουσι χωρὶς ἀντιμισθίας.
Ἐκ κορυφῶν ὀρῶν ἀπροσπελάστων
θέατρον πλῆρες, τέρπεται ὁ ποιητής.
Ἰδέτε ὁ προστάτης ὄχλος οὗτος τίς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οἱ μὲν ψυχροί, οἱ δ' ἄλλοι εἶναι προπετεῖς.
Ἐντεῦθεν θενὰ σπεύσουν εἰς παιγνίδια
χαρτίων, ἢ εἰς φαῦλα γυναικίδια.
Μωρία, διὰ τούτους εἰς τὸν Παρνασσὸν
νὰ τυραννῆτε τὴν χορείαν τῶν Μουσῶν.
Πιστεύσατέ μοι, δίδετε πολλά, πολλά,
καὶ τοῦ σκοποῦ σας δὲν θὰ μακρυνθῆτε.
Ἂν τῶν ἀνθρώπων σείητε τὰ μυελά,
ἀρκεῖ. Σπανίως τοὺς εὐχαριστεῖτε.
Χαίρεις εἰς ταῦτα ἢ λυπεῖσαι μᾶλλον;

ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἄπεχ' ἐμοῦ, καὶ ζήτει δοῦλον ἄλλον.
Ὁ ποιητὴς θὰ ῥίψ' εἰς τοὺς τριβόλους,
πρὸς χάριν σου τοὺς θησαυροὺς του ὅλους,
ὅσα τῷ δίδ' ἡ φύσις δῶρα εὐγενῆ;
Τί δι' ἐκείνου τὰς καρδίας συγκινεῖ,
δεσπόζοντος συγχρόνως τῶν στοιχείων;
Δὲν εἶν' ἡ τῆς ψυχῆς του ἁρμονία, ἢ
ἀπὸ τοῦ κόσμου εἰς αὐτὴν παλιῤῥοεῖ;
Ἡ φύσις διὰ νόμων ἀειδίων
τὴν κλωστὴν στρέφει ἐπὶ τῆς ἀτράκτου.
Ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐν δυσαρμονίᾳ
διὰ συγκρούσεως ἠχοῦν ἀτάκτου,
τίς, προϊόντα εἰς μονότονον σειράν,
τὰ κατατέμν' εἰς εὔρυθμα σημεῖα;
Ἕκαστον τίς συνδέει μετὰ πάντων,
ἁρμονιῶν ἐργάτης ἀπεράντων;
Τῶν παθῶν ποῖος ἀναφλέγει τὴν πυράν,
τὸ λυκαυγὲς δ' ἐντὸς νοῶν σπουδαίων;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τίς δι' ἀνθέων ἔαρος ὡραίων
τῶν ἐραστῶν τὸ στάδιον στρωννύει;
Τὰ φύλλα τίς τ' ἀσήμαντα μιγνύει
εἰς λαμπρὸν στέμμα, ἀμοιβὴν τῇ ἀρετῇ,
καὶ θεῶν κράτος ἐν Ὀλύμπῳ συγκροτεῖ;
Τὸ κράτος τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ ποιητῇ!

ΕΥΘΥΜΟΣ

Λοιπὸν ἂς γίνῃ τοῦ σοῦ κράτους χρῆσις.
Ἐφάρμοσον αὐτὸ κ' εἰς τὰς ποιήσεις.
Καθὼς εἰς περιπάθειαν ἐρώτων,
τυχαίως συναντεῖσαι κατὰ πρῶτον,
τέρπεσαι, μένεις· ἐνεπλάκης βαθμηδόν·
εἶσ' εὐτυχής· κατόπιν δυστυχὴς σχεδόν.
Χαρὰ τὸ πρῶτον, ἔπειτ' ἀθυμία,
καὶ ἔγινεν, ἰδού, μυθιστορία.
Δός μας καὶ σύ, δός μας τοιοῦτο δρᾶμα.
Τοῦ ἀνθρωπίνου βίου δράττου ἅμα.
Ὅλοι τὸν ζοῦν, πλὴν τὸν γνωρίζουν πόσοι;
Εἰπέ τι ἐξ αὐτοῦ, καὶ θὰ χαρῶσι.
Πολλὰς εἰκόνας ἄνευ σαφηνείας,
ψεύδη μετὰ σπινθῆρος ἀληθείας,
καὶ ἐσκευάσθη τὸ ἐξαίρετον ποτόν,
τὸ πάντας τέρπον καὶ εἰς πάντας ἐφετόν.
Τότε τὸ ἔργον σου ν' ἀποθαυμάσῃ
ἡ τρυφερὰ συρρέει νεολαία,
κ' ἡ ἀποκάλυψίς σου ἡ ὡραία
τροφὴν μελαγχολίας δίδει πᾶσι,
καὶ ἕκαστος ἐκλέγει καὶ συνάπτει
πᾶν ὅ,τι τὴν καρδίαν του ἐξάπτει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Χειροκροτοῦν κλαίοντες ἢ γελῶντες
εἰς τὰς ἐμπνεύσεις καὶ εἰς τὰς εἰκόνας.
Δὲν ἕλκονται οἱ ὥριμ' ἤδη ὄντες·
κερδίζετε καρδίας νέας μόνας.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τοὺς χρόνους φέρε, ὅτε κ' ἐγὼ νέος,
κ' ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ μέλλον πλάττων,
εἶχον αὐτὴν πλήρη πυκνῶν ᾀσμάτων,
καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξέῤῥεον ῥαγδαίως·
τὸν κόσμον μου ὀμίχλη ὅτ' ἐσκίαζε,
κ' ἐν κάλυκι τὸ ἄνθος ἐμειδία,
πᾶς λόφος κῆπον ἔαρος ὁμοίαζε,
καὶ ἔδρεπον τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα.
Εἶχον οὐδέν, ἀλλ' εἶχον πλοῦτον ἀρκετόν·
τῆς ἀληθείας λάτρης, ὅμως ἀπατῶν.
Δός μοι τοὺς πόθους μου τοὺς ἐπιμόνους,
τὴν εὐτυχίαν, ἥτις θάλλ' εἰς πόνους,
τὴν ἰσχὺν δός μοι τοῦ μισεῖν καὶ τοῦ ἐρᾷν·
τὴν ἡλικίαν φέρε μοι τὴν νεαράν.

ΕΥΘΥΜΟΣ

Σ' εἶν' ἡ νεότης, φίλε, ἀναγκαία
ἐὰν ἐχθρὸς ἐν μάχαις σὲ προσβάλλῃ,
ἢ ἂν εἰς τὴν ἀγκάλην σου ὡραία
τὰ κάλλη της ῥιφθῇ νὰ σ' ἐπιβάλῃ·
ἂν εἰς τὸ πέρας δολιχοδρομίας
βλέπῃς τὸ στέμμα τὸ μεμακρυσμένον,
ἢ ἂν καλῆσ' ἐκ τοῦ χοροῦ, ἀσθμαίνων,
εἰς εὐωχίας κ' εἰς οἰνοποσίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλὰ θαῤῥούντως τὰς χορδὰς τῆς λύρας
νὰ λάβητε εἰς εὐγυμνάστους χεῖρας,
εἰς εὔχαριν ὁδὸν πεπλανημένοι
νὰ σπεύδητε πρὸς τέρμα ἐκλογῆς σας,
ἰδού, πρεσβύται, τίς ἡ ἐργασία
ὑμῶν, τὸ καύχημά σας κ' ἡ τιμή σας.
Ὡς λέγεται, τὸ γῆρας δὲν μωραίνει·
εὑρίσκει ἔτ' ἡμᾶς μωρὰ παιδία.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἀρκοῦσι λόγοι καὶ ἀνταπαντήσεις.
Καὶ χρείαν ἔργων ἔχομεν τῷ ὄντι.
Σεῖς δαπανᾶσθε εἰς φιλοφρονήσεις.
Πράξωμεν μᾶλλον καὶ ὠφέλιμόν τι.
Τί συζητεῖτ' ἐμπνεύσεις καὶ τί κλίσεις;
Δὲν στεφανοῦσι τὸν διστάζοντα ποτέ.
Ἂν ἀξιῆτε ὅτι εἶσθε ποιηταί,
ἰδοὺ ἡ Ῥόδος· φέρετε ποιήσεις.
Τοῦ τί ζητοῦμεν σεῖς δὲν εἶσθε ἀδαεῖς.
Νὰ πίνωμεν δριμέα θέλομεν ποτά.
Χωρὶς ἀργοπορίας βράσατε αὐτά.
Αὔριον ἔχεις ὅ,τι σήμερον ποιεῖς.
Τὸ ἐφικτὸν ἁρπάζετ' ἐκ τῆς κόμης·
οὐδὲ ἡμέραν μὴ ἀργὴν ἀφῆτε·
ἐργάζεσθε μεθ' εὐσταθοῦς τῆς γνώμης·
καθ' ὃ ὀφείλοντες, μὴ ἀπαυδῆτε.
Πῶς δοκιμάζει ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς
ἡμῶν πᾶν ὅ,τι δύναται, ἠξεύρετε.
Λοιπὸν θαῤῥῆτε! Καθ' ἡμέραν μηχανάς,
σκηνογραφίας νέας, ὅ,τι εὕρετε!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ φῶς τοῦ λυκαυγοῦς, τὸ τῆς ἡμέρας
φέρετε· δαψιλεύετε ἀστέρας.
Δὲν λείπουν ὕδωρ, πῦρ, δὲν λείπουν βράχοι,
οὐδὲ πτηνὰ ἢ ζῶα πάσης κλάσεως.
Λοιπὸν εἰς τὸ σανίδωμα ἐν τάχει!
καὶ διαπορευόμενοι τῆς πλάσεως
τὸν κύκλον πάντα, σπεύδετε, πλὴν βάδην,
ἐξ οὐρανοῦ διὰ τῆς γῆς εἰς Ἅδην.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩΙ (1)

Ο ΚΥΡΙΟΣ. ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΤΑΓΜΑΤΑ. Εἶτα ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Προβαίνουσιν οἱ τρεῖς Ἀρχάγγελοι).

ΡΑΦΑΗΛ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὡς ἀρχῆθεν, ὁ ἥλιος τὴν συναυλίαν
τῶν χρυσῶν ἀδελφῶν του συμψάλλει ἀστέρων,
καὶ τὴν προγεγραμμένην του τέμνει πορείαν,
συμφωνίαν βροντῶν εἰς τὸ τέλος της φέρων.
Τοὺς ἀγγέλους ἡ ὄψις αὐτοῦ κραταιοῖ,
εἰ καὶ πάσης νοήσεως εἶν' ὑπερτέρα·
καὶ τὰ θαύματα ἃ οὐδεὶς νοῦς ἐννοεῖ,
λαμπρὰ μένουσιν, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ.

ΓΑΒΡΙΗΛ

Ἐν ταχείᾳ στροφῇ, ἐν στροφῇ προϊούσῃ
ὁρμᾷ πρόσω τῆς γῆς ἡ κατάκοσμος σφαῖρα·

(1) Φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἐν ἔτει 1797 πρὸ τοῦ Προοιμίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ νῦν μὲν παραδείσιον φῶς καὶ ἡμέρα,
νῦν δὲ ἄγρια σκότη τὴν περικυκλοῦσι.
Τὰ θαλάσσια κύματα τ' ἀφροστεφῆ
τὰς βαθείας τῶν βράχων προσβάλλουσι βάσεις,
κ' ἡ τῆς σφαίρας αἰώνιος περιστροφὴ
παρασύρει τοὺς βράχους μετὰ τῆς θαλάσσης.

ΜΙΧΑΗΛ

Καταιγίδες βομβοῦν εἰς ξηρὰς ἐκ τῶν πόντων,
κ' εἰς τοὺς πόντους ὀπίσω ἀπὸ τῶν ξηρῶν,
κ' εἰς ἀγρίας συγκρούσεις πατάγων καὶ βρόντων
ἐντὸς κύκλων ἐγκλείουν τὴν γῆν φλογερῶν.
Καταστρέφουσαι φλόγες βοραὶ ὁδηγοῦσι
τὰ ὀλέθρια βήματα τοῦ κεραυνοῦ.
Οἱ σοὶ ἄγγελοι, Κύριε, πλὴν εὐλογοῦσι
τὴν λαμπράν σου ἡμέραν, γλυκὺ φῶς τ' οὐρανοῦ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

Τοὺς ἀγγέλους ἡ πλάσις ἡ σὴ κραταιοῖ,
εἰ καὶ πάσης νοήσεως εἶν' ὑπερτέρα·
καὶ τὸ θαῦμά σου ὃ οὐδεὶς νοῦς ἐννοεῖ,
λαμπρὸν μένει, καθὼς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀφ' οὗ μᾶς ἦλθες, Κύριε, καὶ μᾶς τιμᾷς,
νὰ μάθῃς θέλων πῶς εἰσὶ τὰ καθ' ἡμᾶς,
ἠξεύρων ὅτι πότε πότε μ' εὐνοεῖς,
κ' ἐγὼ ἐχώθην μεταξὺ τῆς συῤῥοῆς.
Συγγνώμην· τέχνας λόγων ἀγνοῶ πολλάς.
Αὐτοὶ θὰ μὲ χλευάζουν εἰς πᾶν λάθος,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κ' εἰς τὸ θερμόν μου θὰ ἐγέλας πάθος,
ἐὰν δὲν εἶχες ἀπομάθει νὰ γελᾷς.
Περὶ ἡλίου οὐδὲν λέγω καὶ σφαιρῶν·
ὁ ἄνθρωπος πλὴν βλέπω, ὁ μικρὸς Θεός,
πῶς ἐν ἀγῶσι τήκεται ἀνηλεῶς,
καὶ εἶναι οἷος ὁ τῶν πρώτων ἡμερῶν.
Φαντάζομαι, θὰ ἦτον εὐτυχέστερος,
ἂν δὲν τῷ εἶχες δώσει πρόσχημα φωτὸς
ἐπουρανίου, ὅπερ νοῦν καλεῖ αὐτός,
ὧν δι' αὐτοῦ τῶν ζώων ζωωδέστερος.
Τοιοῦτος δέ, ἂν δὲν σᾶς κακοφαίνεται,
ὡς ἡ μακροσκελὴς ἀκρὶς μοὶ φαίνεται,
ἥτις πετᾷ, πηδᾷ, εἰς χόρτα τρύζει
τὸ τερερέμ της ᾆσμα τὸ νομίζει.
Καὶ ἂν ἐπήδα εἰς τὰ χόρτα μόνον!
Τὴν μύτην χώνει κ' εἰς σωροὺς κοπρώνων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Δὲν ἔχεις ἄλλο θέμα ὁμιλίας;
Πάλιν καὶ πάλιν τὰς καταγγελίας;
Οὐδὲν καλὸν εὑρίσκεις πάντοτ' ἐπὶ γῆς;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὡς ἦτον, οὕτως εἶναι τόπος οἰμωγῆς.
Τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους τόσον συμπονῶ,
ὥστε σχεδὸν δὲν θέλω νὰ τοὺς τυραννῶ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Τὸν Φαῦστον τὸν γνωρίζεις;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸν σοφόν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἐμὸν δοῦλον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δουλεύει παραδόξως! Τὸν ζωμὸν
καὶ τὴν τροφὴν λαμβάνει ὄχι ἐν τῇ γῇ.
Βράζει μακρὰν πολὺ τὸ μαγειρίον του.
Ὅτι ὁ νοῦς σαλεύ' εἰς τὸ κρανίον του
οὔτ' ἐννοεῖ κυρίως, οὐδ' ὁμολογεῖ.
Ζητεῖ χρυσοῦς ἀστέρας παρὰ τ' οὐρανοῦ,
παρὰ τῆς γῆς δὲ τὰς μεγίστας ἡδονάς·
καὶ τοῦ θερμοῦ του στήθους, τοῦ ὀξέως νοῦ,
οὐδὲν τὰς ἀξιώσεις παύει τὰς κενάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ὑπηρετῶν μὲ ἤδη ἂν ἀμβλυωπῇ,
θέλω τὸν φέρει ν' ἀναβλέψῃ καθαρῶς.
Εἰς δένδρον φύλλα ἂν ἰδῇ ὁ κηπουρός,
ἠξεύρει πῶς θὰ ἔλθουν ἄνθη καὶ καρποί.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τί στοίχημα πῶς θὰ τὸν ἀπολέσῃς,
εἰς τὴν διάθεσίν μου ἂν τὸν θέσῃς,
νὰ ὁδηγῶ αὐτὸν καὶ συνοδεύω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἐν ὅσῳ ζῇ, δὲν τὸ ἀπαγορεύω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Περὶ αὐτὸν ὕφανε τὰς πλεκτάνας.
Ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς πλάνας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εὐχαριστῶ· διότι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν
ἐνδιαφέρων ἔχω ἀληθῶς μικρόν.
Εἰμὶ ὑπὲρ ῥοδίνων μᾶλλον παρειῶν,
καὶ κατὰ τοῦτο ὡς γαλῆ κατὰ μυῶν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Σοὶ ἐπιτρέπω. Σύλλαβε, ἂν δυνηθῇς,
αὐτόν, ἀπόστρεψόν τον τῆς πηγῆς του,
καὶ εἰς τὰ κάτω μετὰ σοῦ νὰ τὸν ὠθῇς
σπεῦδε, ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ κακίστου·
κ' αἰσχύνθητι ὅταν ὁμολογήσῃς,
χρηστὸς ἀνὴρ καὶ ὑπὸ φαύλας κλίσεις
ὅτι δὲν παρεκβαίνει τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καλόν. Δὲν θὰ παρέλθῃ χρόνος, καὶ ἰδού!
Ποσῶς δὲν μ' ἐκφοβεῖ τὸ στοίχημά μου.
Ὡς στεφανώσω τὸ κατόρθωμά μου,
τὸν θρίαμβόν μου θενὰ ψάλλω ἀπνευστί.
Θὰ φάγῃ σκόνιν, καὶ θὰ τὸν εὐχαριστῇ,
καθὼς τὸν ὄφιν τὸν προπάτορά μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Πράττε κ' εἰς ταῦτα ἐλευθέρως καὶ θαῤῥῶν.
Δὲν μ' εἶσαι σὺ ἐκ τῶν μισητοτάτων.
Μεταξὺ ὅλων τῶν λοιπῶν πνευμάτων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τῶν ἀρνουμένων, προτιμῶ τὸν πονηρόν.
Ὁ ἄνθρωπος χαυνώσεως εὐκόλου
γίνεται θῦμα· θέλει ἠρεμίαν·
δι' ὃ τῷ ἐπιτρέπω συντροφίαν
τοῦ ἐρεθίζοντός τον διαβόλου.
Σεῖς δ' ὦ ηὐλογημένοι τοῦ Θεοῦ υἱοί,
εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἐντραφῆτε κάλλη.
Τὸ « μέλλον εἶναι » τὸ παράγον ἐσαεί (1),
δεσμοῖς ἀγάπης ἂς σᾶς περιβάλλῃ.
Ὅ,τ' εἰς μορφῶν ἀστάθειαν κυμαίνεται
σεῖς ἐν μονίμῳ τῇ ἰδέᾳ δένετε.

(Ὁ οὐρανὸς κλείεται καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι ἀποχωρίζονται).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (μόνος).

Εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὸν γέροντα λαλῶν.
Δὲν εἶναι νὰ τὸ κόψω μετ' αὐτοῦ καλόν.
Κύριος μέγας! Καλωσύνη του πολλὴ
πρὸς διαβόλους φιλανθρώπως νὰ λαλῇ.

---

(1) Ὁ Κύριος δίδωσιν ἐντολὴν τοῖς ἀγγέλοις νὰ ἐπιμεληθῶσι τὸ « μέλλον εἶναι », ἤτοι τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δημιουργίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

(Α΄)(1)

ΝΥΞ

Ἐν ὑψιθόλῳ, στενῷ, γοτθικῷ δωματίῳ ὁ ΦΑΥΣΤΟΣ κάθηται ἀνήσυχος ἐπὶ ἕδρας παρὰ τῷ γραφείῳ του.

ΦΑΥΣΤΟΣ (2)

Ἐσπούδασ', ἀχ! φιλοσοφίαν,
καὶ νομικά, κ' ἰατρικήν,
καί, δυστυχῶς, θεολογίαν,
ζέσιν τιθεὶς νεανικήν.
Ὁ ἄφρων βλάξ! Καὶ τί κερδαίνω;
Τυφλός, ὡς ἤμην, τυφλὸς μένω.
Διδάκτωρ καὶ Σχολάρχης ἔτι,
τοὺς μαθητάς μου δέκα ἔτη
ἄγω καὶ φέρω ἄνω κάτω,
σοφίας δίδων τοις ἐλπίδα·

(1) Ἡ διὰ γραμμάτων διάκρισις τῶν σκηνῶν δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. Προσέθηκα δ' αὐτήν, θεὶς τὰ γράμματα ἐν παρενθέσει, πρὸς διευκόλυνσιν τῶν παραπομπῶν ἐνίοτε ἐν ταῖς σημειώσεσι.

(2) Τὰ μέχρι τέλους τοῦ διαλόγου μετὰ τοῦ Βάγνερ φαίνεται ὅτι ἐγράφησαν τῷ 1772. Τινὰ δὲ τοῦ μονολόγου, ἰδίως τὴν ἀρχήν, ἠρύσθη ὁ Γαίτης ἐκ τῶν θεάτρων τῶν νευροσπάτων (marionettes).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πλὴν μάταιον εἶν' ὅ,τι πράττω.
Ἓν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα.
Ἰδοὺ τὸ τὴν καρδίαν μου σπαράττον.
Ναὶ μὲν τὴν γνῶσιν ὑπερέχω
βλακῶν λογίων, πανοσιωτάτων·
προλήψεις, δισταγμοὺς δὲν ἔχω·
δὲν μὲ τρομάζουν στρατιαὶ δαιμόνων
οὐδὲ κολάσεις· μὲ λυπεῖ δὲ μόνον
πῶς δὲν ἠξεύρω ἢ διδάσκω ὁτιοῦν,
ὁ τοὺς ἀνθρώπους μεταπείθει βελτιοῦν.
Εἰμὶ προσέτι ἄπορος, ἀκτήμων,
οὐδ' ἐκ φημιζομένων κ' ἐπισήμων.
Ζωὴν τί θέλω τῶν κυνῶν ἀξίαν;
Ἐνέκυψα λοιπὸν εἰς τὴν μαγείαν,
παρὰ πνευμάτων ἴσως ἀερίων
περὶ ἀγνώστων μάθω μυστηρίων,
καὶ παύσω νὰ ἰδρῶ καὶ δογματίζω,
διδάσκων δῆθεν ὅ,τι δὲν γνωρίζω,
καὶ ἐννοήσω τί τὴν φύσιν
συνέχ' εἰς δέσιν καὶ εἰς λύσιν,
κ' ἰδὼν τί εἶναι τὸ τὸ πᾶν συνεῖρον,
παύσωμαι μόνον λέξεις κενὰς σπείρων.
Ὦ! ἄν, πανσέληνε χρυσῆ,
τὴν βάσανόν μου διεώρας,
εἰς τοῦτο τὸ γραφεῖον σὺ
εἰς τὰς μεσονυκτίους ὥρας,
θὰ ἔλαμπες, συμπάσχων μάρτυς,
εἰς τὰ βιβλία, εἰς τοὺς χάρτεις!
Αἴ, εἰς αἰθρίας κορυφὰς ὀρέων
νὰ μ' ἔλουε τὸ φῶς σου τὸ ὡραῖον·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μετὰ πνευμάτων εἰς τ' ὠχρὸν πεδίον
πλανώμενος κ' εἰς σπήλαια εἰσδύων,
ἀπηλλαγμένος κόπου σπουδῶν τόσων,
τὴν ὑγιᾶ σου ν' ἀναπνέω δρόσον!
Φεῦ! κ' ἔτι μένω ἔγκλειστος εἰς τὴν κακήν,
ἐπάρατον τῶν τοίχων τούτων φυλακήν,
ὅπ' οὐδὲ φθάνει κἂν τὸ φῶς εἰσφρύον
διὰ θαμβῶν πολύχρων ὑαλίων,
βιβλίων πλήρη εἰς σωροὺς κειμένων,
σκωληκοβρώτων, κεκονιαμένων·
κεκαλυμμένην πᾶσαν διὰ χάρτου,
ὡς ἄνω καπνιστοῦ καὶ ἀκαθάρτου,
μεστὴν πυξίδων, ἐργαλείων, φιαλῶν,
καὶ συρταρίων παντοσήμων καὶ πολλῶν,
ἐγόντων σκεύη τοῦ προπάτορός μου!
Ἰδοὺ ὁ κόσμος μου. Τοῦ λαμπροῦ κόσμου!
Κ' ἐρωτᾷς ἔτι τὴν καρδίαν τί
ἐναγωνίως σοὶ κατασπαράττει;
τίς πόνος ἄγνωστος πατεῖ
τὴν ὕπαρξίν σου καὶ σὲ σφάττει;
Ἀντὶ ἡ ζῶσα φύσις, ἡ λαμπρά,
ὡς ὁ Θεὸς κελεύει, νὰ σ' ἐγκλείῃ,
τὸ ἄντρον σου τὸ πνιγηρὸν δεικνύει
σκελετοὺς ζώων καὶ ὀστᾶ σαπρά.
Ἔξω! Ἐμπρός! Ἀέρα, ἔκτασιν ζητῶ.
Νὰ ὁδηγῇ τὰ βήματά μου
τὸ ἰδιόχειρον αὐτὸ
τεῦχος μ' ἀρκεῖ τοῦ Νοστραδάμου (1).

(1) Νοστραδάμος (Michel de Notre-Dame) ἐγεννήθη τῷ 1503 εἰς Ἅγ. Ῥέμον τῆς Προβηγγίας. Ἰατρός, ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν ἀστρολογίαν, ἐδημοσίευσε τῷ 1555

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῶν ἄστρων θὰ γνωρίσω τὴν πορείαν,
καὶ εἰς τῆς φύσεως τὸ νεῦμα
θὰ ἐνδυθῶ ψυχῆς ἀνδρείαν,
ὡς πνεῦμα ὁμιλεῖ πρὸς πνεῦμα.
Ἡ ξηρὰ σκέψις μου ἐνασχολεῖται
μάτην εἰς λύσιν ἱερῶν σημείων.
Σεῖς, πνεύματα πλανώμενα πλησίον,
ἂν μὲ ἀκούητε, ἀποκριθῆτε.

(Ἀνοίγει τὸ βιβλίον καὶ βλέπει τὸ σημεῖον τοῦ Μακροκόσμου) (1).

Ὤ! εἰς τὴν θέαν ταύτην ποία ἡδονὴ
τὰ αἰσθητήριά μου διαῤῥέει!
Τί εὐτυχία ἱερά, ὡς φλὸξ καινή,
διὰ τῶν νεύρων καὶ φλεβῶν μου καίει!
Τὰς γραμμὰς ταύτας ἔγραψε χεὶρ θεία,
εἰς ἃς εὐνάζεταί μου ἡ καρδία,
ἐν ᾧ ἡ τάλαινα συγχρόνως χαίρει,
καὶ μυστικὴ τὸ πνεῦμά μου μαγεία
εἰς τοῦ παντὸς τὴν νόησιν ἐξαίρει;

προφητείας ἐν τετραστίχοις ὁμοιοκαταλήκτοις, εἰς ἃς ἰδίως ἐδόθη πίστις, διότι μία αὐτῶν ἐφαίνετο προειποῦσα τὸν θάνατον Ἑῤῥίκου τοῦ Β΄. Διϊσχυρίζετο δ' ὅτι πρὸς τῇ σπουδῇ τῶν ἀστέρων προσαπῃτεῖτο καὶ θεόσδοτος προφητικὴ δύναμις. Ἀπεβίωσε τῷ 1566. Κατὰ τὸ 1781 ἡ ἐκκλησία τῆς Ῥώμης ἀπεκήρυξε τὰς προφητείας του, διότι προλέγουσι καὶ τὴν πτῶσιν τῆς Παπικῆς ἐξουσίας.

(1) Πίκος ὁ Μιρανδόλας (1490), Παρακέλσιος, καὶ οἱ λοιποὶ καββαλισταὶ διακρίνουσι μεταξὺ *μακροκόσμου* (τοῦ ὅλου κόσμου), καὶ *μικροκόσμου* (τοῦ ἀνθρώπου), καὶ στηρίζουσι θεωρίας ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐπιῤῥοῆς τῶν δύο τούτων κόσμων. Ὁ μακρόκοσμος, κατ' αὐτούς, περιέχει τρεῖς κόσμους, τὸν τῆς γῆς μέχρι τῆς σελήνης, τὸν τοῦ ἡλίου μέχρι τῶν ἀστέρων, καὶ τὸν τῆς θείας, τὰ πάντα διεποῦσης δυνάμεως. Εἰς τὴν γῆν ὑπάρχει τὸ στοιχεῖον τοῦ πυρός, εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου, εἰς τὸ πᾶν, πῦρ σεραφικόν, ἄϋλον καὶ πνευματικόν· καὶ τὸ μὲν καίει, τὸ δὲ τίθησιν εἰς κίνησιν, καὶ τὸ ἄλλο ἀγαπᾷ. Ταῦτα ἐγνώριζεν ὁ Γαίτης, διότι, κατὰ σωζομένας σημειώσεις του, ὅτε ἐμελέτα νὰ γράψῃ τὸν Φαῦστον, ἐν τοῖς ἔτεσι 1770-1773, ἐμελέτησε πολλὰ καββαλιστῶν συγγράμματα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰμὶ Θεός; Ἐντός μου ἀναλάμπει φῶς.
Εἰς τούτων τῶν γραμμῶν τὰς διαστάσεις,
βλέπ' ἡ ψυχή μου πῶς παράγ' ἡ πλάσις,
κ' ἐννοῶ ἤδη ὅ,τι εἶπεν ὁ σοφός·
« Οὐχὶ ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων, σοῦ ἐστὶ
» καὶ ἡ καρδία κ' ἡ διάνοια κλειστή.
» Ἐγέρθητι καὶ λοῦσον, ὦ υἱὲ τῆς γῆς,
» τὸ θνητὸν στῆθος εἰς τὴν δρόσον τῆς αὐγῆς ».

(Θεωρεῖ τὸ σημεῖον).

Ἐν τῷ παντὶ τὰ πάντα πῶς ὑφαίνονται,
καὶ ζῶντα, δρόντα ἐν ἀλλήλοις φαίνονται!
Πῶς αἱ δυνάμεις τ' οὐρανοῦ, διάττουσαι
εἰς πτερὰ μῦρον πνέοντα εὐλογιῶν,
καὶ τὰς ὑδρίας τὰς χρυσᾶς ἀλλάττουσαι,
πῶς διεισδύουν εἰς τὸν γῆϊνον φλοιόν,
τὸ πᾶν πληροῦσαι μυστικῶν ἁρμονιῶν!
Τί δραμα! Ἀλλ' οἴμοι! Ὅραμα κενόν!
Ποῦ, ποῦ ἡ φύσις ἡ ἀπέραντος ἐστί;
ποῦ τῆς ζωῆς ἡ βρύσις; Ποῦ ἐστέ, μαστοί,
οἱ τρέφοντες συγχρόνως γῆν καὶ οὐρανόν;
Σεῖς ῥέετε, ποτίζετε γενναίως,
ἐγὼ δὲ φθίνω, μένω διψαλέος.

(Στρέφει ἀγανακτῶν τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ βλέπει αἴφνης τὸ σημεῖον τοῦ Πνεύματος τῆς γῆς) (1).

Ὤ! πῶς ἀλλέως, σύ, σημεῖον, ἐνεργεῖς!
Ἐγγύτερόν μου εἶσθε, πνεύματα τῆς γῆς.
Ἤδη θερμὸν αἰσθάνομαι τὸ αἷμα,

(1) Τοῦ *Ἀρχαίου*, κατὰ τὰ ὀρφικὰ δόγματα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ φλέγομαι, ὡς νέον πιὼν οἶνον.
Θαῤῥούντως στρέφω πρὸς τὸ πᾶν τὸ βλέμμα,
πρὸς ἄγραν πόνων καὶ χαρῶν γηΐνων,
εἰς τρικυμίας στῆθος ἀντιτάττων,
καὶ μὴ τρομάζων τὰ ναυάγιά των.
Ὁ ἀὴρ σκοτίζεται.
Κρύπτει τὸ φῶς της ἡ σελήνη.
Ὁ λύχνος σβύνει.
Ὀμίχλη! Ἐρυθραὶ ἀκτῖνες ζώνουν
τὴν κεφαλήν μου. Φρίκη
ἀπὸ τοῦ θόλου καταῤῥέει
καὶ μὲ κατέχει.
Σ' αἰσθάνομαι, ὦ πνεῦμα! Μὲ περινοστεῖς.
Ἐλθέ! Φανοῦ μοι!
Εἰς τῆς καρδίας τοὺς παλμοὺς, τῆς σοῦ μεστῆς,
αἰσθάνομ' εὐκρινῶς ὅτι ἐντός μου
ἀγνώστων αἰσθημάτων φύονται βλαστοί.
Κτῆμά σου πᾶσα ἡ καρδία μου ἐστί.
Φανοῦ μοι, — κ' ἔστω τοῦτο θάνατός μου!

(Λαμβάνει τὸ βιβλίον καὶ προφέρει μυστηριωδῶς τὸ σημεῖον τοῦ Πνεύματος. Ἀναθρώσκει ὑπέρυθρος φλόξ, καὶ ἐντὸς τῆς φλογὸς φαίνεται τὸ Πνεῦμα).

ΠΝΕΥΜΑ

Τίς μὲ καλεῖ;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ! φρικτὸν τέρας!

ΠΝΕΥΜΑ

Μὲ εἵλκυσας νὰ ἔλθω ἔξω,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐκ τῆς ἐμῆς ῥοφήσας σφαίρας
μακρόν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω!

ΠΝΕΥΜΑ

Μ' ἐκάλεσας μετὰ φωνῆς θαῤῥούσης,
νὰ μ' ἴδῃς θέλων καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃς.
Εἰσήκουσά σε, ὅτι ἰσχυρῶς βοᾷς.
Ἰδού με, ἦλθον καὶ διὰ μιᾶς
ὁ ὑπεράνθρωπος σὺ δειλιᾷς!
Ποῦ τῆς ψυχῆς σου ἡ ἀτρόμητος κραυγή,
τὸ στῆθος, ὃ ἠξίου νὰ δημιουργῇ,
νὰ πλάττῃ κόσμον, ὃς ἐντός του φέρεται,
καὶ μέχρι τῶν Πνευμάτων νὰ ἐξαίρεται;
Ποῦ εἶσαι, Φαῦστε, ὅστις μ' ἐπροσκάλεις
μετ' ἐπιτακτικῆς φωνῆς μεγάλης;
Σὺ εἶσαι, ὁ πρὸ τῆς πνοῆς μου τρέμων,
ὡς φύλλα τρέμουν εἰς πνοὴν ἀνέμων,
σὺ σκώληξ, σύ, ἐντρόμως συσπειρούμενος!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Θαῤῥεῖς, ἐνδίδω, φλογὸς πλάσμα, ἴσως;
Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Φαῦστος, καὶ σοῦ ἴσος.

ΠΝΕΥΜΑ

Πανταχοῦ κινούμενος,
ἄνω καὶ κάτω,
πλέκω καὶ πλάττω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τάφοι, γενέσεις,
ἄπαυστος ῥοή,
λύσεις καὶ δέσεις,
φλέγουσα ζωή,
ὑφαίνουσ' εἰς τῶν χρόνων τὴν πορείαν
τὸν τῆς θεότητος ζῶντα μανδύαν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὦ σὺ πανταχουκίνητον πνεῦμα ζωῆς,
πόσον σ' αἰσθάνομαι ἐμοῦ πλησίον!

ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ πνεῦμα ὁμοιάζεις ὃ σὺ ἐννοεῖς,
οὐχὶ ἐμέ!

(Γίνεται ἀφανής).

ΦΑΥΣΤΟΣ (καταβαλλόμενος).

Σὲ ὄχι; Λοιπὸν ποῖον;
Ἐγώ, εἰκὼν τοῦ Πλάστου καὶ ὁμοίωμα,
οὐδ' ὅμοιός σου ὅτι εἶμαι ἀξιῶν!

(Κρούει τις τὴν θύραν).

Ἀρά! Τὴν θύραν, τὸν γνωρίζω, κόπτει
ὁ ὑποτακτικός μου. Φεῦ δυστυχιῶν! (1)
Διὰ τῶν λαμπροτέρων μου ὀπτασιῶν
ὁ ξηροκέφαλος μὲ διακόπτει.

(Εἰσέρχεται ὁ ΒΑΓΝΕΡ, φορῶν νυκτικὸν ἔνδυμα καὶ σκοῦφον καὶ κρατῶν λύχνον. Ὁ ΦΑΥΣΤΟΣ στρέφεται ἀπ' αὐτοῦ δυσθύμως).

(1) Ὑποτακτικός, Famulus, ἐν μεσαιῶνι ὁ φέρων τὴν ἀσπίδα τοῦ ἱππότου ἢ ἐκτελῶν ὑπηρετικὰ καθήκοντα παρὰ τῷ ἄρχοντι. Ἐνταῦθα φοιτητὴς βοηθός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΒΑΓΝΕΡ (1)

Μὲ συγχωρεῖτε. Ἤκουσ' ἀπηγγέλλετε.
Ἑλληνικὴν βεβαίως τραγῳδίαν ;
Γυμνάσατέ με δὰ κ' ἐμέ, ἂν θέλετε.
Σήμερον ταῦτα ἔχουσιν ἀξίαν.
Ὅτι διδάσκει, ἤκουσα νὰ λέγῃ τίς,
ὡς καὶ τὸν ἱερέα ὁ ὑποκριτής.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ναί, ἐπὶ ἱερέων ὑποκριτικῶν
ἐνίοτε συμβαίνει τοῦτο τὸ κακόν.

ΒΑΓΝΕΡ

Ὅστις ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ μουσείου του
διὰ σωλῆνος τοῦ τηλεσκοπίου του
βλέπ' εἰς σπανίας ἑορτὰς τὰ πλήθη,
αὐτὰ πῶς διὰ λόγων νὰ τὰ πείθῃ ;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δὲν πείθει ὁ μὴ πείσας πρῶτον ἑαυτόν·
ἐάν, δυνάμεις μὴ πειθοῦς γλυκείας
ἀντλῶν ἐκ τῆς ἰδίας του καρδίας,
βιάζῃ τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν.

(1) Ὁ, κατὰ τὴν παράδοσιν, διαδεχθεὶς καὶ κληρονομήσας τὸν Φαῦστον. Ἀλλὰ καὶ εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων ἑταίρων τοῦ Γαίτου, ἐν Στρασβούργῳ καὶ Φραγκοφόρτῃ, ἐκαλεῖτο Ἑρρῖκος Λεοπόλδος Βάγνερ, ἀποθιώσας τῷ 1779. Τούτῳ εἶχεν ἀναγνώσει ὁ ποιητὴς τινὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ δράματός του, καὶ λέγεται ὅτι καὶ τῷ κατέστησε γνωστὸν τὸ σχέδιόν του περὶ Μαργαρίτας, ἐξ οὗ πιθανῶς ἐπωφεληθεὶς οὗτος, ἔγραψε καὶ ἐδημοσίευσε τῷ 1776 τραγῳδίαν «*τὴν Παιδοκτόνον*». Κατὰ ταύτην δέ, ὡς φαίνεται, ἐν ἔτει 1781 ἐποίησεν ὁ Σχίλλερ τὸ ὁμώνυμον ποίημά του, καὶ ὁ Βύργερ τὸ ἐπιγραφόμενον «*Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱερέως τοῦ Ταουβεγχέϊμ*».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καθήσατε, κολλᾶτε, συγκιρνᾶτε
εἰς δύσπεπτον καρύκην τροφὰς ξένας,
φλόγας ἰσχνὰς ῥιπίζοντες, φυσᾶτε
τὰς τέφρας πέριξ σας τὰς ἐσβεσμένας·
κινῆτε παίδων καὶ πιθήκων θαυμασμόν,
ἂν ἔχητε αὐτοῦ ἐπιθυμίαν·
καρδιῶν ὅμως πώποτ' ἐνθουσιασμόν,
ἂν δὲν λαλῇ καρδία πρὸς καρδίαν.

ΒΑΓΝΕΡ

Ἀλλ' ἡ ἀπαγγελία πάντως ὠφελεῖ
τὸν ῥήτορα· καὶ εἶμαι ταύτης ἀμαθής.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδὲ τὸ κέρδος ποῦ θὰ ἔχῃς τὸ πολύ!
Μὴ ἔσο βλάξ, μὴ κέπρος ἴσο ἀληθής.
Ὅταν ἡ σκέψις καὶ ὁ νοῦς ἐκφράζωνται,
μικρὰν τῆς τέχνης ἀρωγὴν χρειάζονται.
Ἂν ἔχῃς τι σπουδαῖον νὰ ἐκφράσῃς,
τίς ἡ ἀνάγκη νὰ θηρεύῃς φράσεις;
Ναί, ὅταν στιλπνοὺς λόγους ῥητορεύητε,
ἐλίσσητε τὸ πνεῦμα καὶ τορρεύητε,
μοὶ ἀπαρέσκουν τ' ἄῤῥητά σας ῥήματα,
ὡς ξηρῶν φύλλων ἀνεμοφυσήματα.

ΒΑΓΝΕΡ

Μακρὰ ἡ τέχνη καὶ βραχὺς ὁ βίος.
Ὅταν ἐγκύπτω εἰς μελέτας κριτικάς,
ἰλιγγιῶ, ζητῶν ἐναγωνίως
ν' ἀνακαλύψω τὰς πηγὰς τὰς ἀρχικάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πρὶν δ' ἤ τις φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ
ὁ δύστυνος, ὁ Χάρων ἔρχεται· ἰδού.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καί, λέγεις, αἱ μεμβράναι εἰσὶ βρύσεις
αἱ μόναι καταστέλλουσαι τὴν δίψαν;
Ἂν τὴν ψυχήν σου θέλῃς νὰ δροσίσῃς,
ἐκ τῆς ψυχῆς σου λάβε τι προκύψαν.

ΒΑΓΝΕΡ

Μὲ συγχωρεῖτε. Ἀλλὰ εἶν' εὐχάριστον
νὰ ἐνορῶμεν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν καιρῶν,
τί παρ' ἀρχαίοις ἐτιμᾶτ' ὡς ἄριστον,
κ' ὑπὲρ ἐκείνους πῶς προέβη τὸ παρόν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πῶς! Μέχρις ἄστρων τοῦτο αἰωρεῖται!
Οὓς ὡς ἀρχαίους χρόνους θεωρεῖτε,
φίλε μου, βίβλος σι ἡμᾶς ἐστί,
διὰ σφραγίδων δὶς ἑπτὰ κλειστή,
καὶ ὅ,τι πνεῦμα τῶν καιρῶν νομίζετε,
τοῦτο ἐστὶ τὸ ἴδιόν σας πνεῦμα,
εἰς ὃ ὁ πάλαι χρόνος κατοπτρίζεται.
Τί ἀθλιότης! Εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα
τὸ ἔστριψαν καὶ ὅπου φύγῃ, φύγῃ,
καὶ καταλείπεται σποδὸς ὀλίγη
καὶ ῥάκη καὶ τριόδων περιτρίμματα,
πλαγγόνων δημωδῶν ἄῤῥητα ῥήματα (1),

(1) Haupt-und Staatsaction, περὶ τὰ τέλη τῆς ιζ' ἑκατονταετηρίδος, ἐλέγοντο αἱ παραστάσεις νευροσπάστων, ὅταν ἀνεφέροντο εἰς ἐπισήμους πολιτικὰς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ σοβαρὰ πομπώδη ἀξιώματα,
ἁρμόζοντα εἰς νευροσπάστων στόματα.

ΒΑΓΝΕΡ

Πλὴν κόσμος, νοῦς, καρδία πῶς νοεῖται
ὅλοι ποθοῦσι γνῶσιν ν' ἀποκτῶσιν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ! ὅ,τι οὗτοι ὀνομάζουν γνῶσιν.
Τίς θὰ εἰπῇ τὸ βρέφος πῶς καλεῖται;
Ἂν τις ὑπῆρξε μέρος τούτων διορῶν
κ' ἐντός του μὴ ἐμφρόνως αὐτὸ κρύπτων,
ἀλλὰ τὸ πῶς φρονεῖ ἀποκαλύπτων,
κώνιον εἶχεν εἰς μερίδα ἢ σταυρόν.
Ἡ νὺξ προέβη, φίλε. Εἶν' ἐξωραΐς.
Εἰς ἄλλοτε λοιπὸν τὰ παραιτέρω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΒΑΓΝΕΡ

Πολλὰς ἀκόμη θὰ ἠγρύπνουν ὥρας.
Νὰ ὁμιλῶ σοφὰ μεθ' ὑμῶν χαίρω (1).
Αὔριον, Πάσχα, νὰ τολμήσω μέλλω
νὰ σᾶς προβάλω ἄλλας ἀπορίας.

περιστάσεις ἢ εἰς ἱστορικὰ μεγάλα πρόσωπα. Ὁ Γαίτης χρῆται τῇ ἐκφράσει καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν δραμάτων τοῦ Σαικεσπείρου.

(1) Εἰς τὰ κατὰ πρῶτον τῷ 1790 ἐκδοθέντα *Ἀποσπάσματα* τοῦ Φαύστου ἡ σκηνὴ λήγει εἰς τὸν στίχον τοῦτον, μεθ' ὃν ἕπονται οἱ τέσσαρες πρῶτοι στίχοι τοῦ ἑπομένου μονολόγου, καί, ἀμέσως μετ' αὐτούς, τῆς σκηνῆς (Δ) ὁ στίχος· « Ὅ,τι αἱ τύχαι τῶν θνητῶν » κτλ. Τὸ δ' ἐπίλοιπον τοῦ μονολόγου, ἡ σκηνὴ πρὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως, ἡ πρώτη σκηνὴ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ καὶ ἡ δευτέρα μέχρι τοῦ στίχου ἐκείνου, ἐξεδόθησαν ἐν ἔτει 1808, ἂν καί τινα μέρη ἦσαν ἤδη γεγραμμένα πρὸ τοῦ 1790· ἀλλ', ὡς ἀσυνάρτητα, εἶχον μείνει ἀνέκδοτα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐδόθην εἰς σπουδὴν ἀπὸ καρδίας.
Πολλὰ ἠξεύρω, ὅμως ὅλα θέλω.

(Ἐξέρχεται).

ΦΑΥΣΤΟΣ (μόνος).

Ἐλπὶς κ' ἡ ἐλαχίστη πῶς νὰ μένῃ
εἰς τὸν ἰσχνὰ καλλιεργοῦντα μέρη;
Σκάπτει· νὰ εὕρῃ θησαυρὸν προσμένει,
καὶ σκώληκα ἂν εὕρῃ μόνον, χαίρει.
Φωνὴ ἀνθρώπου πῶς ἐτόλμα ν' ἀντηχῇ
ὅπου φωνὴ ἠκούσθη τῶν πνευμάτων;
Ἀλλὰ εὐγνωμονῶ σοι ἐξ ἐγκάτων,
διότι μ' ἀπαλλάττεις σύ, ὦ δυστυχῆ
υἱὲ τῆς γῆς, ἐκ τῆς ἀπελπισίας,
ἥτις μ' ἀφῄρει αἴσθησιν καὶ ῥώμην.
Πρὸ τῆς γιγαντιαίας ὀπτασίας
τὸν ἑαυτόν μου νάνον ἠσθανόμην.
Ἐγώ, Θεοῦ ὁμοίωμα, ἐγκύψας
εἰς τὸν καθρέπτην πάσης ἀληθείας,
ὁ εἰς ἐλλάμψεις καθαρὰς καὶ θείας
τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῴην ἀπορρίψας,
ὑπέρτερος τῶν Χερουβίμ, τολμήσας
τὴν δύναμίν μου εἰς τὸ πᾶν νὰ χύνω,
Πλάστου ἰσχύν, Θεοῦ ζωὴν ἐλπίσας,
εἰς μίαν λέξιν πῶς νὰ ὑπομείνω
ἀνίσχυρος, ἐμβρόντητος νὰ μείνω;
Νὰ σ' ὁμοιάσω δὲν θὰ ἠμπορέσω.
Εἶχον τὴν δύναμιν νὰ σὲ καλέσω,
ἀλλ' ὅμως ὄχι καὶ τοῦ νὰ σὲ δέσω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὰς στιγμὰς τὰς τότε μακαρίας
τόσον μικρὸς καὶ τόσον μέγας ἤμην!
Πλὴν σὺ μ' ἀπέκρουσας μετ' ἀσπλαγχνίας
ὀπίσω, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην λύμην.
Τίς θὰ μ' εἰπῇ, τίς θὰ μοὶ μάθῃ
ἂν ἦν φευκτέα ἢ ὀρθὴ ἡ κλίσις;
Ἡμῶν αἱ πράξεις καὶ ἡμῶν τὰ πάθη
τὸν βίον μας δεσμεύουσιν ἐπίσης.
Ἂν τρέφωμεν μεγάλα εἰς τὴν φρένα,
ἐπιπροστίθενται πάντοτε ξένα.
Εἰς τὸ καλὸν ἐὰν ὁ νοῦς μας φθάνῃ,
τὸ τούτου κρεῖττον θεωρεῖται πλάνη.
Τὸ αἴσθημα, ὃ ἦτο τῆς ζωῆς πηγή,
ἀπερρόφήθη, τὸ ἐπάγωσεν ἡ γῆ.
Ἐν ᾧ θρασείᾳ πτήσ' ἡ φαντασία
πρὸς τὸ αἰώνιον ποθοῦσα ὁέπει,
ὅταν ἐν ἄρθνῳ ναυαγοῦσαν βλέπῃ
τὴν εὐτυχίαν, τῇ ἀρκεῖ γωνία,
κ' εἰς τὴν καρδίαν ἐμφωλεύει ἡ λύπη·
οἱ μυστικοί της τὴν σπαράττουν κτύποι,
μερίμνας ἐπιβάλλοντες, φροντίδας,
ὑπὸ παντοίας νέας προσωπίδας,
γυναῖκα, τέκνον, κῆπον, ἀγρόν, κτίριον,
πλημμύραν, πῦρ, πληγὴν καὶ δηλητήριον.
Συχνὰ κενὰς τρομάζεις ὑποθέσεις,
καὶ κλαίεις ὅ,τι δὲν θεν' ἀπολέσῃς.
Εἰκὼν δὲν εἶμαι οὐδ' ὁμοίωμα Θεῶν!
ὁ σκώληξ μᾶλλον ὁ ὑπὸ τὴν γῆν βιῶν.
Ὁ διαβάτης, ὅστις κονιοβατεῖ,
ὑπὸ τοὺς πόδας εἰς τὴν κόνιν τὸν πατεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δὲν εἶναι κόνις ἐπὶ τῶν θυρίδων
ἡ καθημένη εἰς ῥάκη ῥωποπώλων,
κατάτρυτα ἐλώρια βοτρύδων;
ἡ πνίγουσα τὸν σκοτεινόν μου θόλον;
Ἐδῶ λοιπὸν θὰ μάθω τί μοὶ λείπει,
φιλολογῶν χειρόγραφα, βιβλία,
πῶς τῶν ἀνθρώπων σύντροφος ἡ λύπη,
κ' ἐξαίρεσις πῶς εἶν' ἡ εὐτυχία; —
Τί μυκτηρίζεις, ὦ κρανίον κοῖλον;
Τὸν ἐδικόν μου καὶ σὺ εἶχες μυελόν.
Ἐζήτεις φῶς· σοῦ δ' ἔψευσε τὸν ζῆλον
ἀπάτης ζόφος, ὁ καὶ σὲ περιβαλών.
Καὶ σεῖς μὲ εἰρωνεύεσθ', ἐργαλεῖα,
τροχοί, λαβίδες, σφῆνες, στρόφιγγες, μοχλοί.
Ἴστασθ' ἐμπρὸς τῆς θύρας ἥτις μ' ἐνοχλεῖ,
τῆς θύρας πλὴν δὲν εἴσθε τὰ κλειδία.
Τὸ κάλυμμά της ἂν δὲν θέλ' ἡ φύσις
εἰς τὴν ἡμέραν, εἰς τὸ φῶς νὰ ῥίψῃ,
ὅ,τι ἀρνεῖται νὰ σ' ἀποκαλύψῃ
διὰ στροφίγγων δὲν θὰ τὸ κερδίσῃς.
Ἐδῶ σᾶς ἔχω, παλαιὰ βιβλία μου,
διότι ἦσθ' ἐν χρήσει τοῦ πατρός μου.
Μεμβράνα, μένεις καπνιστὴ ἐμπρός μου
ἐν ὅσῳ καίει ἡ θολὴ λυχνία μου.
Δὲν ἔτρωγον τὸν πατρικόν μου κλῆρον,
παρὰ πρὸ πάντων νὰ ἰδρῶ τῶν λήρων;
Ἐὰν κληρονομίαν ἀποκτήσῃς,
νὰ τὴν ἀπολαμβάνῃς ἔχε θάρρος.
Ἄχρηστος πλοῦτος εἶναι μόνον βάρος.
Σπεῖρ' ἐν στιγμῇ καὶ θέρισον ἐπίσης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πλὴν τί μ' ἑλκύει ἡ θυρὶς ἐκείνη;
Μαγνήτης εἶναι ἡ στιλπνὴ φιάλη;
Ἐντός μου φῶς ἐχύθη, χαρὰ θάλλει,
ὡς εἰς τὸ δάσος λάμπουσα σελήνη.
Φιάλη, μόνῃ σοὶ προσλέγω χαῖρε.
Τεχνούργημ' ἀνθρωπίνης ἐπινοίας,
χυμέ, ἐργάτα ὕπνου γλυκυτάτου,
λεπτὴ οὐσία, χορηγὲ θανάτου,
μετ' εὐλαβείας σὲ λαμβάνω· φέρε
τῷ τεχνουργῷ σου δεῖγμα σῆς εὐνοίας
Ἡ ὄψις σου τὸν πόνον μου εὐνάζει·
ὁ ὀργασμός, ὡς σ' ἔλαβον κοπάζει·
γαληνιᾷ μου βαθμηδὸν τὸ πνεῦμα.
Πρὸς τὰ πελάγη φέρει με τὸ ῥεῦμα,
ὧν ὁ καθρέπτης στίλβων ἀκτινοβολεῖ.
Εἰς ἀκτὰς νέας αὐγὴ νέα με καλεῖ.
Πύρινον ἅρμα ὑποπτέρως φέρεται·
μὲ πλησιάζει σχίζον τοὺς ἀέρας.
Ἕτοιμος εἶμαι. Ἡ ψυχή μου αἴρεται
εἰς νέου ἁγνοῦ βίου νέας σφαίρας.
Τίς θεῖος βίος! Ποῖα χαρᾶς φῶτα!
Σύ, ὁ χθὲς σκώληξ, εἶσαι ἄξιος αὐτῶν!
Στρέψον, ναὶ στρέψον εἰς τὴν γῆν τὰ νῶτα
κ' εἰς τοῦ ἡλίου τὸν φανὸν τὸν ποθητόν.
Ἄφες ἡ χείρ σου ἀτρομήτως νὰ ὠθῇ
τὴν θύραν, ἣν νὰ φεύγῃ πᾶς θνητὸς ποθεῖ.
Ἀπόδειξον, ἀξία ἀνθρωπίνη
πῶς πρὸ τοῦ ὕψους τῶν θεῶν δὲν κλίνει.
Μὴ τρέμε εἰς τὸ μέλαν ἄντρον ἀφορῶν,
ἔνθα βασάνους πλάττ' ἡ φαντασία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ στόμιόν του βλέπ' ἐν ἀφοβίᾳ,
δι' οὗ ὁ Ἅδης φλέγει πᾶς διαπερῶν.
Ἰδὲ φαιδρὸς τὸ βῆμα νὰ τολμήσῃς,
κ' εἰς τὸ μηδὲν ἂν πρόκειται νὰ σβύσῃς.
Ἐλθὲ λοιπόν, φιάλη κρυσταλλίνη,
ἐκτὸς τῆς θήκης, ὅπου εἶχες μείνει
διὰ πολλῶν ἐτῶν λησμονουμένη.
Εἰς ἑορτὰς πολλάκις τῶν προγόνων
ἦσο ἡ τέρψις τῶν συνδαιτημόνων,
ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα φερομένη.
Αἱ γραφαὶ ὅσαι σὲ περιστολίζουν,
καὶ ἃς οἱ πίνοντες καθῆκον εἶχον
νὰ ἐξηγῶσι δι' εὐθύμων στίχων,
νεανικάς μου νύκτας μ' ἐνθυμίζουν.
Εἰς γείτονα ἐγὼ δὲν θὰ σὲ δώσω·
περὶ σοῦ στίχους δὲν θὲν' ἀναγνώσω.
Χυμὸν ταχείας μέθης ἔχεις ἔνδον.
Μέλας πληροῖ σου τὸ κενόν, πλὴν διαυγής,
ἐμοῦ μὲν ἔργον, ὑπ' ἐμοῦ δὲ κ' ἐκλεγείς,
Τὰς τελευταίας του ῥανίδας, σπένδων,
εἰς ἀσπασμὸν θὰ χύσω τῆς αὐγῆς.

(Φέρει τὴν φιάλην εἰς τὰ χείλη του. Κωδωνοκρουσία. Ψαλμῳδίαι).

ΧΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΩΝ

Χριστὸς ἀνέστη!
Κόσμων ἀγαλλίασις,
τοῦ Παντὸς ἁγίασις,
τοῖς ἀνθρώποις ἴασις
τῶν δεινῶν ἐπέστη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τίς βαθὺς βόμβος, τίς αὐδὴ γλυκεῖα
τὸ πόμα εἰς τὰ χείλη μ' ἀναστέλλει;
Δὲν εἶν' ἡ πρώτη κωδωνοκρουσία,
ἥτις τοῦ Πάσχα τὴν αὐγὴν ἀγγέλλει;
Παρήγορον δὲν ἀντηχεῖ τὸ ῥῆμα,
ὃ ἔψαλλον οἱ ἄγγελ' εἰς τὸ μνῆμα,
καὶ δεσμοῦ νέου ἦν ἐπαγγελία;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μύροις, λιβάνῳ τὸν κατεχρίσαμεν
ἡμεῖς, τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν.
Λευκῷ σαβάνῳ τὸν ἐνεκλείσαμεν,
κ' εἰς τάφον ἔθημεν τὸν κλειστόν.
Ἤλθομεν, μάτην τὸν ἐζητήσαμεν,
καὶ δὲν εὑρίσκομεν τὸν Χριστόν.

ΧΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΩΝ

Χριστὸς ἀνέστη!
Ἄσατε τὸν Κύριον!
Ἀγαπῶν, μαρτύριον,
ἀνθρωποσωτήριον
θάνατον ὑπέστη.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἄγγελμα θεῖον, τί με δι' ἡδίστης
καὶ οὐρανίας τῆς φωνῆς ἐπιφοιτᾷς;
Καρδίας ζήτει ἄλλας μᾶλλον προσιτάς.
Σ' ἀκούω μέν, ἀλλὰ μοὶ λείπ' ἡ πίστις,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἡ πίστις, μόνη μήτηρ τῶν θαυμάτων
Ν' ἀνέλθω δὲν τολμῶ ὡς εἰς τὰς σφαίρας
τὰς προσᾳδούσας μοι τὸ ἄγγελμά των·
ἀλλ' ἀναζῶ ἐκ τούτων τῶν ᾀσμάτων,
ἃ ἤκουσα εἰς παιδικὰς ἡμέρας.
Ἄλλοτ' ἐν τῇ ἀργίᾳ τῶν κυριακῶν,
κατήρχετό μοι τ' οὐρανοῦ τὸ φίλημα·
προφητικὸν ὁ κώδων μ' ἦν ὁμίλημα,
κ' ἡ προσευχὴ χαρά μου, ἴασις κακῶν.
Δυσνόητός τις πόθος δι' ὀρέων,
διὰ δρυμόνων μ' ὤθει καὶ πεδίων,
καὶ ᾐσθανόμην ὡς μετὰ δακρύων
ἐκρέοντά μοι κόσμον τινὰ νέον.
Οὕτως ἐψάλλομεν, παῖς ὅτε ἤμην,
τὴν ἑορτήν, τὸ ἔαρ τὸ ὡραῖον.
Εἰς ταύτην ὀπισθοδρομῶ τὴν μνήμην·
τὸ βῆμα δὲν τολμῶ τὸ τελευταῖον.
Μὴ παύετε ᾄδοντα, μέλη εὐαγῆ.
Τὸ δάκρυ ῥέει φλέγον. Πάλιν μ' ἔχ' ἡ γῆ.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ὁ ἐκ τοῦ τάφου ἐν δόξῃ ἐγερθεὶς
κ' ἐν ταῖς νεφέλαις εἰς οὐρανοὺς ἀρθείς,
ἐν εὐφροσύνῃ νεαρᾶς πλάσεως
εἰς πτερὰ αἴρεται ἀναστάσεως.
Ἡμεῖς δ' οἱ γάλα τῆς γῆς θηλάζοντες,
κ' εἰς τὰς βασάνους αὐτῆς στενάζοντες,
πρὸς τὴν ἀνάληψιν τὴν ἁγίαν του
δακρυῤῥοοῦμεν, εἰ καὶ δοξάζοντες
τὴν εὐτυχίαν του.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΧΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΩΝ

Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ τῆς τάφων σήψεως.
Ἄγκυρ' ἀντιλήψεως
εἰς ἡμᾶς παρέστη.
Εἰς τοὺς ἔργῳ εὐλαβεῖς
τοὺς πτωχοὺς οἰκτείροντας,
ἀδελφὸν σιτίζοντας,
δάκρυα σπογγίζοντας,
θεῖον λόγον σπείροντας
εἶν' ἐγγύη ἀμοιβῆς,
πύργος στερρὸς ἔστη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Β'

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΥΛΗΣ

(Παντοῖοι ἄνθρωποι ἐξέρχονται περιδιαβάζοντες).

ΝΕΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Ἔξω λοιπὸν μὲ φέρεις; Σ' ἔχω ὁδηγόν.

ΑΛΛΟΣ

Ἔρχου· ἡ λέσχη εἶν' ἐκεῖ τῶν κυνηγῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΠΡΩΤΟΣ

Δὲν προχωροῦμεν πρὸς τὸν μύλον μᾶλλον;

ΑΛΛΟΣ ΝΕΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Καλλήτεραι εἶν' αἱ Μεγάλαι Βρύσεις.

ΑΛΛΟΣ

Δρόμον κακὸν ἐκεῖ θεν' ἀπαντήσῃς.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Καὶ σὺ δὲ ποῦ;

ΤΡΙΤΟΣ

Ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ἔλθετε εἰς τὸν Πύργον, ὅπου πλῆθος
ὡραίων κορασίων, καλὸς ζύθος,
ὅπου κ' εἰς ῥάβδους φέρουσιν οἱ λόγοι.

ΠΕΜΠΤΟΣ

Βλέπεις τὸν φίλον; Πάντοτ' εὔθυμον πουλί.
Τρίτην φορὰν ἡ ῥάχις σου σὲ τρώγει;
Τὸ μέρος δὲν μ' ἀρέσκει, φίλτατε, πολύ.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ὄχ'! Εἰς τὴν πόλιν πάλιν θὰ γυρίσω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΛΛΗ

Θὰ εἶναι εἰς τὰ δένδρ' αὐτὸς ὀπίσω.

Η ΠΡΩΤΗ

Αἴ, καὶ ἂν εἶναι, τί κερδίζω τάχα, τί;
Αὐτὸς εἰς τὸ πλευρόν σου θὰ περιπατῇ.
Μόνον μαζῇ σου νὰ χορεύῃ θέλει.
Ἂν χαίρεσαι ἢ ὄχι, τί μοι μέλει;

ΑΛΛΗ

Πῶς μόνος δὲν θὰ εἶναι ἀμφιβάλλεις;
Μαζῇ του θενὰ εἶν' ὁ ξανθομάλλης.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Τὰ βήματα τὰς βλέπεις πῶς ἀνοίγουν.
Ἔλ', ἂς τὰς συνοδεύσωμεν πρὶν φύγουν.
Καπνὸς καλὸς καὶ ζύθος καὶ κοράσια
καλά, κ' ὑπάγει ἡ ζωὴ θαυμάσια.

ΚΟΡΗ ΑΣΤΟΥ

Τὰ βλέπεις τὰ καλά μας παλληκάρια;
Πῶς σχέσεις θὰ ἐζήτουν ἤθελες εἰπεῖ
τὰς καλλητέρας. Εἶναι ὄντως ἐντροπὴ
νὰ παίρνουν τὸ κατόπιν γυναικάρια.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ (τῷ πρώτῳ).

Αὐτὰς ἐκεῖ τὰς δύο τὰς γνωρίζω.
Μὴ σπεύδῃς. Βλέπεις τί καλὰ ἐνδύματα!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ μία των εἶν' ἐδική μου γείτων,
καὶ καλοθελητίς μου πάντα ἦτον.
Θὰ μᾶς δεχθοῦν πλησίον των, ἐλπίζω.
Βαδίζουν, βλέπεις, μὲ βραδέα βήματα.

ΠΡΩΤΟΣ

Ὤ! μ' ἐνοχλοῦν Κυρίαι! Μὴ μᾶς φύγῃ,
ἃς σπεύωμεν, τὸ ἕτοιμον γυνήγι.
Ἡ χεὶρ ποῦ τῷ σαββάτῳ μαγειρεύει,
ὡραῖα τὴν κυριακὴν χαδεύει.

ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸν νέον δήμαρχόν μας! Μὴ χειρότερον!
Φουσκόνει καθ' ἡμέραν περισσότερον.
Ἦλθε, καὶ τί δια τὴν πόλιν πράττει;
Ἦτον ἀθλία, κ' εἶν' ἀθλιεστάτη.
Νὰ κλίν' ὑποταγῆς καθεὶς μας γόνυ,
καὶ φόρους μετὰ φόρους νὰ πληρόνῃ!

ΕΠΑΙΤΗΣ (τραγῳδεῖ).

Καλοί μου Κύριοι, καλαὶ Κυρίαι μου,
μ' ὡραῖα σώματα καὶ στολισμένα,
ἰδέτε πόσαι εἶν' αἱ δυστυχίαι μου.
Δότε βοήθειαν καὶ εἰς ἐμένα.
Μὴ τὴν ἀφήσετε νὰ κλαί' ἡ λύρα μου.
Χαίρεται μόνον ὁ ἐλεῶν.
Σήμερον σέβεσθε τὸν Θεόν.
Ἔλεος δότε. Τείνω τὴν χεῖρά μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΛΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Εἰς ἑορτάς, ἡμέρας τῆς ἀργίας,
πῶς ἀγαπῶ πολέμων ὁμιλίας,
λαοὶ μεμακρυσμένοι πῶς παλαίουν
κάτω ἐκεῖ εἰς μέρη τῆς Τουρκίας!
Εἰς τὸ παράθυρόν σου ζύθον πίνεις
καὶ βλέπεις τὰ πλοιάρια πῶς πλέουν·
τὴν νύκτα δ' εἰς τὰ στρώματα τῆς κλίνης
τὰ ἀγαθὰ δοξάζεις τῆς εἰρήνης.

ΤΡΙΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁμοίως κ' ἐγὼ λέγω, ἀδελφέ μου.
Ἂς γίνεται ὁ κόσμος ἄνω κάτω·
ἂς σφάζωνται οἱ φίλοι τοῦ πολέμου,
ἐὰν τὸ δέρμα μου ἐγὼ φυλάττω.

ΓΡΑΙΑ (πρὸς κόρας ἀστῶν).

Πώ, πώ, στολίδι! Κάλλη τοῦ οὐράνια!
Τὰ χάνουν ὅσοι σᾶς ἰδοῦν, νὰ σᾶς χαρῶ.
Ἂς λείψῃ τώρα τόσ' ὑπερηφάνεια.
Ὅ,τι ζητεῖτε νὰ σᾶς εὕρω ἠμπορῶ.

ΚΟΡΗ ΑΣΤΟΥ

Ἔλα, Χρυσούλα. Προσοχή! Δὲν πρέπει
κἀνεὶς μ' αὐτὴν τὴν στρίγλαν νὰ μᾶς βλέπῃ,
ἂν καὶ τὴν νύκτα τῶν Θεοφανίων (1)
τὸν μέλλοντά μου μ' ἔδειξε νυμφίον.

(1) Κατὰ τὸ πρωτότυπον «τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου», ἐν Γερμανίᾳ τῇ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΑΛΛΗ

Καὶ εἰς ἐμὲ ὁμοίως. Ἦτον νέος
καὶ στρατιώτης. Εἶχεν ἐπωμίδα.
Ἔκτοτε ὅμως τὸν ζητῶ ματαίως·
δὲν τὸν ἀπήντησα, οὔτε τὸν εἶδα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ (ψάλλουν).

Πύργους καὶ φρούρια νὰ κατακτήσω,
εἰς τὴν ἀγκάλην μου νέαν νὰ κλείσω,
γλυκύς, περίδοξος εἶν' ὁ ἀγών.
Λαμπρὸς ἀντήχησεν ἦχος σαλπίγγων.
Εἰς χεῖρας τ' ὅπλον του, τὴν φίλην σφίγγων
ὁ νεοσύλλεκτος, τρέχει σφριγῶν.
Φρουρίων ἅλωσις, νίκη ὡραίων,
πάντοτε σύνθημα ἦν τῶν γενναίων.
Πρὸς ταῦτα αἴρεται πᾶσα ψυχή.
Ἔνδοξον θάνατον, εὔθυμον βίον
ἐπιδιώκωμεν, παῖδες ἀνδρείων!
Ἐμπρὸς ἀτρόμητοι! Βῆμα ταχύ!

ΦΑΥΣΤΟΣ καὶ ΒΑΓΝΕΡ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τὸ χρυσοῦν ἔαρ, νέαν ζωὴν φέρον,
ἀπήλασε τοὺς πάγους ἐκ τῶν ποταμῶν.

29 Νοεμβρίου, ὅτε, κατ' ἐπικρατούσας δοξασίας, προλέγεται τὸ μέλλον, ὡς παρ' ἡμῖν κατὰ τὰ Θεοφάνια.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὰς κοιλάδας ἀναθάλλει ὁ δρυμών,
κ' εἰς τὰς τραχείας κορυφὰς ὁ γέρων,
ὁ ἐξησθενημένος σύρεται χειμών.
Ἐκεῖθεν, φεύγων, ἀνισχύρως στέλλει
τὰς παγερὰς βολίδας κατ' ἀράδας
ἐπὶ τὰς χλοαζούσας πεδιάδας.
Πλὴν τὸ λευκὸν ὁ ἥλιος δὲν θέλει.
Τὸ πᾶν κινεῖται ἐνεργοῦν καὶ πλάττον,
κ' εἰς ποικιλίαν ἐντρυφᾷ χρωμάτων.
Ὅπου δὲ μόλις τ' ἄνθη ἀναθάλλουσι,
ἐστολισμένοι ἄνθρωποι προβάλλουσι.
Στρέψον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν πόλιν νὰ ἰδῇς
τὸ πλῆθος, τοὺς ὁμίλους τοὺς πολυειδεῖς.
Ἔρχονται ζέστην, φῶς ζητοῦντες πάντες,
καὶ πλήρεις ζήλου χαίρουσιν ἁγίου
ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου,
οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ἀναστάντες
ἐκ στενῶν οἴκων, δωματίων σκοτεινῶν,
ἐκ τῆς δουλείας ὀχληρῶν συντεχνιῶν,
ἐξ ὑπερῴων στενοχώρων, ταπεινῶν,
ἐκ τοῦ ἁγίου σκότους τῶν ἐκκλησιῶν,
ἐκ τῶν ὁδῶν, τῆς λάσπης, τῶν κονιορτῶν,
εἰς λάμψιν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἑορτῶν.
Κύτταξ' ἐκεῖ τοὺς κήπους, τὰ πεδία·
πῶς χιλιάδες ἄνθρωποι συρρέουν,
καὶ εἰς τὸ ῥεῦμα τόσα μικρὰ πλοῖα
πῶς ἄνω κάτω χαρμοσύνως πλέουν.
Ἰδὲ τί πλῆθος εἰς τὸ τελευταῖον!
Θὰ βυθισθῇ, νομίζεις, εἰς τὰ κύματα.
Ἀκόμη κ' εἰς τὰς κλίσεις τῶν ὀρέων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λαμπρά, ποικίλα στίλβουσιν ἐνδύματα.
Τί εὐθυμία τοῦ λαοῦ καὶ τί φωνή!
Ἀνοίγουν τώρα δι' αὐτοὺς οἱ οὐρανοί.
Ἰδὲ χορούς, ἰδὲ χαρὰν μεγάλην.
Ἀναβιῶ· ἄνθρωπος εἶμαι πάλιν.

ΒΑΓΝΕΡ

Τιμή μου εἶναι σοφολογιώτατε,
καὶ ὄφελος, μαζῆ σας νὰ περιπατῶ.
Πλὴν μ' εἶν' αἱ πανηγύρεις ὀχληρόταται,
ὅπου χονδροὺς ἀνθρώπους μόνον ἀπαντῶ.
Αἱ λύραι των, αἱ τυμπανοκρουσίαι
καὶ οἱ αὐλοί των μὲ παραζαλίζουν.
Ὡσὰν δαιμονιῶντες ξεφωνίζουν.
Ἄσματα εἶναι, λέγουν, εὐθυμίαι!

ΧΩΡΙΚΟΙ

(Ὑπὸ πλάτανον, χορεύοντες καὶ τραγῳδοῦντες).

« Βοσκὸς πηγαίν' εἰς τὸ' χορό',
φόρεμα ἔχει ἑορτερό'
καὶ κόκκινο' ζωνάρι.
Συρτός, στρωτὸς ἐδῶ κ' ἐκεῖ·
καὶ ταῖς χορδαῖς οἱ μουσικοὶ
—Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί,
Τραλά, τραλάλα, Μάρω—
κτυποῦν μὲ τὸ δοξάρι ».

« Μιὰ' κόρη' βλέπει γαλανή',
γελᾷ, τὴ' μέση' του κουνεῖ
μὲ μάτι ἀναμμένο',

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μὲ τὸν ἀγκῶνα τὴν κτυπᾷ,
κ' ἐκείνη λέγει· « Πά, πά, πά,
— Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί,
τραλά, τραλάλα, Μάρω —
τὸ κακομαθημένο'! »

Παντοῦ χαρά, παντοῦ χοροί.
Αὐτὸς τὴν λύρα' του βαρεῖ,
καὶ τοὺς αὐλοὺς οἱ ἄλλοι.
Γοργά, μεγάλα βήματα,
πηδήματα, κουντήματα
— Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί,
Τραλά, τραλάλα, Μάρω, —
καὶ ταραχὴ μεγάλη.

Ἂς λείψουν ἡ γλυκαῖς ματιαῖς.
Ποιὸς δὲν γνωρίζει ταῖς ψευτιαῖς
ποῦ λὲν τὰ παληκάρια;
Κ' ἐκεῖνος τὴν κρυφομιλεῖ.
Ἤτον βιολί, ἦτον φιλὶ
— Τραλάλα, Μάρω, τραλαλί,
τραλά, τραλάλα, Μάρω —
π' ἀκούσθη' ς τὰ πρινάρια;

ΓΕΡΩΝ ΧΩΡΙΚΟΣ

Διδάσκαλε, μεγάλ' ἡ ἀγαθότης σας
νὰ ἔλθετε, νὰ μᾶς καταδεχθῆτε
καὶ τὴν ὀχλοβοήν μας ν' ἀνεχθῆτε,
νὰ μᾶς τιμήσ' ἡ σοφολογιότης σας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὴν πλώσκαν μου δεχθῆτε. Καλὸν οἶνον
εἶναι γεμάτη. Δροσισθῆτε, πίνων,
καὶ ὅσους κόμβους περιέχει, ἔτη
εἰς τὴν ζωήν σας τόσα νὰ προσθέτῃ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εὐχαριστῶ σας. Πίνω εἰς ὑγείαν
καὶ εἰς τὴν διαρκῆ σας εὐτυχίαν.

(Λαὸς συνέρχεται πέριξ του).

Ο ΓΕΡΩΝ ΧΩΡΙΚΟΣ

Καλῶς, καλῶς ὡρίσατε!
Εὐγνωμονοῦμεν ἐκ ψυχῆς.
Καλὸς μᾶς ἦσθε πάντοτε
καὶ εἰς ἡμέρας δύστυχεῖς.
Πῶς ὅλοι ζῶμεν σήμερον
εἶν' ἔργον τοῦ πατρός σας·
κατέβαλε τὴν λοιμικήν,
ζωὴν πολλῶν μας σώσας.
Ἦσθε μικρός, πλὴν ἤρχεσθε
εἰς τὰ νοσοκομεῖα.
Πολλοὶ ἐξήρχοντο νεκροί·
σεῖς πάντοτ' ἐν ὑγείᾳ.
Τὸν βοηθοῦντα τὰ νοσοῦντα πλήθη
ὁ βοηθὸς ὁ ἄνω ἐβοήθει.

ΠΑΝΤΕΣ

Εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ καλοῦ προστάτου!
Ν' ἀκολουθῇ τὰ ἔργα τὰ καλά του!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὑποταγὴν τῷ Ἄνω καὶ εὐπείθειαν,
ὅστις διδάσκει, χορηγεῖ βοήθειαν.

(Μακρύνεται μετὰ τοῦ Βάγνερ).

ΒΑΓΝΕΡ

Μεγάτιμε, πῶς νὰ κομπάζῃς πρέπει
ὅταν τοσοῦτον ἐπαινῆσαι ὑπ' αὐτῶν.
Πόσον δὲν χαίρει ἂν τοιοῦτον δρέπῃ
καρπὸν εὐγνωμοσύνης ὁ εὐεργετῶν!
Εἰς τὰ παιδία σὲ δεικνύουν οἱ γονεῖς·
ὁ αὐλὸς παύει καὶ τὸ ᾄσμα τῆς φωνῆς·
σύρονται πάντες εἰς τὰ δύο πλάγια,
ἐν ᾧ οἱ πίλοι αἴρονται ὅπου φανῇς·
κ' ἔμπρός σου πίπτουν μικροῦ δεῖν πολλοὶ πρηνεῖς.
προσκυνοῦν ὅπως ἂν περνῶσι τ' Ἅγια.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἂς ἀναβῶμεν ὅπου εἶν' ὁ βράχος,
νὰ εὕρωμεν ὀλίγην ἡσυχίαν.
Ἄλλοτ' ἐκεῖ μονάζων ἀταράχως
εἰς προσευχὴν ἠσκούμην καὶ νηστείαν.
Ἐλπίδος πλήρης, εἰς τὴν πίστιν στερεός,
μετὰ δακρύων ᾔτουν, μετὰ στεναγμῶν
νὰ εὐδοκήσῃ ἐπινεύων ὁ Θεὸς
νὰ ἐξαλείψῃ τὸν ὀλέθριον λοιμόν.
Μᾶς ἐπαινοῦσιν. Ὦ τῆς εἰρωνείας!
Πόσον ὀλίγον ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀξίζουσι τοιαύτας εὐφημίας,
εἰς τὸν βυθὸν τὸ κρύπτω τῆς καρδίας.
Ἐκ τῶν τιμίων ὁ πατὴρ ἀνθρώπων
ἀλλ' ἀφανῶν, τὴν φύσιν ἀνεδίφει
εἰλικρινῶς, οὐχὶ πλὴν ὡς τὰ στίφη
τῶν διδασκάλων· κατ' ἀλλοῖον τρόπον.
Μετά τινων ἐκ τῶν μεμυημένων
ἐκλείετο εἰς μέλαν μαγειρεῖον,
καὶ συνταγῶν ἐργάτης παραξένων,
εἰς μίξεις ἠσχολεῖτο ἐναντίων.
Ἐκεῖ ἐρυθρὸς λέων εἰς θερμὸν νερὸν (1)
μετὰ τοῦ κρίνου συνεζεύγνυτο ἐρῶν,
κ' αἱ φλόγες ἡνωμένους, ἐκ νυμφῶνος
εἰς ἄλλον τοὺς μετῆγον ἐπιπόνως·
κ' ἐκεῖ μετὰ ποικίλης ἔλαμπε στολῆς
εἰς τὴν φιάλην ἡ ὡραία βασιλίς.
Τὸ φάρμακον ἰδοὺ τό. Ἀποθνήσκουσι
οἱ ἀσθενεῖς. Τίς οἶδε πόσοι μνήσκουσι;
Διὰ τῶν ὀλεθρίων τούτων του χυμῶν
ἐβλάψαμεν τὴν χώραν ὑπὲρ τὸν λοιμόν.
Ὤ! εἰς χιλίους, κ' εἰς χιλίους πάλιν
θανατηφόρον ἔδωκα φιάλην.
Ἀπέθανον! Ἐγὼ δὲ μένω πνέων,
ν' ἀκούω τοὺς ἐπαίνους τῶν φονέων!

ΒΑΓΝΕΡ

Καὶ τοῦτο λοιπὸν τόσον σᾶς δυσαρεστεῖ;
Ὁ ἄνθρωπος τί ἄλλο ἄρα χρεωστεῖ,

(1) Κατὰ τοὺς ἀλχημιστὰς τοῦ μεσαιῶνος, πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει εἶχον αἴσθησιν καὶ διῃροῦντο κατὰ γένη· ἐκ τῶν χρωμάτων δ' ἄρρεν ἦν τὸ ἐρυθρόν, θῆλυ δὲ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὅσον ἂν εἶναι εὐσυνείδητος, χρηστός;
Ὁ ἐδιδάχθη, τοῦτο καὶ ν' ἀσκῇ πιστῶς.
Νέος, τὰς γνώμας τίμα τοῦ πατρός σου·
τὴν ἐπιστήμην δ' ἂν καὶ σὺ πλουτίσῃς,
θὰ σὲ τιμᾷ ὁμοίως ὁ υἱός σου,
κ' εἰς νέα ὕψη θ' ἀναβῇ ἐπίσης.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εὐδαίμων ὁ ἐλπίζων ὅτι, πλέων,
ἐκ τοῦ πελάγους θὰ σωθῇ τῶν ἀπατῶν.
Ἀλλ' ἀγνοοῦμεν ὅ,τι ἀναγκαῖον,
γνωρίζομεν δὲ μόνον ὅ,τι περιττόν.
Ἀρκεῖ πλήν. Μὴ τοιαῦται σκέψεις ζοφεραὶ
ταράττωσι τὴν καλλονὴν τῆς ὥρας.
Ἰδὲ τὰς στέγας. Εἰς τὴν δύσιν φλογεραὶ
διὰ τῆς χλοοφόρου σπίλβουν χώρας.
Δύ' ἡ ἡμέρα, καὶ πρὸς ἄλλα μέρη
ὁ ἥλιος χωρεῖ ζωὴν νὰ φέρῃ.
Ὤ! διατί πτερά, πτερὰ δὲν ἔχω,
εἰς τὸ κενὸν κατόπιν του νὰ τρέχω,
νὰ βλέπω κάτω ἐν ἑσπερινῇ σιγῇ
κ' ἐν ἠρεμίᾳ ν' ἀναπαύηται ἡ γῆ,
ὡς φλὸξ ἑκάστη κορυφὴ νὰ καίῃ,
ὁ ῥύαξ ἀργυρόχρυσος νὰ ῥέῃ!
Τὴν θείαν πτῆσιν δὲν θὰ μ' ἐμποδίζῃ
τὸ τραχὺ ὄρος μετὰ τῶν κρημνῶν του.
Τ' ὄμμα μου ἔκπληκτον ἀναγνωρίζει
τοὺς θερμοὺς κόλπους, τὰς ἀκτὰς τοῦ πόντου.

τὸ λευκόν. *Λέων* δ' ἦν τὸ κινάβαρι καὶ *κρῖνον τοῦ Παρακελσίου* ἐλέγετο τὸ ἀντιμώνιον. *Βασιλὶς* δ' ἐστὶ τὸ προϊὸν τῆς χημικῆς σκευασίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλ' ἤδη δύει ὁ φωστὴρ τοῦ κόσμου,
κ' εἰς τὴν καρδίαν νέαν ὁρμὴν ἔχω.
Τὸ θεῖον φῶς του νὰ ῥοφήσω τρέχω.
Ὀπίσω νύξ, ἡμέρα εἶν' ἐμπρός μου·
θάλασσα κάτω, οὐρανὸς δὲ πέριξ.
Τί ὄναρ! Ἰδού, δύει κατ' ὀλίγον·
πλὴν μετ' ἀύλων τοῦ νοὸς πτερύγων
δὲν συμπετᾷ τοῦ σώματος ἡ πτέρυξ.
Ἀλλ' εἶν' ἡ φύσις τῆς καρδίας, νὰ ὀργᾷ,
νὰ αἴρηται, ὁσάκις ὁ κορυδαλὸς
εἰς τοὺς ἀέρας πτερυγίζων ὑψηλῶς
ἐξ ἀφανοῦς τὰ μέλη πέμπει τὰ γοργά,
ὅταν ἐπὶ φαράγγων καὶ κρημνῶν, πτερὰ
ὁ ἀετὸς τανύῃ πανυαῖα,
καὶ λίμνας καὶ πεδία γεφανὸς περᾷ
εἰς κλίματα, ἀεροπόρος, νέα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΒΑΓΝΕΡ

Κ' ἐγὼ πολλάκις εἶχον φαντασίας
τοιαύτας, ἀλλ' οὐχὶ κ' ἐπιθυμίας.
Δασῶν, πεδίων μοὶ ἀρκεῖ ὁ κόρος.
Δὲν ἀποβλέπω εἰς πτερὰ στρουθίων.
Πῶς ἐντρυφᾷ ὁ νοῦς μου διαφόρως,
ὁπότ' ἐγκύπτῃ εἰς σπουδὴν βιβλίων!
Αἱ νύκτες τοῦ χειμῶνος τί ἡδονικαί!
Μακάρων ποῖαι ἀπολαύσεις ψυχικαί!
Καὶ μάλιστ' ἂν ἀνοίξῃς καὶ περγαμηνόν,
ἐμπρός σου ἔχεις ἀνοικτὸν τὸν οὐρανόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μία ἐντός σου ἐνυπάρχει τάσις·
μὴ καὶ τὴν ἄλλην νὰ γνωρίσῃς φθάσῃς.
Ἀλλ' ἐν ἐμοὶ δύο ψυχαὶ οἰκοῦσι,
κ' εἶν' ἐν ἀπαύστῳ χωρισμοῦ συγκρούσει.
Ἡ μὲν τοῦ κόσμου ἔχεται διὰ πολλῶν
ὀργάνων, κ' ἔρωτος δεσμῶν συντόνων·
ἡ δ' αἰωρεῖται ὑπὲρ τὸν τῆς γῆς πηλὸν
εἰς δώματα οὐράνια προγόνων.
Ἂν, πνεύματα, ὑπάρχετ' ἐν ἀέρι,
πλανώμενα ἐν μέσῳ γῆς καὶ οὐρανῶν,
ἓν ἂς κατέλθῃ κ' εἰς ἐμέ, κ' εἰς φαεινόν,
νέον, ποικίλον βίον ἂς μὲ φέρῃ.
Ναί, ἂν ὑπάρχῃ μαγικὸς μανδύας
νὰ μ' ἀπαγάγ' εἰς ἄλλας ξένας σφαίρας,
ὤ! ἀντ' αὐτοῦ στολὰς τὰς βαρυτέρας
θὰ ἔδιδον, χλαμύδας βασιλείας.

ΒΑΓΝΕΡ

Μή, μὴ τὰς φάλαγγας ἐπικαλεῖσαι
τῶν φαντασμάτων τῶν ὀμυχλοβίων.
Πάντοτε, πάντοθεν ἐπιφανεῖσαι
κινδύνων ἄγγελ' ἦσαν ἀπαισίων.
Ὀξείας γλώσσας καὶ ὀδόντας βέλη
ἔχουσιν ὅταν ἐξορμῶσιν ἐκ βορρᾶ·
ξηραίνουσιν, ἂν ἡ αὐγὴ τὰς στέλλῃ,
τὸ πᾶν, κ' οἱ πνεύμονές σου, εἶν' αὐτῶν βορά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀνίσως δὲ ὁρμῶντ' ἐκ μεσημβρίας,
τὴν κεφαλήν σου φλέγουσι καὶ καίουσιν.
Ἡ δύσις ἂν τὰς πέμπῃ, δρόσον πνέουσιν,
ὡς ποῦ νὰ πνίξουν σέ, ἀγρούς, φυτείας.
Ἀκούουν, χαιρεκάκως ἀμιλλόμενοι,
καὶ ὑπακούουν ὅπως ἀπατῶσι.
Θεόπεμπτοι ζητοῦσι νὰ φανῶσι,
μετὰ φωνῆς ἀγγελικῆς ψευδόμενοι.
Ἀλλ' ἄγωμεν. Νυκτόνει. Εἶν' ἐξώρας.
Ἐδρόσισεν. Ὀμύχλη καταβαίνει.
Φίλος ὁ οἶκος εἰς νυκτίας ὥρας.
Τί ἵστασαι; Τί βλέπεις; Τί συμβαίνει;
Τὰ βλέμματά σου ἔκπληξιν δηλοῦν αὐτά.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδέ· ὁ μαῦρος σκύλος τρέχ' εἰς τὰ σπαρτά (1).

ΒΑΓΝΕΡ

Ναί, πρὸ πολλοῦ τὸν εἶδα. Αἴ, τί τὸ δεινόν;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Αὐτὸ τὸ ζῶον τί θαρρεῖς νὰ εἶναι, τί;

ΒΑΓΝΕΡ

Τί ἄλλο; Σκύλος· καὶ κατ' ἔθος τῶν κυνῶν
τρέχει, τὰ ἴχνη τοῦ αὐθέντου του ζητεῖ.

(1) Κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, εἰς ἣν φαίνεται ὅτι ἐπίστευε καὶ ὁ Μελάγχθων, τὸν Φαῦστον συνώδευεν ὁ διάβολος ὑπὸ μορφὴν κυνός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Παρατηρεῖς πῶς τρέχει ἑλικοειδῶς,
πέριξ ἡμῶν τοὺς κύκλους του μικρύνων;
Καὶ ἀπατῶμαι, ἢ ἰχνῶν πυρίνων
κατόπιν του δεικνύει φῶτα ἡ ὁδός;

ΒΑΓΝΕΡ

Τὸν σκύλον βλέπω καὶ κινήσεις σκυλικάς.
Εἶναι βεβαίως ὀπτικὴ ἀπάτη.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Νομίζω, πονηρῶς μᾶς περιπατήσει,
νὰ μᾶς ἐγκλείσῃ εἰς πλεκτάνας μαγικάς.

ΒΑΓΝΕΡ

Δειλῶς προσέρπει εἰς ἡμᾶς καὶ τρέμων,
ὅτι τῷ εἴμεθ' ἄγνωστοι καὶ ξένοι.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδού τον, πλησιάζει, μᾶς προσσαίνει.

ΒΑΓΝΕΡ

Τὸν βλέπεις· εἶναι σκύλος, ὄχι δαίμων.
Ναί, σαίνει, καὶ ὠρύεται, καὶ προσκυνῶν
εἰς τὴν κοιλίαν σύρεται. Ἔθη κυνῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐλθὲ κατόπιν. Ἀκολούθει μας. Ἐμπρός!

ΒΑΓΝΕΡ

Εἶναι τῷ ὄντι σκύλος, νὰ σ' εἰπῶ, λαμπρός.
Ἀκίνητος σὲ βλέπει ἅμα σὺ σταθῇς·
ὡς τὸν φωνάξῃς, εἶδες πῶς πηδᾷ εὐθύς.
Τὴν ῥάβδον σου εἰς τὸ νερὸν ἠξεύρει,
ἢ ὅ,τι ἄλλο χάσῃς, νὰ τὸ εὕρῃ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἶπες ὀρθῶς· δὲν εἶναι δαίμων παντελῶς.
Τὰ πάντα κάμνει ἡ καλὴ ἀνατροφή.

ΒΑΓΝΕΡ

Τοὺς κύνας ὅσοι πεθραμμένοι εἰσὶ καλῶς,
τοὺς ἀγαπῶσι πάντες, ὡς καὶ οἱ σοφοί.
Ἄξιον λέγω τῆς ἀγάπης σου αὐτόν,
τὸν εὖ ἠγμένον φοιτητὴν τῶν φοιτητῶν.

(Εἰσέρχονται εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Γ')

ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Εἰσέρχεται ὁ ΦΑΥΣΤΟΣ μετὰ τοῦ κυνός)

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀφῆκα δάση καὶ πεδία,
ἃ ἡ βαθεῖα νὺξ καλύπτει·
κ' ἐν μαντευούσῃ τῇ καρδίᾳ
βελτίων ἡ ψυχὴ προκύπτει.
Ὁρμῶν, ὀρέξεων ἀτόπων
πρὸς ὑψηλότερ' ἀπεστράπη,
καὶ τὴν κατέχει τῶν ἀνθρώπων
καὶ τοῦ Θεοῦ ἁγνὴ ἀγάπη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἥσυχος, κύων! καὶ ἂς λείψῃ ἡ ταραχή.
Εἰς τὴν φλιὰν μὴ φύσα μετὰ βίας.
Κοιμήθητι ὀπίσω τῆς ἑστίας.
Θενὰ σοὶ στρώσω προσκεφάλαιον παχύ.
Καθὼς μᾶς εἶχες σὺ διασκεδάσει
τρέχων, πηδῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, τὰ δάση,
κ' ἐγὼ σοὶ δίδω τὴν φιλοξενίαν·
πλήν, φίλον κτῆνος, ἔχε ἡσυχίαν.

Εἰς τὸ μονῆρές μου γραφεῖον
ὁ φίλος ὅταν καίῃ λύχνος,
ἐντός μου λάμπει φωτὸς ἴχνος,
ἀποκαλύπτον μοι τὸν βίον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ νοῦς μου θάλλει ὑγιής,
καὶ μετ' αὐτοῦ ἐλπὶς συνάμα,
κ' ἐπιποθῶ εἰς τῆς ζωῆς
ἐκ νέου νὰ ῥιφθῶ τὸ νᾶμα.

Μὴ γρύζῃς, κύων. Εἰς τοὺς θείους τόνους,
οἵτινες τὴν καρδίαν μου πληροῦσι,
μὴ ὑλακὰς μιγνύῃς κακοφώνους.
Οἱ ἄνθρωποι πᾶν ὅ,τι ἀγνοοῦσι,
καὶ ὅ,τι δὲν νοοῦσι, τὸ κακίζουν·
τὸ ἀγαθὸν ἀρνοῦνται καὶ τ' ὡραῖον,
τὸ τὴν κατάληψιν αὐτῶν συγχέον.
Γρύζεις καὶ σὺ καθὼς ἐκεῖνοι γρύζουν;
Ἀλλ' ὀργῶ μάτην. Ἤδη εἰς τὸ πνεῦμα
τ' ὄναρ σβεσθὲν αἰσθάνομαι κ' ἐκλεῖψαν.
Πῶς πάλιν, πῶς ἐστείρευσε τὸ ῥεῦμα,
καὶ μὲ ἀφῆν εἰς τὴν πρότεραν δίψαν;
Ὦ! πεῖραν ἔχω ταύτης, φεῦ! τῆς δίψης.
Ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἐκζητοῦμεν τρόπους
ὑπὲρ τὴν φύσιν καὶ ὑπερανθρώπους·
προστρέχομεν εἰς τὰς ἀποκαλύψεις.
Ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐστί τις συγκριτέα
πρὸς ἣν διδάσκει ἡ Γραφὴ ἡ Νέα.
Μοὶ ἔρχετ' ὄρεξις ν' ἀναπετάσω
τὸ ἱερόν της κείμενον ἐκεῖνο,
λέξιν πρὸς λέξιν νὰ τὸ ἐξετάσω,
καὶ εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ νὰ ἐμβαθύνω (1).

(Ἀνοίγει ἀντίτυπον τῆς Νέας Γραφῆς καὶ ἄρχεται τῆς ἐργασίας).

(1) Ἐν τῷ πρωτοτύπῳ· « Εἰς τὴν φίλην γερμανικὴν νὰ τὸ μεταφράσω).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰδού, «*Ἐν ἀρχῇ*», γράφει, «*ἦν ὁ Λόγος*».
Ἀμέσως πρῶτος δισταγμός. Εὐλόγως.
Τόσ' εἰς τὸν λόγον δίδεται ἀξία;
Βεβαίως εἶναι ἄλλ' ἡ σημασία.
Ἂν ἀντελήφθην τοῦ κειμένου ὅπως δεῖ,
δηλοῖ τὸ γράμμα· «Ἦτον ἐν ἀρχῇ ὁ *νοῦς*».
Ἀλλὰ μὴ σπεύσω, ἐξ ἀρχῆς ἐκ προφανοῦς
ἐννοίας μήπως μεταπέσω εἰς ψευδῆ.
Ὁ νοῦς; Πῶς οὗτος ἐνεργεῖ καὶ πλάττει;
Ἥρμοζε μᾶλλον· «Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ *ἰσχύς*».
Φωνὴ πλὴν λέγει ἐν ἐμοί· «ἀδολεσχεῖς.
Τὴν ἑρμηνείαν καὶ αὐτὴν θ' ἀλλάξῃς».
Τὸ πνεῦμα βοηθοῦν μοὶ διατάττει
νὰ εἰπῶ ὅτ' ἦν ἐν ἀρχῇ ἡ *πρᾶξις*.

Ἂν σύνοικός μου νὰ εἶσ' ἐλπίζῃς,
αἴ, κύων, φθάνει, μὴ ἀπαίτῃς·
κ' ἢ παῦσε, σύντροφε, νὰ γαυγίζῃς,
ἢ ἂν σ' ἀρέσκῃ νὰ ὑλακτῇς,
ἔξελθ' ἐλεύθερος, ὡς ὁρίζεις,
διὰ τῆς θύρας τῆς ἀνοικτῆς·
ἢ θὰ ἐξέλθω, ἂν μὲ ζαλίζῃς.
Ἀλλὰ τί τοῦτο; Ὄψις ποία!
Εἶν' ἀληθής, ἢ ὀπτασία;
Ἰδού, ὁ κύων αὐτομάτως
αὐξάν' εἰς ὕψος καὶ εἰς πλάτος.
Ἔτι ὀγκοῦται τὸ θηρίον.
Αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον κύων.
Ἤδη πληρῶν τὰ δώματά μου,
ἔχει μορφὴν ἱπποποτάμου,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὀξεῖς ὀδόντας, ὄμμα φλογερόν.
Ὤ! σὲ γνωρίζω, φάσμα μιαρόν,
ἡμίσπορε κολάσεως κακέ.
Διὰ σὲ πρέπουν Σολομωνικαί (1).

ΠΝΕΥΜΑΤΑ (ἔξωθεν).

Δέσμιος εἷς μας ἐντὸς κρατεῖται·
ἔξω οἱ ἄλλοι μὴ προχωρῆτε.
Ὡς ἀλώπηξ εἰς παγίδα,
γέρων δαίμων, στρέφου, πήδα.
Ὅμως προσοχή!
Πέταγμα ταχύ!
Ἀναβαίνετε, καταβαίνετε,
καὶ θενὰ λυθῇ.
Ὅστις δυνηθῇ
ἂς τὸν βοηθῇ.
Καὶ αὐτὸς πολλάκις βοηθὸς μας φαίνεται.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὅπως ἰδῶ τὴν ὄψιν τοῦ στοιχείου,
χρεία ἐστὶ τοῦ τετραπλοῦ λογίου (2).
Ἡ Σαλαμάνδρα θὰ καίῃ·
ἡ Νηρηὶς θενὰ πλέῃ·
ὁ Ἐφιάλτης θ' ἀφανίζεται·
ὁ Κόβαλος θεν' ἀγωνίζεται.

(1) Ἡ περὶ Σολομῶντος ὡς μάγου καὶ ἐξορκιστοῦ πρόληψις τῶν Ἰουδαίων ἐστὶ γνωστὴ καὶ τῷ Ἰωσήπῳ καὶ τῷ Ὠριγένῃ. Τὴν *Σολομωνικὴν* (Claviculum Solomonis) ἀναφέρουσιν οἱ καββαλισταὶ τοῦ μεσαιῶνος Παρακέλσιος, Βίλιγκ κλ.

(2) Κατὰ τὰς μεσαιωνικὰς προλήψεις, ὑπῆρχον στοιχειώδη πνεύματα (στοιχειά), ἀνήκοντα ἀνὰ ἓν (ἀνὰ μία τάξις] εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων στοιχείων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ τῶν στοιχείων
ἀγνοῶν ποῖον
τὸ κράτος, τίνα τὰ φυσικά των,
ποτὲ δὲν θ' ἄρξῃ ἐπὶ πνευμάτων.
Εἰς τὰς φλόγας κρημνίσθητι,
ὦ Σαλαμάνδρα!
Εἰς τὸ ῥεῦμα βυθίσθητι,
ὦ Νηρηΐς!
Λάμπε ὡς ἄστρον νυκτῶν,
ὦ Ἐφιάλτα!
Πᾶν καλὸν φέρ' ἐφικτόν,
Κόβαλε, Κόβαλε!
Ἐλθέ, τὸ πρόσωπόν σου δεῖξον ἀνοικτόν.
Κἀνὲν ἐκ τούτων τῶν στοιχείων
δὲν ἐνυπάρχ' εἰς τὸ θηρίον.
Δεικνύει τοὺς ὀδόντας καὶ με βλέπει,
καὶ κάθηται ἀτάραχον ἐμπρός μου.
Δὲν τὸ ἐγείρει ὁ ἐξορκισμός μου.
Σφοδρότερον νὰ τὸ κτυπήσω πρέπει.
Εἶσαι, δύσμορφον θηρίον,
πνεῦμα τῶν καταχθονίων;
Ἰδὲ τοῦτο τὸ σημεῖον (1).
Πρὸ αὐτοῦ πᾶς μέλας δαίμων
τὸν αὐχένα κλίνει τρέμων.
Ἰδού το ἐξογκοῦται·
ἡ θρίξ του ἀνορθοῦται.
Ὦ τέρας ἀποφώλιον,
θὰ δυνηθῇς νὰ στρέψῃς βλέμμα δόλιον,

(1) Τοῦ Σταυροῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὅπως ἰδῇς τὸν ἄναρχον,
ἐν οὐρανοῖς πανίερον,
τὸν ἄῤῥητον, τὸν πάναρχον,
θῦμ' ἀσεβῶν ἀνίερον;
Ἐν τῇ γωνίᾳ, ὅπου εὑρίσκεται,
ὡς ὁ ἐλέφας ὀγγοῦται, πρήσκεται.
Πρὸς πανταχοῦ τὰ μέλη του ἐκτείνει,
καὶ εἰς ὁμίχλην λύετ' ἐντὸς ζόφου.
Μὴ ἀναβαίνῃς μέχρι τοῦ ὀρόφου·
τὸν κύριόν σου πέσε καὶ προσκύνει.
Δὲν ἀπειλῶ ματαίως, ὅπως καθορᾷς.
Φυσῶ τὰς φλόγας ἐπὶ σὲ τὰς ἱεράς.
Μὴ πρόσμενε
τὴν τριλαμπῆ λυχνίαν.
Μὴ πρόσμενε
τὴν μαγικήν μου νὰ ἰδῇς τελείαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

(Πίπτουσης τῆς ὁμίχλης, προβαίνει ὄπισθεν τῆς ἑστίας ὁ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, ἐνδεδυμένος ὡς ὁδοιπόρος Φοιτητής (1).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πρὸς τί ὁ τόσος θόρυβος; Μ' ἐκράξατε;
Τί θέλετε; Ἰδού με. Διατάξατε.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τοῦ σκύλου ἦτον οὗτος ὁ ἐνδότατος
πυρήν! Ἀστεῖον ὄντως! Λογιώτατος!

(1) Εἰς τὰ μεσαιωνικὰ συγγράμματα *Μεφοστοφιλὴς* ἢ *Μεφιστοφίλης*. Ἐν τοῖς πρὶν χρόνοις, καὶ μέχρι τοῦδε, εἰ καὶ σπανιώτερον, πένητες σπουδασταὶ περιήρχοντο τὴν χώραν ἐξ ἐλεῶν ζῶντες καὶ τὰ πρὸς τὴν σπουδὴν ποριζόμενοι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸν Κύριόν μου εὐσεβάστως χαιρετῶ.
Μ' ἱδρώσατε.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ τ' ὄνομά σου; Ἐρωτῶ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Θαυμάζω πῶς εἰς τοῦτο νὰ προσέξῃς
σύ, ὁ μικρὸν προσέχων εἰς τὰς λέξεις,
κ' ὑπὸ τὴν ὄψιν τῆς ἐπιφανείας
ζητῶν τὸ βάθος μόνον τῆς ἐννοίας.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Κύριοι, σᾶς, τὰς ἰδιότητάς σας
συνήθως σαφηνίζει τ' ὄνομά σας.
Διάβολος, ψυχάρπαξ, ψευδολίτης,
λέξεις, ἑκάστη ἐκφραστικωτάτη.
Τίς εἶσαι;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τῆς ἰσχύος μέρος, ἥτις
τὸ κακὸν θέλει, τὸ καλὸν δὲ πράττει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Αἴνιγμα λέγεις. Τ' εἶναι τὸ νοούμενον;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἰμὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀεὶ ἀρνούμενον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δικαίως δέ. Πᾶν ὅ,τ' ὑπάρχει, κρεῖττον
ἂν οὐδαμῶς ὑπῆρχε θενὰ ἦτον,
νὰ ἐπανέλθῃ ἄξιον εἰς τὸ μὴ ὄν.
Λόγον ποιεῖσθε συνεχῶς ἁμαρτιῶν,
καταστροφῶν, ἢ καὶ κακῶν παντοίων.
Ἰδού, αὐτὸ ἐστί μου τὸ στοιχεῖον.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πῶς εἶσαι μέρος, ἐν ᾧ εἶσαι ὅλος;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἡν μετριοφροσύνη, ὄχι δόλος.
Ὁ ἄνθρωπος καυχᾶται, τοῦτον τὸν μωρὸν
μικρόκοσμον ὡς μέγα ὅλον θεωρῶν.
Τοῦ μέρους εἶμαι μέρος, κλάδου τοῦ παντός,
τοῦ σκότους μέρος, γεννηθεὶς αὐτοῦ ἐντός,
ἐξ οὗ τὸ φῶς ἐτέχθη κ' ἡ ἡμέρα,
νὰ ἐκθρονίσῃ τεινὸν τὸν πατέρα.
Πλὴν ζητεῖ μάτην. Δοῦλον τῶν σωμάτων,
ἔχεται τούτων, ἐξ αὐτῶν ἐκρέον.
Πᾶν σῶμα, καίτοι δι' αὐτοῦ ὡραῖον,
τὸ ἀνακόπτει, τὴν ὁδόν του φράττον.
Δι' ὃ ἐλπίζω πῶς ταχέως θὰ σβεσθῇ
αὐτό, ὅταν πᾶν σῶμα θεν' ἀφανισθῇ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐργάτα σκότους, σὲ καταλαμβάνω.
Μεγάλ' ἀδυνατῶν νὰ καταστρέφῃς,
εἰς τὰ μικρὰ τὰς προσπαθείας στρέφεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μικρὰ πλὴν κ' ἐξ αὐτῶν ἀπολαμβάνω.
Αὔτ' ἡ γελοία ἄρνησις τοῦ μηδενός,
ὁ δῆθεν κόσμος οὗτος ὁ οὐτιδανός,
εἰς πάντας τοὺς ἀγῶνάς μου ἀντέστη,
οὐδ' ἔφερα αὐτῷ ἐπιβλαβές τι.
Σεισμούς, θυέλλας ἔπεμψα, πυρκαϊάς,
ἀλλ' ἔμεινε καὶ μένει θάλασσα καὶ γῆ.
Κ' εἰς τὰς τῶν ἐπαράτων ζώων γενεὰς
καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπειράθην. . . — Τί ὀργή!
δὲν κατορθῶ, ὡς θέλω, νὰ τοὺς βλάψω.
Τί μ' ὠφελεῖ ἂν μυριάδας θάψω;
Δὲν παύει νέον αἷμα νὰ κυκλοφορῇ.
Ὤ! εἶναι τις νὰ σκάσῃ νὰ διαφύγῃ!
Σπερμάτων μυριάδας ὡς ἐν ἀκαρεῖ
ἐκπέμπουσι τὸ ὕδωρ, ὁ ἀήρ, ἡ γῆ,
εἰς θέρμην ψῦχος, εἰς ὑγρὰ κ' εἰς συμπαγῆ·
καὶ ἂν ἡ φλὸξ μερὶς ἐμὴ δὲν ἦτον,
ἤθελον μείνει πένης τῶν πενήτων.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἰς τὴν δημιουργίαν τὴν αἰώνιον,
ὑφ' ἧς ὁ κόσμος ἐξυφαίνεται καλός,
τὸν γρόνθον σὺ δεικνύεις τὸν δαιμόνιον,
ψυχρῶς, δολίως, ὅμως καὶ ἀνωφελῶς.
Εἰς ἄλλο τί θὰ πρέπει ν' ἀποβλέψῃς,
τοῦ χάους γόνε καὶ τῶν διαβόλων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὰ βλέπομεν. Ἔσται δευτέρα σκέψις.
Λαλοῦμεν πάλιν περὶ τούτων ὅλων.
Ἠμπορῶ τώρα ν' ἀποχαιρετήσω;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Νομίζω περιτταὶ αἱ ἐρωτήσεις.
Σήμερον ἔφθασα νὰ σὲ γνωρίσω.
Ἔργου ὀσάκις, ὅπως ἂν θελήσῃς.
Εἶν' ἀνοικτὰ παράθυρα καὶ θύρα,
κ' ἡ καπνοδόχ' εἶν' ἔμβασμα ἁρμόδιον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τοῦ νὰ ἐξέλθω ἄδειαν ἐπῆρα.
Ὑπάρχει ὅμως ἓν μικρὸν ἐμπόδιον
εἰς τὴν φλιάν, τ' ὀρνιθοκάλισμά της.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἄ! Σὲ φοβίζει τὸ πεντάγραμμά της; (1)
Ἂν τοῦτο σ' ἐμποδίζ', υἱὲ δαιμόνων,
πῶς τὸ λοιπὸν εἰσῆλθες; εἰπὲ μόνον.
Πῶς ἠπατήθης, πνεῦμα τόσον πονηρόν:

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐξέτασέ το. Ἔχει σφάλμα φανερόν.
Βλέπεις πρὸς ἔξ' ὀλίγον τῆς γωνίας
τὰ σκέλη διαστέλλονται ἐκείνης.

(1) Τὸ σχῆμα καὶ Πενταλφα λεγόμενον, ὡς περιλαμβάνον τρία τρίγωνα, ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς Τριάδος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὦ τῆς ἀξιολόγου συγκυρίας!
Λοιπὸν αἰχμάλωτός μου θενὰ μείνῃς;
Ἐπιτυχέστατον ἂν καὶ τυχαῖον!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν τὸ ᾐσθάνθη εἰσπηδῶν ὁ κύων·
ὁ δαίμων ὅμως, οὕτω παρεισδύων,
δὲν ἔχει τόπον νὰ ἐξέλθῃ πλέον.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δὲν ἔχεις τὸ παράθυρον;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δαιμόνων
καὶ βουρκολάκων νόμος, ὡς εἰσέρχονται,
ἐστίν, ὁμοίως πάλιν νὰ ἐξέρχωνται.
Τὸ μὲν εἶν' ἐπ' αὐτοῖς, τὸ δὲ καθῆκον.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὁ ᾅδης σας εἰς νόμους εἶν' ὑπήκων;
Ἄριστον! Ἄρα μεθ' ὑμῶν θὰ δυνηθῇ
συνθήκη, κῦρος ἔχουσα, νὰ συνδεθῇ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὅσας σ' ὑποσχεθῶμεν ἀπολαύσεις
νὰ ἔχῃς ἀμειώτους δὲν θὰ παύσῃς.
Δὲν συζητοῦνται πλὴν αὐτὰ συντόμως.
Ἔρχομαι πάλιν καὶ περὶ αὐτῶν λαλῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὴν Ἐξοχότητά της τώρα ὅμως
νὰ μ' ἀπολύσῃ τὴν θερμοπαρακαλῶ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μεῖνε δά! Τόσον δὲν ἐπείγει ὁ καιρός.
Στιγμὰς ὀλίγας· νὰ μ' εἰπῇς καὶ ἄλλην.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄφες με τώρα. Ἐπιστρέφω πάλιν,
καὶ τότ' ἐρώτα ὅλ' αὐτὰ λεπτομερῶς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐμὴ ἐνέδρα κατὰ σοῦ δὲν ἦτο.
Σὺ πταίεις ἂν σ' ἐδέσμευσε πλεκτάνη.
Ὁ τὸν διάβολον κρατῶν κρατήτω.
Εὐκόλως πάλιν δὲν τὸν συλλαμβάνει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀφ' οὗ τὸ θέλῃς, κ' εἶναι ἀναγκαῖον,
ἔστω, θὰ μείνω· πλὴν θὰ δοκιμάσω
διὰ τεχνῶν ἀξίων σου καὶ νέων,
ὡς δυνηθῶ, νὰ σὲ διασκεδάσω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καλόν. Τεχνάσου ὅ,τι δύνασαι· ἀρκεῖ
νὰ εἶν' ἡ τέχνη καὶ διασκεδαστική.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἰς ὥραν, φίλε, θ' ἀπολαύσῃς μίαν
αἰσθητηρίων ἡδονήν, ὁποίαν
οὐδ' εἰς πολλῶν μηνῶν μονοτονίαν.
Αὐταὶ δ' αἱ παραστάσεις τῶν πνευμάτων
καὶ αἱ εἰκόνες των καὶ τ' ᾄσματά των
κενὴ δὲν εἶναι φαντασμογορία.
Ὀσμὴ θὰ σὲ ἡδύνῃ ἀρωμάτων,
γεῦσις γλυκῶν τὸν λάρυγγα βρωμάτων,
καὶ θὰ σοὶ πλέῃ ὅλ' εἰς τέρψιν ἡ ψυχή.
Περιττὴ πᾶσα παρασκευασία.
Ἐσμὲν παρόντες πάντες. Τὸ λοιπόν, ἀρχή!

ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ὄροφοι, θόλοι,
πέσατε ὅλοι·
ἀκτινοβόλος
μόνος ὁ θόλος
ἐδῶ νὰ λάμψῃ ὁ κυανοῦς.
Μακρὰν τὰ νέφη!
Τὸ φῶς νὰ στέφῃ
λαμπρῶν ἡλίων,
ὡς καὶ χιλίων
χρυσῶν ἀστέρων τοὺς οὐρανούς.
Κάλλη ἀέρια
εἰς τὰ αἰθέρια
ἄγονται, φέρονται,
κλίνουσιν, αἴρονται,
τῶν πόθων πλέκοντα τὸν ἱστόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πετοῦν ταινίαι
τῶν ἐνδυμάτων.
καὶ οἱ μανδύαι
τὰ κάσπεδά των
εἰς τὸν ἀνθῶνα τὸν κρεμαστόν.
Ὁ κλάδος ᾄδων
φιλεῖ τὸν κλάδον,
καὶ ἡ ἀγκάλη
ἀνοικτὴ πάλλει·
πάλλ' ἡ καρδία τῶν ἐραστῶν.
Εἰς λόφων κλίσεις
ζήδωροι βρύσεις,
κλήματ' ἀνέρποντα,
τὴν ὄψιν τέρποντα,
θησαυροὺς δίδουσι σταφυλῶν,
καὶ χαρμοσύνως
τὸ τρύγος γίνεται,
καὶ γλυκὺς οἶνος
φλογώδης χύνεται
εἰς στιλπνὸν κάτοπτρον φιαλῶν·
καὶ ἐκχειλίζων,
λόφους, κοιλάδας
καὶ πεδιάδας
λαύρως ποτίζων,
ποτίζει ἅμα φρένας βροτῶν.
Φαιδρὸν καὶ χαῖρον,
μακρὰς ἐκτάσεις
γῆς καὶ θαλάσσης
καὶ τῶν ἀέρων
σχίζει τὸ γένος τὸ πτερωτόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰδὲ χορείας
εἰς παραλίας·
ἰδὲ ὁμάδας
εἰς τὰς κοιλάδας.
Ὅλοι χορεύουν καὶ τραγῳδοῦν.
Εἰς ἐλευθέρας
οἱ μὲν ἐκτάσεις
γλαυκῆς θαλάσσης,
οἱ δ' εἰς ἀέρας,
οἱ δ' εἰς ὀρέων τὰς κορυφάς,
καθεὶς των φέρων
τῆς ζωῆς ζῆλον,
κ' εἰς τῶν ἀστέρων
τὸ φῶς τὸ φίλον,
τὰς ὑπερτάτας ζητοῦν τρυφάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΣ

Κοιμᾶται. Φίλα πνεύματ' ἀερόϋφη,
εὖγε τῆς συναυλίας! Σᾶς ἐτίμησε.
Εὐχαριστῶ. Τὸ ᾆσμα τὸν ἐκοίμησε.
Τῷ λείπει ἔτι δαιμονί' ἀνατροφή.
Χρυσοῖς ὀνείροις βαυκαλίσατέ τον·
εἰς κῦμ' ἀπάτης ἐμβυθίσατέ τον.
Ἀλλὰ πρὸς ἄρσιν τοῦ σημείου τοῦ κακοῦ
εἰς τὴν φλιάν, ὀδόντα θέλω ποντικοῦ.
Βραχὺς θὰ εἶναι ὁ ἐξορκισμός μου.
Ἀκούω, ξύνει εἰς τὴν γῆν ἐμπρός μου.
Ὁ μέγας ἄρχων κόρεων, φθειρῶν, μυιῶν,
καὶ ἀσπαλάκων καὶ βατράχων καὶ μυῶν,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

προστάττει σοι τὴν τρύπαν σου ν' ἀφίσῃς
καὶ τὸ κατώφλιον νὰ ῥοκανίσῃς,
ὅπου τὸ ἔλαιον χύνων, τὸ βρέξω. —
Ἰδοὺ πηδᾷς, καὶ εἶσαι ἤδη ἔξω.
Ἐλθέ. Ἡ ἄκρα ἡ μαγεύσασά με
εἶν' εἰς τῆς θύρας τὴν γωνίαν. Δράμε.
Ἓν δῆγμ' ἀκόμη, καὶ ἀπαλλασσόμεθα. —
Σὺ ὀνειρεύου, Φαῦστε, καὶ βλεπόμεθα.

ΦΑΥΣΤΟΣ (ἐξυπνῶν).

Ἀπάτη πάλιν τῶν αἰσθητηρίων
τὴν ὑψηλὴν κατέστρεψεν ἐλπίδα;
καὶ τὸν διάβολον κατ' ὄναρ εἶδα,
καὶ ὅτι μ' ἐδραπέτευσεν εἷς κύων;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

(Δ')

ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Κτυποῦν. Ἐμπρός! Ὤ! τίς νὰ εἶναι πάλιν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐγώ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐμπρός!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Νὰ τὸ εἰπῇς καὶ ἄλλην,
τρίς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Αἴ! Ἐμπρός!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Οὕτω καλῶς ὁμίλει.
Μ' ἀρέσκεις. Βλέπω, θὰ γενῶμεν φίλοι.
Σοῦ χάριν, ἐνεδύθην εὐγενοῦς στολήν·
ἐρυθρόν, βλέπεις, ἐπενδύτην κεντητόν,
χρυσόστικτον μανδύαν καὶ μεταξωτόν,
πτερὸν ἀλεκτρυόνος εἰς τὴν κεφαλήν,
καὶ σπάθην κρεμαμένην ἐκ τῆς μέσης.
Σοὶ συμβουλεύω ταῦτα νὰ φορέσῃς
καὶ σὺ αὐτός, διότι τί ἐστὶ ζωὴ
ὁ ἐλευθέρως ζήσας μόνος ἐννοεῖ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Αἰσθάνομαι, πᾶσαν ἐσθῆτα φέρων,
πόσον ὁ πόνος τῆς ζωῆς ἐστὶ βαθύς.
Διὰ νὰ παίζω εἶμαι πλέον γέρων,
ἀλλ' ἔτι νέος ἵνα μένω ἀπαθής.
Ὅπου στραφῶ, ὁ κόσμος τί μοι χορηγεῖ;
« Στερήσεις, πάντοτε στερήσεις! »
Ἰδοὺ ἡ αἰωνία ῥῆσις,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἣν μοὶ προσᾴδει οὐρανὸς ὁμοῦ καὶ γῆ,
τὸ βραχνὸν ᾆσμα, οὗ, ἀφ᾽ οὗ ἐπλάσθην,
πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὥραν ἠκροάσθην.
Πᾶσαν αὐγὴν ὑγρά, ἀπηλπισμένα
ὄμματ᾽ ἀνοίγω, βλέπων τὴν ἡμέραν,
ἥτις, ὡς πᾶσαν ἔβλεπον προτέραν,
οὐδ᾽ ἕνα πόθον μου πληροῖ, οὐδ᾽ ἕνα,
πᾶν σπέρμα ἢ ἐλπίδα εὐθυμίας
μαραίν᾽ εἰς σκέψεις δισταγμῶν σχολαστικάς,
καὶ τὰς δημιουργίας τῆς καρδίας
εἰς τὰς μερίμνας πνίγει τὰς βιωτικάς.
Ὁσάκις μᾶς τυλίσσ᾽ ἡ νὺξ εἰς σκότη,
ἔντρομος κατακλίνομαι, διότι
ἄγρια ὄνειρα καὶ εἰς τὴν κλίνην
μοὶ καταστρέφουσι πᾶσαν εἰρήνην.
Ὁ Θεός, ὅστις εἰς τὰ στήθη μου οἰκεῖ,
βαθέως τὰς δυνάμεις μου ἐξαίρει·
ἀλλ᾽ εἰ κ᾽ ἐντός μου ἀπολύτως διοικεῖ,
ἀδυνατεῖ ἐκτός μου νὰ τὰς φέρῃ.
Δι᾽ ὃ ὁ βίος βάρος μ᾽ εἶναι, μισητός·
ὁ θάνατος δὲ μόνος ἐπιθυμητός.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι ξένος ἐφετός.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εὐδαίμων, ὃν εἰς τάξεις νέων τολμηρῶν
αἱμοσταγὴς ἡ δάφνη περιβάλλει,
ὃν μετ᾽ ἐνθουσιώδη εὔθυμον χορὸν
νεκρὸν δεχθῇ τῆς κόρης ἡ ἀγκάλη!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὤ! ἐὰν εἶχον εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν
τοῦ πνεύματος τὸ πνεῦμα παραδώσει!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὑπῆρξεν ὅμως δείξας τις ἐνδοιασμὸν
νύκτα τινὰ ἓν πόμα νὰ κενώσῃ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Κατασκοπείας, βλέπω, εἶσαι ὀπαδός.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἰμὶ οὐχὶ μὲν πάντα, πλὴν πολλὰ εἰδώς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐκ τῆς γηΐνης ταύτης ἀνιᾶς
μ' ἀπέσπασεν ἡδονικὴ ἀπάτη,
τεχναζομένη ἤχους γνωστοὺς νὰ πλάττῃ,
ὡραίας ἐνθυμίσεις παιδικῆς ζωῆς,
τὰ πάντα καταρῶμαι, ὅσα ἔνθους
ἐπίστευσε τυφλώττουσα καρδία,
καὶ ὧν ἡ φενακίζουσα μαγεία
τὴν δέν' εἰς τὴν κοιλάδ' αὐτὴν τοῦ πένθους.
Ἀρὰ πρὸ παντὸς ἄλλου εἰς τὸν τύφον
τὸν εἰς ἰδίας πίπτοντα πλεκτάνας·
ἀρὰ εἰς τῶν αἰσθήσεων τὰς πλάνας,
ἃς δὲν ἐλέγχει οὐδ' ὁ νοῦς ὁ νήφων·
ἀρὰ εἰς τ' ὄναρ, τὸ δεικνύον νόθον
ὅραμα δόξης κ' ὑστεροφημίας·
ἀρὰ καὶ εἰς τῆς κτήσεως τὸν πόθον
ἢ γυναικὸς ἢ τέκνων ἢ οἰκίας·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀρὰ καὶ εἰς τοῦ πλούτου τὴν λατρείαν,
εἴτε εἰς πράξεις παραβόλους μᾶς ὠθῇ,
εἴτε εἰς τὴν ἀμέριμνον ἀργίαν
παχέ' ἁπλόνῃ στρώματα ἡδυπαθῆ·
ἀρὰ εἰς τῆς ἀμπέλου τὸν γλυκὺν ζωμόν!
Ἐπάρατος ἐρώτων πᾶσα ἡδονή·
κ' ἐπάρατος πρὸ πάντων ἡ ὑπομονή!

ΧΟΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ (ἀόρατος).

Τὸν κόσμον κατέστρεψας,
οὐαί, τὸν ὡραῖον.
Τὸν γρόνθον κατέφερας
αὐτῷ ῥωμαλέον,
υἱὲ ἡμιθέων!
Τὰ τρίμματ' ἁρπάζομεν·
δι' ἔργων ἀπωλείαν
λαμπρῶν, ἀγλαῶν,
τοσούτων, σπεράζομεν,
καὶ εἰς τὸ μὴ ὂν
τὰ διασκεδάζομεν.
Ὦ πάντων θνητῶν
σὺ ἔχων ἐν πᾶσι
τὸν νοῦν ἰσχυρώτερον·
ἀνάπλασσ' ἐντός σου
τὸν κόσμον αὐτὸν
τοῦ πρὶν ὡραιώτερον·
εἰς στάδιον χώρει
τοῦ νέου σου βίου,
καὶ ᾄσμα θ' ἀκούσῃς
τοῦ νέου σταδίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἶν' οἱ μικροί μου,
οἱ ἐδικοί μου.
Εἰς βίον ῥέκτην μ' ὥριμον νοῦν
κ' εἰς εὐθυμίαν παρακινοῦν.
Ψάλλουν, νὰ πείσουν τὴν σὴν καρδίαν
νὰ καταλείψῃς τὴν μοναξίαν,
ἥτις στειρεύει χυμούς, δυνάμεις,
καὶ εἰς τὸν μέγαν κόσμον νὰ δράμῃς.
Μετὰ τῆς λύπης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
μὴ παίζῃς· τὴν ζωὴν ὡς γὺψ βιβρώσκει.
Καὶ μετ' ἀγροίκων ζῶν τις, κἂν γινώσκει
πῶς εἶναι ἄνθρωπος ζῶν μετ' ἀνθρώπων.
Ἀλλὰ δὲν λέγω ταῦτα, ἐννοῶν
νὰ ἔχῃς φίλους περιτριμμένους ἀγυῶν.
Δὲν εἶμαι μὲν ἐκ τῶν μεγάλων·
ἀλλ' ἂν δεχθῇς μετ' ἐμοῦ μᾶλλον
διὰ τοῦ βίου σου νὰ πορευθῇς,
πρόθυμον μ' ἔχεις· καὶ παρευθὺς
ὡς σύντροφός σου θὰ σ' ἀκολουθήσω,
ὡς ὑπηρέτης, ἂν σ' εὐχαριστήσω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ ὁ μισθός σου δὲν μοὶ λέγεις τίς ἐστίν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αἴ τώρα! Περὶ τούτου ἔχομεν καιρόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ! ὄχι. τὸν διάβολον ἐγωϊστὴν
ἠξεύρω. Εἰς τὴν θείαν χάριν ἀφορῶν,
ὀφέλη τοῦ πλησίον δὲν ὑπηρετεῖ.
Λοιπὸν εἰπέ μοι τὸ συμβόλαιόν σου τί;
Κακόν, τοιοῦτος δοῦλος οἶκον νὰ πατῇ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Θὰ σ᾽ εἶμ᾽ *ἐνταῦθα* κατὰ πάντα εὐπειθής,
καὶ πᾶσαί μου σὸν κτῆμα ἔσοντ᾽ αἱ στιγμαί·
ὅτε δ᾽ ἐπάνω μετ᾽ ἐμοῦ θὰ εὑρεθῇς,
τ᾽ αὐτὰ θὰ πράξῃς καὶ σὺ τότε δι᾽ ἐμέ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μικρὰ ἡ τοῦ ἐπάνω μέριμνά μου.
Τὸν κόσμον μόνον τοῦτον ἂν χαλάσῃς,
κατόπιν του ἂς ἔλθῃ ἄλλη πλάσις.
Ἐκ τούτου ἐκπηγάζει ἡ χαρά μου·
τὸ φῶς αὐτοῦ πραΰνει τὰ δεινά μου.
Ἂν οὗτος λείψῃ, ἄλλος τί μοι μέλει;
Ἂς γίνῃ ὅ,τι δύναται καὶ θέλει·
οὐδὲ ζητῶ ν᾽ ἀκούω, νὰ μανθάνω,
ἂν εἰς τὰς ἄλλας σφαίρας ὅσοι ζῶσι
μισῶσιν ἐν αὐταῖς ἢ ἀγαπῶσι,
καὶ ἂν ὑπάρχῃ κάτω ἢ ἐπάνω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τόλμησον τότε μετ᾽ ἐμοῦ νὰ συμβληθῇς,
καὶ μεθ᾽ ἡμέρας οὐ πολλὰς θὰ δυνηθῇς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὴν θαυμαστήν μου τέχνην χαίρων νὰ ἰδῇς.
Σοὶ δίδ' ὅτι δὲν εἶδεν ἄνθρωπος οὐδείς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Νὰ δώσῃς λέγεις; Τί νὰ δώσῃς σύ, πτωχέ;
Αἱ εἰς τὰ ὕψη ἐξαιρόμεναι ψυχαὶ
τί ν' ἀποκτήσουν ἐκ χειρῶν καθὼς τῶν σῶν;
Ναί, τροφὰς ἔχεις μὴ τρεφούσας, καὶ χρυσὸν
ῥέοντ' ἀπαύστως διὰ τῶν δακτύλων σου·
παίγνιον ἔχεις πρὸς χαρὰν τῶν φίλων σου,
οὗ μόνον ἐστὶ κέρδος ἡ καταστροφή·
καὶ κόρην, ἥτις, καίτ' εἰς τὰς ἀγκάλας μου,
πρὸς τῶν γειτόνων ἕνα ὀφθαλμοστροφεῖ·
καὶ τιμὰς ἔχεις ὑψηλάς, μεγάλας μου,
μετέωρον διάττον καὶ σβυνόμενον.
Δεῖξον καρπόν μοι πρὶν κοπῇ σηπόμενον,
δένδρον πρωΐαν πᾶσαν ἀναθάλλον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν μ' ἐκθαμβοῖς τοιαῦτα μοι προβάλλων.
Θησαυροὺς ἔχομεν ἐν ἀφθονίᾳ.
Φίλτατε, προσεχῶς ἐν ἠρεμίᾳ
θ' ἀπολαμβάνῃς θησαυρῶν μεγάλων.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐὰν ποτὲ εἰς ὀκνηρίας κλίνην
ἥσυχος κεῖμαι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην
ἂς παύσω ζῶν. Ἐὰν μὲ ἀπατήσῃς,
ὥστε ὅτ' εἶμαι εὐτυχὴς νὰ φαντασθῶ,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κ' εἰς αἴσθημα τρυφῆς μὲ παραπείσῃς,
δέχομ' ἐκείνην τὴν σπιγμὴν ν' ἀφανισθῶ.
Στοιχιματίζω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δέχομαι.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐπίσης.

Ἅμα εἰπῶ εἰς στιγμὴν μίαν·
« Εἶσαι ὡραία, στιγμή· μεῖνε! »
νὰ μὲ ἀλυσσοδέσῃς καιρὸς εἶναι,
νὰ πέσω εἰς ἐξόντωσιν τελείαν.
Ὁ ἔσχατός μου κώδων ἂς ἠχήσῃ
τότε· ἐλεύθερος καὶ σὺ κηρύττω.
Τῆς ὥρας μου ὁ δείκτης τότε στήτω,
καὶ τὸν καιρὸν εἰς τὸ μηδὲν ἂς σβύσῃ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸ ἐνθυμοῦμαι· καὶ σὺ ὅμως ἐνθυμοῦ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πᾶν δίκαιον θὰ ἔχῃς τότε ἐπ' ἐμοῦ.
Ὅτι σπουδάζω ἔσται σοι κατάφωρον.
Ὑπὸ στυγνὴν δουλείαν θὰ ζῶ ἄφορον·
ἂν σοῦ ἢ τίνος, ἔσται ἀδιάφορον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνον σέ, δεχόμενον
τοὺς διδασκάλους ὅλους, θὰ ὑπηρετῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἓν ἔτι διὰ πᾶν τὸ ἐνδεχόμενον,
δύο ἀράδας τῆς χειρός σου σοὶ ζητῶ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδέ τον! Γραφὴν θέλει ὁ σχολαστικός!
Ἀγνοεῖς λόγου καὶ ἀνδρὸς ἀξίαν;
Δὲν σοὶ ἀρκεῖ ὁ λόγος ὁ προφορικὸς
εἰς ἀξιόπιστον ἐπαγγελίαν;
Ὁ κόσμος πάντα μεταβάλλων βαίνει,
κ' ἐμὲ ἁπλῆ ὑπόσχεσις θὰ δένῃ;
Πλὴν πρόληψις εἶν' αὕτη τῆς καρδίας,
ἥν τις ἑκὼν σπανίως ἀπεδύθη.
Χαρὰ τῷ πίστιν φέροντ' εἰς τὰ στήθη,
οὐδ' ὀπισθοδρομοῦντι πρὸς θυσίας!
Πλὴν πάπυρος γραπτός, καὶ εἰς τὸ πέρας
σφραγιστός, φόβητρον ἐστι καὶ τέρας.
Τὸν λόγον τὸ κονδύλιον φονεύει·
κηρὸς δὲ καὶ μεμβράνα βασιλεύει.
Τί θέλεις τώρα παρ' ἐμοῦ, πνεῦμα κακόν;
Τί; χάρτην ἢ μεμβράναν, λίθον ἢ χαλκόν;
Θέλεις νὰ γράψῃ κάλαμος ἢ σμίλη;
Ἄδειαν ἔχεις νὰ εἰπῇς. Ὁμίλει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αἴ δά! Τί τόσαι θέλουσιν ἐξάψεις,
ὡς ῥητορίας ἂν ἐπρόκειτο ἀγών;
Ἂν ἔχῃς ὄρεξιν νὰ ὑπογράψῃς,
ἀρκεῖ ἓν φύλλον, κ' αἵματος ἁπλῆ σταγών.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἂν μόνον περὶ τούτου μὲ παρακαλῇς,
ἰδού, καὶ χάρισμά σου αὕτη ἡ κηλίς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸ αἷμα κρίνω ὅλως ἔξοχον χυμόν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τὸν δεσμὸν τοῦτον πῶς θὰ λύσω τὸν ἐμὸν
μὴ φοβοῦ. Ὅ,τι ὑπεσχέθην, πάσης
ἐστί μου τῆς ὑπάρξεως ἡ τάσις.
Ἐπήρθην πρῶτον τόσον εἰς τὰ ὕψη·
ἤδη πλησίον σου θὰ μὲ καθίσῃς.
Τὸ μέγα Πνεῦμα μ' εἶχε καταλείψει
ὀπίσω του· μοὶ κλείεται ἡ φύσις.
Ἐῤῥάγ' ἡ σκέψις ἐν ἐμοί· τὴν γνῶσιν
ἀηδιάζω. Ζήτω ἡ ἀμάθεια!
Ἐντός μου πάθη ἂς ἀναφλεγῶσιν,
ἵνα τροφὴν τὰ ἔχ' ἡ ἡδυπάθεια.
Λοιπὸν ἀρχὴ ἂς γίνῃ τῶν τεράτων.
Ἂς ἄρχῃ, ὅπως θέλει διατάττων,
ἂς μὴ μεθύῃ ὁ καιρὸς ὁ γέρων,
καὶ ἂς μὲ φέρῃ, ὡς δοκεῖ, τὸ φέρον.
Ὡς θέλουν εἴτε τέρψεις εἴτε θλίψεις,
καὶ εἴτ' ἐπιτυχίαι εἴτ' ἐλλείψεις,
ἂς φέρουν τὰ καλὰ ἢ τὰ κακά των.
Ἄνθρωπος ζῶν, μόνος ἐστὶν ὁ πράττων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν σοὶ ὁρίζω ἢ σκοπὸν ἢ χρόνον.
Ὡς θέλεις ἔκτεινε τὴν χεῖρα μόνον,
λάμβανε ὅ,τι ἂν τῆς ἀρεσκείας σου,
κατάπινέ το, καὶ μὲ τῆς ὑγείας σου.
Ἀλλὰ μὴ δισταγμοὺς καὶ μὴ δειλίας.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δὲν εἶναι λόγος περὶ ἀρεσκείας.
Ζητῶ σκοτοδινίαν, τὴν πικρὰν χαράν,
τὸ ἐρῶν μῖσος, ἡδονὴν ὀδυνηράν.
Τὸ στῆθος, τὸ μανθάνειν ἐξορίσαν,
εἰς οὐδεμίαν θλίψιν πλέον θὰ κλεισθῇ.
Ὅ,τι αἱ τύχαι τῶν θνητῶν θὰ ἦσαν,
καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης θὰ ἐπιχλωσθῇ.
Ἐν ἐμοὶ θέλω τὴν τρυφὴν ν' ἀντλήσω,
τὰ ὕψη καὶ τὰ βάθη νὰ ζητήσω,
τῆς τύχης νὰ μετάσχω τῆς ἐκείνων,
μέχρι τοῦ Ὅλου ἐμαυτὸν ἐκτείνων,
καὶ τέλος ὡς αὐτοὶ νὰ ναυαγήσω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐγώ, ὅστις αἰῶνας ῥοκανίζω
τὸν ξηρὸν τοῦτον δίπυρον, γνωρίζω
διὰ τοῦ βίου πῶς οὐδεὶς συνέβη
αὐτὴν τὴν ξυνὴν ζύμην νὰ χωνεύῃ.
Εἰς ἕνα ἐξ ἡμῶν πίστευσον, ὅτι
διὰ Θεὸν τὸ πᾶν ἐπλαστουργήθη.
Αὐτὸς φῶς ἄσβεστον περιεδύθη,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἡμᾶς δ' εἰς τὰ τυφλὰ ἔῤῥιψε σκότη,
εἰς σᾶς δὲ νύκτας ἔδωκε κ' ἡμέρας.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀλλ' ἐγὼ θέλω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τοῦτο φέρ' εἰς πέρας.
Ἀλλ' εἰς ἓν ἔτι, νὰ σ' εἰπῶ, διστάζω.
Μακρὰ ἡ τέχνη καὶ βραχὺς ὁ βίος.
Νὰ διδαχθῇς ἐπιθυμεῖς, εἰκάζω.
Εἰς ποιητὴν προστρέξας ἁρμοδίως,
εἰπέ τῳ ἐν ἐκτάσει κ' ἐν ἐμπνεύσει
εἰς σὲ πᾶν ὅ,τι μέγα νὰ σωρεύσῃ·
τοῦ λέοντος τὸ θάρρος, τὴν ἀνδρείαν,
τῆς ἐν δρυμοῖς ἐλάφου πόδα τὸν ὠκύν,
τοῦ Ἰταλοῦ τὴν εὐφλεκτον καρδίαν,
τὴν τῶν βορείων δύναμιν τὴν ψυχικήν·
νὰ σοὶ διδάξῃ πῶς νὰ συνδυάζῃς
μετὰ μεγαλουργίας πανουργίαν,
κ' ἐν ᾧ ἐπιθυμίας τρέφεις νεαρὰς,
καθ' ὡρισμένον σχέδιον πῶς νὰ ἐρᾷς.
Τοιοῦτον κ' ἐγὼ Κύριον νὰ εὕρω ἕν' ἂς φθάσω,
καὶ Κύριον Μικρόκοσμον θενὰ τὸν ὀνομάσω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τί λοιπὸν εἶμαι ἂν τὸ στέμμα ὁ ποθοῦν
νὰ κατακτήσουν δι' ἐμέ, δὲν κατορθοῦν
ὅλ' αἱ δυνάμεις μου συνενωθεῖσαι;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τί εἶσαι; Τέλος πάντων — ὅ,τι εἶσαι.
Βαθύτριχον φενάκην ἂν περιβληθῇς,
καὶ ἐπ' ἐμβάδων πηχυαίων ἂε στηθῇς,
θὰ εἶσαι καὶ θὰ μείνῃς ὅ,τι εἶσαι.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τὸ βλέπω, μάτην εἶχον ἐκμεταλλευθῆ
τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος τοὺς θησαυρούς.
Ἅμα καθήσω τέλος, δὲν θὰ κινηθῇ
δυνάμεως ἐντός μου ἄλλος πλέον ῥοῦς.
Δὲν εἶμαι κατὰ τρίχα μεγαλήτερος,
καὶ οὔτε τοῦ ἀπείρου εἶμ' ἐντύτερος.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καὶ σύ δά, φίλε, καθορᾷς τὰ πράγματα
καθὼς ὁ ὄχλος ὁ πολὺς τὰ καθορᾷ.
Σοφώτερ' ἂς ζητῶμεν τὰ διδάγματα
πρὶν ἢ τοῦ βίου ἀποστῇ πᾶσα χαρά.
Αἴ, τί κατάρα! Χεῖρας, πόδας, κῶλά σου
καὶ κεφαλήν, ἐν σοὶ συνηρμοσμένα,
τὰ λέγεις σά· τὰ κτήματα δὲ ὅλα σου,
τὰ πρὸς ἀπόλαυσίν σου, λέγεις ξένα!
Ἂν ἀγοράσω ἓξ γενναίους ἵππους,
πῶς; δι' αὐτῶν ἀστραπηδὸν δὲν τρέχω,
καὶ πάσας τὰς δυνάμεις των δὲν ἔχω
ὡς ἐὰν ἤμην γίγας τις πολύπους;
Ἐμπρός! Ἐσκέφθης ἕως τώρ' ἀρκούντως·
καὶ εἰς τὸν κόσμον ῥίφθητι θαῤῥούντως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅστις τὸν νοῦν του εἰς συλλογισμοὺς ἀσκεῖ,
τὸ δεδεμένον κτῆνος ὁμοιάζει·
τὴν ξηρασίαν πέριξ του κυττάζει,
ἐν ᾧ ὀλίγον πέραν φύεται βοσκή.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πόθεν ἀρχίζομεν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀναχωροῦμεν!
Τί τόπος εἶναι οὗτος, τί μαρτύριον;
Τί μένομεν ἐδῶ; Ἀδημονοῦμεν
ἡμεῖς, χασμᾶται τὸ ἀκροατήριον.
Εἰς τὸν παχύν σου ἄφες ταῦτα γείτονα.
Ἄχυρα κοπανίζεις. Ἀμαρτία!
Ἐξ ὅσων ἂν ἠξεύρῃς, κἂν τὰ κρείττονα
νὰ τὰ εἰπῇς τοῖς ὡς εἰς τὰ παιδία;
Ἀκούω, ἓν τῶν ἔξω περιμένει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καιρὸν δὲν ἔχω εἰς συνομιλίας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸν δυστυχῆ θ' ἀφήσῃς νὰ πηγαίνῃ
ἄπρακτος καὶ χωρὶς παρηγορίας;
Δὸς τὸν μανδύαν, δός μοι καὶ τὸν πίλον σου.

(Ἐνδύεται).

Ἰδού με ἕνα τῶν σοφῶν καθηγητῶν.
Εἰς τὸν ἀγχίνουν ἐμπιστεύου φίλον σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἓν τέταρτον τῆς ὥρας μ' εἶναι ἀρκετόν.
Σὺ δὲ πρὸς δρόμον παρασκεύαζε σαυτόν.

(Ὁ Φαῦστος ἐξέρχεται).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Φέρων τὸν μακρὸν μανδύαν τοῦ Φαύστου).

Τὴν ἐπιστήμην περιφρόνει καὶ τὸν νοῦν,
πᾶν τὸ κρατύνον, δύναμιν ἐγεῖρον,
καὶ ἄφες ἐν τυφλότητι νὰ σὲ πλανοῦν
ψεύδη πνευμάτων, τεχνητῶν ὀνείρων·
φίλτατε σ' ἔχω οὕτως ὑποχείριον.
Ἡ τύχη πνεῦμα δίδει εἰς τὸν Κύριον
ἐμπρός, καὶ ἀκαθέκτως ἐμπρὸς τεῖνον.
Σπεῦδον πηδᾷ, ὀπίσω του ἀφῆνον
τὰς ἀπολαύσεις ἡδονῶν γηΐνων.
Θενὰ τὸν ῥίψω εἰς παθῶν ὠκεανόν,
κ' εἰς ἄσημα ῥιχὰ τοῦ βίου μέρη.
Ἂς βυθισθῇ ἐκεῖ, κτυπᾷ καὶ σπαίρῃ·
κ' ἐν ᾧ ἀσθμαίνει διψῶν ἅμα καὶ πεινῶν,
τροφῶν ἐμπρός του σωρὸν ἔχων καὶ ποτῶν,
ἂς φθίνῃ, μάτην ἀνακούφισιν ζητῶν.
Τοῦ διαβόλου κτῆμα κἂν δὲν ἦτον,
θὰ ἦτον κατὰ διαβόλ' οὐχ ἧττον.

(Εἰσέρχεται ΜΑΘΗΤΗΣ).

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀφίχθην ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἐδῶ εἰμὶ
ἵνα, ὡς ἄλλοι νέοι, εὐτυχήσω
κ' ἐγώ, αὐτοπροσώπως νὰ γνωρίσω
τὸν ἄνδρα, ὃν πᾶν στόμα ὑπερευφημεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εὐγνώμων διὰ ταῦτα τὰ φιλόφρονα.
Ἄνθρωπον βλέπεις ὅπως οἱ συνήθεις.
Εἰς ἄλλον τινὰ ἤδη ἐσυστήθης ;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Παράσχετέ μοι προστασίαν πρόφονα.
Εἰς τὸ ἐνταῦθα ἦλθον σπουδαστήριον
τὴν ἄκουσαν μητέρα μου ἀφήσας,
προθέσεις ἔχων, καί τι καὶ ἀργύριον,
ἴσως χρηστόν τι μάθω μεταξύ σας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καὶ ἐξελέξω διδακτήριον καλῶς.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Καὶ ὅμως δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ μείνω.
Τὸ πνιγηρὸν κατάστημα ἐκεῖνο,
οἱ χονδροὶ τοῖχοι, δὲν μ' ἀρέσκουν παντελῶς.
Στενοχωρίαν μ' ἔφερε, σᾶς βεβαιῶ.
Δὲν ἔχει δένδρα οὔτε πρασινάδας·
καὶ εἰς τῶν ἐδωλίων τὰς ἀράδας
παύω ν' ἀκούω καὶ νὰ βλέπω, νὰ νοῶ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μὴ τοῦτο σ' ἐνοχλῇ· θὰ συνηθίσῃς.
Ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ μαστοῦ ἐπίσης
τὸ βρέφος πρῶτον δυσαρέτως στρέφεται,
ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ κατόπιν χαῖρον τρέφεται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οὕτω θὰ σ' εἶναι τῆς σοφίας ὁ μαστὸς
μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθ' ἡμέραν ἀρεστός

ΜΑΘΗΤΗΣ

Νὰ ῥιφθῶ θέλω εἰς τὰ στήθη της εὐθύς.
Πλὴν πῶς ν' ἀρχίσω δόσατέ μοι συμβουλήν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πρὶν προχωρήσῃς, πρέπει νὰ ἐξηγηθῇς
εἰς ποίαν θέλεις νὰ καταταχθῇς σχολήν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Σοφὸς νὰ γίνω θέλω. Ἔχω κλίσιν
ἐξιχνιάζων νὰ καταμανθάνω
τὰ ἐπὶ γῆς κ' ἐν οὐρανῷ ἐπάνω,
τὴν ἐπιστήμην πᾶσαν καὶ τὴν φύσιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αὐτὴν ἐκλέγεις; Εἶν' ἡ ἀγαθὴ μερίς.
Ἀλλ' εἶν' ἀνάγκη καὶ νὰ μὴ χασομερῇς.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Θενὰ σπουδάζω ἐκ καρδίας καὶ ψυχῆς·
ἀλλ' ἔχω χρείαν καί τινος ἀναψυχῆς,
ἵν' ἀναπνέω καί πως ἐλευθέρως
εἰς τὰς ὡραίας ἑορτὰς τὸ θέρος.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὁ καιρὸς φεύγει, φίλε· μὴ τὸν χάσῃς.
Καιροῦ οἰκονομία εἶν' ἡ τάξις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Φοίτα, — ἂν τὰς σπουδάς σου διατάξῃς, —
εἰς *Λογικὰς* τὸ πρῶτον ἀκροάσεις.
Ἔχει τὸ πνεῦμα καλοανατρέφεται·
καὶ ὅταν φέρῃ ὑποδήματα στενά,
βραδυβατεῖ καὶ ἐσκεμμένως στρέφεται,
καὶ τὸ τραχὺ τοῦ λόγου στάδιον περνᾷ,
οὐδὲ πλανᾶται χωρὶς σχέδιον, καθὼς
αἱ λαμπυρίδες ἄνω κάτω ἀσταθῶς.
Ἔτι μανθάνεις, ὅ,τι πρὶν διὰ μιᾶς
ἔπραττες, οἷον εἴτε τρώγειν εἴτε
πίνειν, πρὸς τοῦτο ὅτι ἀπαιτεῖται
μονὰς ἐνεργειῶν σου καὶ δυάς, τριάς.
Τῶν ἰδεῶν ἐστὶ τὸ δημιούργημα
καθὼς ὑφαντικόν τι ἀριστούργημα.
Πατεῖς, καὶ μυριάδες μίτων αἴρονται,
μετ' ἀοράτου συγγεόμεναι πλοκῆς·
ἄνω καὶ κάτω τρέχει ζωηρὰ κερκίς,
κ' εἰς ἕνα κτύπον δι' ἀλλήλων φέρονται.
Ἰδοὺ καὶ ὁ φιλόσοφος. Ἂν ἦτον
τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τοιοῦτο,
θὰ πρέπει, συλλογίζεται, τὸ τρίτον
καὶ τέταρτον νὰ εἶναι πάλιν οὕτω·
τρίτον καὶ τέταρτον δὲ ἀφ' ἑτέρου
δὲν θὰ ἦν, ἄνευ πρώτου καὶ δευτέρου.
Καὶ ἐπαινοῦσι ταῦτα μὲν οἱ φοιτηταί,
δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὅμως ὑφανταί.
Ὅστις τι ζῶν νὰ περιγράψῃ θέλει,
πρῶτον τὸ πνεῦμα ὅλον καταλείπει·
καὶ εἰς τὴν χεῖρα ἔχει μὲν τὰ μέλη,
ἀλλ' ὁ δεσμὸς ὁ ἄϋλος τοῖς λείπει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐγχείρησιν δὴ τοῦτο τ' ὀνομάζουν (1)
οἱ χημικοί μας, κ' ἑαυτοὺς χλευάζουν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Αὐτὰ μοὶ εἶναι ἀκατάληπτα σχεδόν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν βλάπτει· θὰ νοήσῃς τοῦτο βαθμηδόν,
ὁπόταν θὰ σπουδάσῃς, ἵνα σ' ὁδηγῇ,
τί ἡ ταξινομία κ' ἡ ἐπαγωγή.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Τὴν κεφαλήν μου ὅλ' αὐτὰ ζαλίζουν,
κ' ἐντός της ὡς χειρόμυλοι γυρίζουν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πρὸ ἐπιστήμης ἔπειτ' ἄλλης πάσης
τὴν μεταφυσικὴν θενὰ σπουδάσῃς,
ἵνα τί μένει ἔξω διακρίνῃς
παντὸς ὁρίου τῆς νοημοσύνης.
Τὸ τί δ' εἰς ταύτην ἢ χωρεῖ ἢ δὲν χωρεῖ
σοφὴ τίς λέξις νὰ ὁρίσῃ ἠμπορεῖ.
Ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην κᾶν ἑξαμηνίαν
ἰδὲ πολλὴν νὰ ἔχῃς εὐταξίαν.
Καὶ πέντε ὥρας μὲν θέλεις ἀκούει·
πλὴν σπεῦδ' εὐθύς, ἅμα ὁ κώδων κρούει.
Πρὸ τοῦ μαθήματος παρασκευάζου,
παράγραφον μελέτα πρὸς παράγραφον·

(1) Encheirisin naturæ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ν' ἀκούῃς ὁ καθηγητὴς γυμνάζου
πῶς οὐδὲν λέγει εἰς τὴν βίβλον ἄγραφον.
Πρὸ πάντων γράφε μετ' ἐπιμελείας,
ἅγιον πνεῦμα ἂν ὑπαγορεύῃ.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸ λέγητε ποσῶς.
Ἠξεύρω πῶς τὸ γράφειν χρησιμεύει.
Κτῆμά μου εἶναι ὅ,τι, μέλαν εἰς λευκόν,
κατ' οἶκον φέρω, καλὸν εἶναι ἢ κακόν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τίς δὲ τῆς ἐκλογῆς σου εἶναι ἡ σχολή;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Πολὺ δὲν μ' εἶναι ἀρεστὴ ἡ Νομική.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Οὐδὲ σὲ κατακρίνω δι' αὐτὸ πολύ.
Πῶς ἔχουσι γνωρίζω πάντα τὰ ἐκεῖ.
Κληροδοτοῦνται δίκαια καὶ νόμοι
ὡς ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς αἱ νόσοι·
ἐκ γενεᾶς εἰς γενεὰν περῶσι,
καὶ ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην γῆν ἀκόμη.
Πικρὸν τὸ δῶρον καὶ ὁ νοῦς μωρία!
Οὐαί σοι ὡς υἱῷ τῶν σῶν γονέων!
Περὶ τῶν ἐγγενῶν ἡμῖν δικαίων
δὲν γίνεται οὐδ' ἐλαχίστη μνεία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ λόγος σας τὸ μῖσός μου αὐξάνει.
Εὐδαίμων ὅστις παρ' ὑμῶν μανθάνει!
Κλίνω σχεδὸν ὑπὲρ Θεολογίας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἰς πλάνην μὴ ἐμπέσῃς ἐξ ἀγνοίας.
Τῆς ἐπιστήμης ταύτης εἶναι σκολιὸς
ὁ δρόμος, καὶ ἐντός της κρύπτεται ἰός,
δυσδιακρίτου ὄντος τοῦ ὁρίου
φαρμάκου μεταξὺ καὶ φαρμακίου.
Ἑνὸς καὶ μόνου ν' ἀκροᾶσ' ἐν ἔξιν,
καὶ ὅμνυε εἰς ὅ,τι λέγει οὗτος.
Ἐν γένει νὰ ἐμμένῃς εἰς τὴν λέξιν.
Δι' ἀσφαλοῦς τῆς θύρας βαίνεις οὕτως
εἰς τὸν ναὸν βεβαίας πεποιθήσεως.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Πῶς; Λέξιν μόνον ἄνευ καὶ νοήσεως;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μὴ βασανίζου δι' αὐτὰ κ' ἐρώτα.
Ἀρκεῖ ἡ λέξις, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι
στοιχεῖα τῆς νοήσεως τὰ πρῶτα.
Ἐν ταῖς λογομαχίαις λέξεις ἄρχουσι.
Τὸ σύστημα ἡ λέξις ἑτοιμάζει·
ἡ πίστις ἀπὸ λέξεων πηγάζει·
ἐκ λέξεων δὲν ἀφαιρεῖς ἰῶτα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΘΗΤΗΣ

Διὰ τὰς ἐρωτήσεις τὰς διηνεκεῖς
δι' ὧν σᾶς ἐνοχλῶ, μὲ συγχωρεῖτε.
Ἀλλὰ ὀλίγας δὲν θενὰ μ' εἰπῆτε
σπουδαίας λέξεις καὶ περὶ ἰατρικῆς;
Βραχὺς ἐστὶν ὁ χρόνος τριετίας,
τῆς ἐπιστήμης δὲ μακρὸν τὸ στάδιον.
Ἀλλὰ διὰ σοφῆς χειραγωγίας
νὰ τὸ διέλθῃ δύναταί τις ῥάδιον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (καθ' ἑαυτόν).

Αἴ! ἅλις τῆς ξηρᾶς μου διαλεκτικῆς.
Ἂς ὁμιλήσω πάλιν διαβολικῶς.

(Μεγαλοφώνως).

Εὐνόητον τὸ πνεῦμα τῆς ἰατρικῆς.
Τὸν μέγαν κόσμον καὶ μικρὸν διηνεκῶς
σπουδάζοντες, ἀφήνετε ἐν τέλει
νὰ γίνῃ ὅ,τι ὁ Θεὸς ἂν θέλῃ.
Εἰς ἐπιστήμην μάτην ἀφορᾷ καθείς,
καὶ ἕκαστος μανθάνει ὅ,τι τύχῃ.
Ἐὰν ὑπ' εὔνου τῆς στιγμῆς ὠφεληθῇς,
εὖγε, καλῶς τὴν ἔχεις ἐπιτύχει.
Σὲ βλέπω νέον εὐειδῆ κ' ὑποφερτόν.
Πῶς ἔχεις τόλμην ποῖος ἀμφιβάλλει;
Πεποίθησιν νὰ ἔχῃς πρέπ' εἰς σεαυτόν,
κ' εἰς σὲ θὰ ἔχουν τότε καὶ οἱ ἄλλοι.
Ἀλλὰ εἰς τὴν γυναῖκα πρόσεχε καλά.
Εἰς τὰ *οὐαί* της καὶ τὰ *φεῦ* της τὰ πολλά,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἰς τὴν ὑστερικήν της ποικιλίαν,
μέθοδον ἔχε θεραπείας μίαν.
Μέχρι τινὸς ἂν προσποιῆσαι κύριον
εὐσέβαστον, τὴν ἔχεις ὑποχείριον.
Ὡς πρὸς τὴν τέχνην, τίτλον ἐὰν φέρῃς,
τοὺς ἄλλους θὰ πεισθῇ πῶς ὑπεραίρεις.
Ἁβρῶς τὰς χεῖρας, — πρὸς τὸ εὖ παρέστης, —
ἐπίθες ταῖς πλουσίαις καλλοναῖς της·
ὀλίγον σφίγξον, ὅταν ψαύῃς τὸν σφιγμόν·
βλέπ' εὐφραδῶς διὰ φλεγόντων ὀφθαλμῶν,
καὶ θίγε τὴν ὀσφύν της, βλέπων εὐλαβῶς,
μὴ καὶ τὴν σφίγγῃ ἡ ἐσθὴς ἐπιβλαβῶς.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Αἴ! τοῦτο ἄλλος εἶναι λόγος. Τοῦτο ναί!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αἱ θεωρίαι, φίλε, πᾶσαι σκοτειναί,
τῆς δὲ ζωῆς χρυσοῦν τὸ δένδρον θάλλει.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὤ! Μὲ κατέχει ὡς ὀνείρου ζάλη.
Δύναμαι αὖθις νὰ σᾶς ἐνοχλήσω,
κ' εἰς τὴν σοφίαν σας ἐλθὼν ν' ἀντλήσω;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Προθύμως θέλω πράξει ὅ,τι ἠμπορῶ.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὤ! ὅμως ὄχι, οὕτω δὲν ἀναχωρῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰδοὺ τὸ λεύκωμά μου. Ὤ! ἂν εἶχον
τὴν τύχην νὰ μοὶ γράψετ' ἕνα στίχον!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Προθύμως. (Γράφει καὶ τὸ ἀποδίδει).

«*Ἔσῃ ὡς θεός, γινώσκων τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ πονηρόν*» (1).

(Ὁ μαθητὴς βλέπει εὐσεβάστως τὸ λεύκωμα, χαιρετᾷ καὶ ἐξέρχεται).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄκουε ταῦτα· ἄκουε τὸν πάππον μου τὸν γηραιόν,
τὸν ὄφιν, καὶ θὰ φρίξῃς σὺ πῶς ὁμοιάζεις τὸν Θεόν.

ΦΑΥΣΤΟΣ (εἰσέρχεται).

Καὶ τώρα ποῦ λοιπόν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὅπου θελήσῃς.
Μικρὸς καὶ μέγας κόσμος κεῖντ' ἐπίσης
ἐμπρὸς ἡμῶν. Κάρπον, χαρὰν θὰ δρέψῃς
ὅπου τὸ βῆμά σου πλανῶν ἂν στρέψῃς,

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀλλὰ τὴν γενειάδα ἔχων τὴν μακράν,
ἐλαφροῦ βίου πεῖραν κέκτημαι μικράν.
Φοβοῦμαι, θ' ἀποτύχω ταύτην τὴν φοράν.
Τὴν δέουσαν δὲν ἔχω συμπεριφοράν.
Μικρὸν αἰσθάνομ' ἐμαυτὸν πρὸ ξένων,
καὶ πάντοτε ἐστενοχωρημένον.

(1) Ἐν τῷ κειμένῳ λατινιστί· Eritis sicut Deus, scientes bonum et malum.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Φίλτατε, ταῦτα πάντα τίποτε εἰσί.
Τόλμην αὐθάδη, κ' ἡ ζωὴ εἶν' ὅλη σή.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πλὴν πῶς ὁδοιποροῦμεν; Τὸ πᾶν λείπει.
Ποῦ ὑπηρέτης, ἅμαξα καὶ ἵπποι;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Θ' ἁπλώσωμεν αὐτόν μου τὸν μανδύαν,
καὶ θὰ μᾶς φέρῃ διὰ τῶν ἀέρων.
Ἀλλ' εἰς τὴν τολμηρὰν ὁδοιπορίαν
μὴ ἐκτεθῇς βαρὺν τὸν σάκκον φέρων.
Ὀλίγον πυραέριον θὰ φέρω
ὑπὲρ τὴν γῆν ὑψοῦν μας στιγμιαίως.
Ἂν ἐλαφροί, προβαίνομεν ταχέως.
Διὰ τὸν νέον βίον σὲ συγχαίρω.

(Ε')

ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΚΑΠΗΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΟΥΕΡΒΑΧ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ (1)

Συντροφία εὐθύμων οἰνοποτῶν.

ΦΡΟΣ

Αἴ! Δὲν Γελᾷ κἀνείς; Κἀνεὶς δὲν πίνει;
Τί πρόσωπα αὐτὰ τὰ κρεμασμένα!

(1) Ὑπόγειον καπηλεῖον (Keller), ὑφιστάμενον ἔτι ἐν Λειψίᾳ (Grimmaische

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οἱ πῦρ καὶ φλόγες ἄλλοτε ἐκεῖνοι,
κάθησθε τώρα ἄχυρα βρεγμένα!

ΒΡΑΝΔΕΡ

Σφάλμα σου εἶναι. Ἔκαμες κἀμμίαν
βρώμαν ὡς τώρα ἢ ἀνοησίαν;

ΦΡΟΣ

(Τῷ χύνει ποτήριον οἴνου ὑπὲρ τὴν κεφαλήν).

Συγχρόνως καὶ τὰ δύο. Αἴ, ὁρίσατε.

ΒΡΑΝΔΕΡ

Τὸν διπλοῦν χοῖρον!

ΦΡΟΣ

Ἐξῆς τὸ ἐζητήσατε.

ΣΙΒΕΛ

Ὅστις ἐρίζει, ἔξω τὸν ἐβγάλλομεν.
Αἴ! Φωνὰς ὅλοι καὶ κραυγάς! Ἂς ψάλλωμεν!
Ἀμὰν ἀμάν!

ΑΤΛΑΥΕΡ

Βαμβάκι δότε δότε.
Τὰ ὦτά μου ξεσχίζει καὶ διαπερᾷ.

Strasse, Ἀρ. 1). Εἰς τοῦτο ἐφοίτα ὁ Γαίτης, καί, ἐν τῇ ις' ἑκατονταετηρίδι καὶ ὁ Φαῦστος κατὰ τὴν παράδοσιν, ἣν καθιεροῦσι καὶ τοιχογραφίαι τοῦ καταστήματος, ὑποτιθέμεναι σύγχρονοι τοῦ περιβοήτου μάγου. Μία αὐτῶν παριστᾷ τὸν Φαῦστον ἐξερχόμενον τοῦ καπηλείου ἔφιππον ἐπὶ πίθου, ὡς κατὰ τὸ τέλος τῆς παρούσης σκηνῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΕΙΒΕΛ

Ἡ ὀροφὴ ἀνίσως εἶναι ἠχηρά,
οἱ βαρεῖς τόνοι ἐκτιμῶνται τότε.

ΦΡΟΣ

Εὖγέ σου. Ἔξω ὅστις φέρει ταραχήν!
Τραλὰ τραλάλα ὀψασά.

ΑΤΛΑΥΕΡ

Τραλὰ τραλάλα ὀψασά.

ΦΡΟΣ

Οἱ λάρυγγές μας συμφωνοῦσι κατ' εὐχήν.

(Ἄδει).

Τὸ ἅγιον κράτος ἡ Ῥώμη,
πῶς στέκ' εἰς τοὺς πόδας ἀκόμη;

ΒΡΑΝΔΕΡ

Ὤ! ἂς μᾶς λείψουν ᾄσματα πολιτικά.
Εἶν' ᾄσματ' ἀηδία· εἶναι πληκτικά.
Περὶ τῆς Ῥώμης τὸν Θεὸν δοξάζετε
ἡ μέριμνά σας ὅτι δὲν χειράζεται.
Πολλὴ χαρά μου, ὅτι τὸ παράπαν
δὲν εἶμαι Αὐτοκράτωρ οὔτε ὑπουργός!
Ἀλλ' ἀπαιτεῖται κ' εἰς ἡμᾶς τις ἀρχηγός.
Ἐκλέξωμεν κ' ἡμεῖς ὁμοίως πάππαν.
Τί πρὸς αὐτὸ χρειάζεται ἠξεύρετε.
Τὸν ὑποψήφιόν σας λοιπὸν εὕρετε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΡΟΣ (Ἄδει).

Ψάλλε, ἀηδών, καὶ πέτα·
τὴν ἀγάπην μου χαιρέτα.

ΣΕΙΒΕΛ

Ἂς λείψουν αἱ ἀγάπαι, σὲ παρακαλῶ.

ΦΡΟΣ

Τὴν καλὴν φίλην χαιρετῶ καὶ τὴν φιλῶ.

(Ἄδει).

Ἄνοιξε, κλειδάκι· σκοτεινὰ νυκτόνει.
Ἄνοιξε, κλειδάκι· εἶν' ἡ φίλη μόνη.
Σφάλησε, κλειδάκι, κ' ἐξημέρωσε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΕΙΒΕΛ

Ὤ! Ψάλλε την, ναί, ψάλλε, καὶ συγχαίρω σε.
Θενὰ γελάσω διὰ τὸ παιγνίδιον.
Μ' ἠπάτησε· θὰ πράξ' εἰς σὲ τὸ ἴδιον.
Τοὺς δαίμονας ἂς ἔχῃ ἐραστάς της,
καὶ ἂς χορεύουν εἰς τὰ σταυροδρόμια.
Καλπάζων γέρων τράγος καὶ κεράστης
ἂς τῇ βελάζῃ «Φίλη!» καὶ τὰ ὅμοια.
Δι' ἄνθρωπον, καθὼς ἐμέ, τοῦ κόσμου,
δὲν εἶναι. Ἂς μοὶ λείψῃ ἡ φιλία της.
Θὰ εἶναι δὲ ὁ μόνος ἀσπασμός μου
νὰ ῥίψω πέτρας εἰς τὰ ὑαλία της.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΒΡΑΝΔΕΡ (Κτυπῶν εἰς τὴν τράπεζαν).

Προσοχὴ τώρα! Προσοχὴ κ' ὑπακοή!
'Ηξεύρετε. Γνωρίζω καλοὺς τρόπους.
'Ερωτευμένους ἔχομεν ἀνθρώπους
ἐδῶ· καὶ πρέπει, ὡς καθεὶς τὸ ἐννοεῖ,
τὴν «καλὴν νύκτα» νὰ τοῖς ψάλλωμεν· καὶ δὴ
τοῦ νέου συρμοῦ ἔσται αὕτη ἡ ᾠδή.
Τὴν ἐπῳδόν της θέλετε συντραγῳδεῖ.

(Ψάλλει) (1).

Ποντικὸς ἔζη κ' εὐωχεῖτο λίαν
ἐντὸς τῆς ἀποθήκης τοῦ βουτύρου·
κ' ἐπάχυνε, καὶ ἔκαμε κοιλίαν
ὡς ἦτον ἡ τοῦ δόκτορος Λουθήρου.
Τῷ ἔρριψε φαρμάκι ἡ οἰκοκυρά.
Στενοχωρεῖται, πονεῖ, πάσχει φοβερά,
ὡς μέσα του ἂν εἶχεν, εἶχεν ἔρωτα.

ΧΟΡΟΣ (ἀλαλάζων).

Ὡς μέσα του ἂν εἶχεν, εἶχεν ἔρωτα.

ΒΡΑΝΔΕΡ

Ἂν κ' ἡ ἡμέρα φέγγῃ, πλὴν ἐμβαίνει
ἀπηλπισμένος εἰς τὸ μαγειρεῖον.
Εἰς τὴν πυρὰν ἐκτείνεται πλησίον,
καὶ σπασμοὺς ἔχει καὶ βαρυασθμαίνει.
Γελᾷ καὶ λέγει ὡς τὸν βλέπει ἡ Κυρά·

(1) 'Εγράφη ἐν ἔτει 1775, ὡς ἐξάγεται ἔκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ Γαίτου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

« Πῶς εἰς τὴν τρύπαν μουσουνίζει θλιβερά,
ὡς μέσα του ἂν εἶχεν, εἶχεν ἔρωτα! »

ΧΟΡΟΣ

Ὡς μέσα του ἂν εἶχεν, εἶχε ἔρωτα!

ΣΕΙΒΕΛ

Ἰδέ τους τοὺς εὐήθεις πῶς εὐφραίνονται!
Νὰ φαρμακεύσῃς ποντικόν! — εἶδες ἐκεῖ;
ὡραία τέχνη!

ΒΡΑΝΔΕΡ

Φίλοι σου οἱ ποντικοὶ
καὶ εὐνοούμενοί σου κἄπως φαίνονται.

ΑΥΤΜΑΥΕΡ

Χοιδρὴ κοιλία, φαλακρὸν κρανίον,
συμπαθὴς εἶναι τόσον πρὸς τῶν ποντικῶν
τὰς δυστυχίας, κρίνων ἐξ ἰδίων.
Εἰπέτε ἂν δὲν εἶναι ποντικοῦ εἰκών.

ΦΑΥΣΤΟΣ καὶ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πρὸ παντὸς ἄλλου, ὅπου εὔθυμος χαρὰ
εἰς ταύτην σὲ εἰσάγω τὴν ὁμήγυριν.
Ἰδὲ πόσον εὐκόλως ἡ ζωὴ περᾷ.
Πᾶσαν ἡμέραν ἔχουν καὶ πανήγυριν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οἱ πλεῖστοι πωλοῦν πνεῦμα καὶ πολυλογοῦν,
καὶ ἕκαστοι γυρίζουν μεθ' ἑκάστων,
ὡς αἱ γαλαῖ τριγύρω τῆς οὐρᾶς των·
καὶ ἕως ὅτου μόνον δὲν κεφαλαλγοῦν
καὶ δίδει πίστωσιν ὁ ξενοδόχος,
λαμπρῶς διασκεδάζουσι κ' ἐξόχως.

ΒΡΑΝΔΕΡ

Αὐτοὶ μοὶ φαίνονται ἐξωμερίται.
Ἀπὸ τῶν τρόπων των παρατηρεῖται.
Ἀφ' ὅτου ἦλθον δὲν θὰ εἶναι ὥρα.

ΦΡΟΣ

Ναί, ναί! Ἡ Λειψία μου λαμπρὰ χώρα!
μικρὸν Παρίσιον, μορφωτὶς τρόπων! (1)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΕΙΒΕΛ

Τί εἶδος λέγεις εἶν' αὐτοὶ ἀνθρώπων;

ΦΡΟΣ

Ἄφες νὰ τοὺς ψαρεύσω ἐν ᾧ πίνομεν,
καὶ νὰ μᾶς ἀπατήσουν δὲν ἀφήνομεν.
Θὰ εἶναι καλοῦ οἴκου. Φαντασμένοι
Μοὶ φαίνονται, καὶ δυσηρεστημένοι.

ΒΡΑΝΔΕΡ

Στοιχηματίζω, εἶναι διαλαληταί.

(1) Ἐν Λειψίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαίτου ἐπετηδεύοντο μίμησιν Παρισινῶν τρόπων καὶ ἐνδυμάτων, δι' ὃ παραπονεῖται πικρῶς ὁ ποιητὴς (ἐν Wahrheit und Dichtung), ὅτι πρῶτον εἰσήχθη ὡς καθηγητὴς εἰς τὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμειον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΛΤΜΑΥΕΡ

Ναί;

ΦΡΟΣ

Θὰ τοὺς παίξω νὰ ἰδῆτε πῶς καὶ τί.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (τῷ Φαύστῳ).

Κ' ἐκ τοῦ λαιμοῦ ὁ δαίμων ὅταν τοὺς κρατῇ,
δὲν τὸν γνωρίζουν οἱ μωρόπιστοι ποτέ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὥραν καλήν!

ΣΕΙΒΕΛ

Ὁμοίως. Ἤλθατε καλῶς.

(Ταπεινῇ τῇ φωνῇ, θεωρῶν πλαγίως τὸν Μεφιστοφελῆν).

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος φαίνεται χωλός.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Νὰ λαβωμεν τὰς θέσεις ἐπιτρέπετε;
Ἀφ' οὗ εἶν' ἄθλιοι ἐδῶ οἱ οἶνοι,
ἡ συναναστροφὴ θὰ μᾶς ἡδύνῃ.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Μετὰ δυσαρεσκείας πάντα βλέπετε.

ΦΡΟΣ

Ἐξώρας τὴν Ῥιπάχην θὲν' ἀφήσατε (1).
Μετὰ τοῦ Βλάχου ἴσως ἐδειπνήσατε;

(1) Ῥιπάχη, κώμη ἕνα σταθμὸν ἀπέχουσα τῆς Λειψίας. Ἀντὶ *Βλάχου* τὸ κείμενον ἔχει Hans. Ἦτον δὲ Hans von Ripach παροιμιώδης ἐπωνυμία ἐπὶ βλακός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σήμερον ὄχι. Χθὲς τὸν ἀπηντήσαμεν.
Εἴπομεν τόσα χαριτολογήματα!
Περὶ τῶν ἐξαδέλφων ὡμιλήσαμεν,
καὶ δι' ἡμῶν τοῖς στέλλει προσκυνήματα.

(Μεθ' ὑποκλίσεως πρὸς τὸν Φρός).

ΑΛΤΜΑΥΕΡ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ).

Καλῶς σὲ ηὗρε.

ΣΕΙΒΕΛ

Τί ἀλώπηξ πονηρά!

ΦΡΟΣ

Αἴ! ποῦ θενὰ μὲ φύγῃ; Πρώτ' ἦτον φορά.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἠκούσαμεν ὡραίας συμφωνίας,
φωνὰς βροντώδεις εἰς τὰς χορῳδίας.
Ἐκ τούτου τοῦ ὀρόφου ἀντηχοῦν καλῶς.

ΦΡΟΣ

Μὴ εἶσθε ἴσως μουσικός;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὤ! παντελῶς.
Μακρὰ ἡ τέχνη, αἱ δυνάμεις δ' ἀσθενεῖς.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Ψάλετε κἄτι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν ἀνθίσταται κἀνείς;

ΣΕΙΒΕΛ

Κἀνείς. Πλὴν ἕν, ἠξεύρετ', ἐξ ἐκείνων. . .
νέας συνθέσεως καὶ μελῳδίας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐρχόμεθα εὐθὺ ἐξ Ἱσπανίας,
τῆς χώρας τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν οἴνων.

(Ψάλλει).

Εἷς Βασιλεὺς ἐν τῇ Αὐλῇ
εἶχ' ἕνα μέγα ψύλλον . . .

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΡΟΣ

Εἶχ' ἕνα ψύλλον! Ψύλλον! Ἐνοήσατε;
Κύριε ψύλλε, ὤ! καλῶς ὡρίσατε!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ
(Ψάλλει).

Εἷς Βασιλεὺς εἰς τὴν Αὐλὴν
εἶχ' ἕνα μέγα ψύλλον
λάβει εἰς εὔνοιαν πολλήν,
ὡς τέκνον καὶ ὡς φίλον.
Ῥάπτην ἐκάλεσεν ἐκεῖ.
Ὁ ῥάπτης καταφθάνει.
— Ῥάψε τῷ ψύλλῳ μου *βρακὶ*
καὶ ῥάψε τῳ *καφτάνι*.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΒΡΑΝΔΕΡ

Τὸν ῥάπτην δόσατε νὰ καταλάβῃ
πῶς πρέπει μέτρον ἀκριβὲς νὰ λάβῃ,
καὶ ἂν τῷ εἶναι ἡ ζωὴ ἀγαπητή,
μὴ παρακόψῃ τὸ βρακὶ πολὺ πλατύ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τῷ ἔκοψε μεταξωτά·
ταινίας φορεῖ πλῆθος·
ὅλα χρυσᾶ καὶ κεντητά.
Σταυρὸν ἔχ᾽ εἰς τὸ στῆθος.
Γίνεται τότε ὑπουργὸς
καὶ μέγας Ταξιάρχης·
εἷς ἀδελφός σου στρατηγός,
καὶ ἕτερος αὐλάρχης.
Μικροὶ μεγάλοι τῆς Αὐλῆς
ἀνιλεῶς κεντῶνται.
Τιμῆς Κυρίαι, Βασιλίς,
τρώγονται καὶ τρυπῶνται.
Ἀλλὰ φυλάττεται καθεὶς
ὡς κεντηθῇ νὰ ξύσῃ.
Ἡμεῖς τὸν σπάνομεν εὐθύς,
ἂν ψύλλος μᾶς κεντήσῃ.

ΧΟΡΟΣ (ἀλαλάζων).

Ἡμεῖς τὸν σπάνομεν εὐθύς,
ἂν ψύλλος μᾶς κεντήσῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΡΟΣ

Εὖγε, ὤ! εὖγέ τῃ τῇ μελῳδίᾳ!

ΣΕΙΒΕΛ

Καλὰ ὁ κακὸς ψύλλος νὰ τὴν πάθῃ.

ΒΡΑΝΔΕΡ

Νὰ τὸν δακτυλοσπᾷ καθεὶς ἂς μάθῃ.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Ζήτω ὁ οἶνος κ' ἡ ἐλευθερία!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Θὰ ἔπινον ὑπὲρ ἐλευθερίας
ἂν πόσιμος ὁ οἶνος μόνον ἦτο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΕΙΒΕΛ

Νὰ μὴ εἰπῇς τοιαύτας φλυαρίας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὁ κάπηλος ἂν δὲν δυσηρεστεῖτο,
ἐκ τῶν ἀποθηκῶν μου νὰ σᾶς δώσω
θὰ ἐδυνάμην — νὰ ἰδῆτε — ἄριστον.

ΣΕΙΒΕΛ

Ἀναλαμβάνω νὰ τὰ διορθώσω.

ΦΡΟΣ

Καλὸς ἂν εἶναι, θὰ μᾶς εἶν' εὐχάριστον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γενναίας δόσεις! Πλῆρες τὸ ἀγγεῖον!
Ἐὰν ὡς δικαστὴς θ' ἀποφασίσω,
τὸ στόμα πρέπει νὰ καλογεμίσω.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ).

Εἰκάζω ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ Ῥήνου.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τρύπανον ἔχετε;

ΒΡΑΝΔΕΡ

Πρὸς σκοπὸν ποῖον;
Δὲν ἔχετ' ἐδῶ ἔξω πίθον οἴνου;

ΑΛΤΜΑΥΕΡ

Σάκκος ἐκεῖ δὲν κρέμαται ἐργαλείων;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Λαβὼν τρύπανον ἐκ τοῦ σάκκου. Τῷ Φρός).

Αἴ; Ποῖον οἶνον ἀγαπᾷς; ὁμίλει.

ΦΡΟΣ

Πῶς; πῶς; Ποιότητας ἔχετε τόσας;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐκλέξατε τὰ τῆς ὀρέξεώς σας,

ΑΤΛΜΑΥΕΡ (τῷ Φρός).

Σὲ βλέπω, γλύφεις, βέλτιστε, τὰ χείλη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΡΟΣ

Ἐγὼ τοῦ Ῥήνου ἀγαπῶ τὰ κλήματα.
Προῤῥέει πᾶν καλὸν ἐκ τῆς πατρίδος.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Τρυπῶν τὴν τράπεζαν πρὸ τοῦ Φρός).

Δότε μ' ἐδῶ κἀνεὶς κηρὸν σφραγίδος.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Γελοῖ' αὐτὰ ταχυδακτυλουργήματα.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (τῷ Βράνδερ).

Καὶ σεῖς;

ΒΡΑΝΔΕΡ

Τὸν καλπανίστην· ὄχι ἐλαφρόν,
ἀλλὰ τὸν θέλω ὅλον πνεῦμα καὶ ἀφρόν.

(Ὁ Μεφιστοφελὴς τρυπᾷ· εἷς δὲ διὰ τοῦ κηροῦ κλείει τὰς τρύπας).

ΒΡΑΝΔΕΡ

Δυσεύρετα τὰ ἄριστα τῶν ὄντων,
συχνὰ εἰς τόπους τὰ ζητοῦμεν ἄλλους.
Ὁ Γερμανὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς Γάλλους,
ἀλλὰ τὸν οἶνον πίνει τὸν καλόν των.

ΣΕΙΒΕΛ

(Βλέπων τὸν Μεφιστοφελὴν προσερχόμενον).

Δὲν μοὶ ἀρέσκει, δὲν τὸ κρύπτω, ὁ ξυνός.
Γλυκὺν ἂν λάβω, θὰ εὐγνωμονῶ ὑμῖν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (τρυπῶν).

Τοκάϊ θὰ σοὶ δώσω διὰ δοκιμήν.

ΑΤΛΑΥΕΡ

Κυττάξατέ μας, Κύριοι, εἰλικρινῶς.
Μᾶς περιπαίζετε ἐν εἰρωνίᾳ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τοιούτους φίλους; Εἶναι βλασφημία.
Εἰπὲ λοιπόν, εἰπὲ καὶ μὴ ἀργήσῃς,
Πρὸς ποῖον ἐκ τῶν οἴνων ἔχεις κλίσεις;

ΑΤΛΑΥΕΡ

Πρὸς πάντα οἶνον. Φθάνουν ἐρωτήσεις.

(Ἀφ' οὗ ὅλαι αἱ τρύπαι ἐτρυπήθησαν καὶ ἐκλείσθησαν).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Μετὰ παραδόξων χειρονομιῶν).

Ἡ ἄμπελος βοτρυοφόρος·
ὁ τράγος εἶναι κερασφόρος,
Ξύλον τὸ κλῆμα, ὁ οἶνος ὕλη.
Ξυλίνη τράπεζα οἶνον ἂς στείλῃ!
Τὴν φύσιν ἀνιχνεύετε.
Θαυματουργεῖ. Πιστεύετε.
Ἀποσφραγίσατέ τας τώρα. Πίνετε (1).

ΠΑΝΤΕΣ

(Ἀφῆρεσαν τὸν κηρόν, καὶ εἰς τὸ ποτήριον ἑκάστου ῥέει ὁ ζητηθεὶς οἶνος).

Ἰδέτε βρύσις τί ὡραία γίνεται!

(1) Ἡ ἀρχαία διήγησις ἀποδίδει τὸ τερατούργημα τοῦτο εἰς αὐτὸν τὸν Φαῦστον, διενεργήσαντα δῆθεν αὐτὸ ἐν Ἐρφόρτῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Προσέχετε πλὴν ἔξω νὰ μὴ χύνεται.

ΠΑΝΤΕΣ

(Πίνουσιν ἐπανειλημμένως καὶ ψάλλουσιν).

Πλήρη τὰ ποτήρια!
Πίνετε ὡς χοῖροι, ἄ!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Θ' ἀρχίσῃ τώρα ἡ χαρὰ καὶ ὁ χορός.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Θαρρῶ ν' ἀναχωρήσω· ἦλθεν ὁ καιρός.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μεῖνε ἀκόμη, καὶ τὴν κτηνωδίαν
θὰ εἰδῇς τούτων ὅλην καὶ τελείαν.

ΣΕΙΒΕΛ

(Πίνει ἀπροσέκτως. Ὁ οἶνος χύνεται κατὰ γῆς καὶ ἀναφλέγεται).

Πῦρ! Καίει πῦρ ἐκ τῶν καταχθονίων!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Πρὸς τὴν φλόγα ἀποτεινόμενος).

Ἡσύχασον, φιλόφρον μου στοιχεῖον.
(Πρὸς τοὺς οἰνοπότας).
Σπινθὴρ εἷς μόνος ἦτον τῆς γεέννης.

ΣΕΙΒΕΛ

Τί; τί; Θὰ σὲ τὸ δείξω· νὰ προσμένῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θὰ μᾶς πληρώσῃς ταύτην τὴν αὐθάδειαν.
Ὀλίγον μᾶς γνωρίζεις οὕτως ὁμιλῶν.

ΦΡΟΣ

Μὴ ἄλλοτε τοιαύτην λάβῃς ἄδειαν.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Νὰ τῷ εἰπῶμεν νὰ ὑπάγ' εἰς τὸ καλόν.

ΣΕΙΒΕΛ

Ψευδομαγείας ἦλθες νὰ προσποιηθῇς
καὶ τέρατα;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σιγή, κρασοπατέρα!

ΣΕΙΒΕΛ

Σὺ ξύλον ἀπελέκητον, σὺ λέρα!

ΒΡΑΝΔΕΡ

Θὰ βρέξῃ καλὸν ξύλον. Νὰ μ' ἐνθυμηθῇς.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

(Ἀφαιρεῖ τὸ πῶμα μιᾶς τρύπας τῆς τραπέζης,
καὶ ἐκθρώσκει φλόξ).

Πῦρ! Καίομαι!

ΣΕΙΒΕΛ

Μαγείας μηχανᾶται!
Κτυπᾶτε· δέσατέ τον καὶ κτυπᾶτε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (μεθ' ὕφους ἐπισήμου).

Ψεύδη, τέρατα γυρνοῦν
τόπον, αἴσθησιν καὶ νοῦν.
Αἴ! νὰ σᾶς ἰδῶ!
Ἔστ' ἐκεῖ, ἔστ' ἐδῶ!

(Μένουσιν ἐν ἀπορίᾳ, βλέποντες ἀλλήλους).

ΑΤΛΑΜΑΥΕΡ

Ποῦ εἶμαι; Τί ὡραία πέριξ χώρα!

ΦΡΟΣ

Καὶ ἄμπελοι! καὶ πολλαπλῆ ὀπώρα!

ΣΕΙΒΕΛ

Καὶ πρόχειροι ἐμπρός μας πόσαι σταφυλαί!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΒΡΑΝΔΕΡ

Ἐκ τῶν ἀναδενδράδων κρέμανται καλαί.

(Λαμβάνει τὸν Σεῖβελ ἐκ τῆς ῥινός. Τὸ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ οἱ λοιποὶ καὶ ὑψοῦσι τὰς μαχαίρας).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (ὡς ἀνωτέρω).

Τῶν ὀφθαλμῶν των ἄπιθι, ἀπάτη.
Δεῖξαι τοις πῶς ὁ δαίμων παίζει οὕτω.

(Γίνεται ἀφανὴς μετὰ τοῦ Φαύστου. Οἱ συμπόται ἀφίστανται ἀπ' ἀλλήλων).

ΣΕΙΒΕΛ

Τί εἶναι;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Πῶς;

ΦΡΟΣ

Τὴν μύτην σου ἐκράτει
ἡ χείρ μου;

ΒΡΑΝΔΕΡ (τῷ Σεῖβελ).

Πῶς; Ἡ μύτη σου ἦν τοῦτο;

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Τί κτύπος ὅλα ἔσεισε τὰ μέλη μου!
Ὤ! Νὰ καθήσω. Κάμπτονται τὰ σκέλη μου.

ΦΡΟΣ

Ἀλλ' ἐξηγήσατέ μοι, τί συνέβη;

ΣΕΙΒΕΛ

Ποῦ εἶναι ὁ ἀχρεῖος; Ποῦ μετέβη;
Νὰ τὸν συλλάβω· ζωντανὸς δὲν φεύγει.

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Ἐκτὸς τοῦ καπηλείου μας νὰ ἔβγῃ
τὸν εἶδα, καὶ εἰς πίθον νὰ ἱππεύῃ (1).
Τοὺς πόδας μου ὡς μόλυβδος βαρύνει.
(Στρέφεται πρὸς τὴν τράπεζαν).
Οἶνον ἀκόμη ἆρά γε νὰ χύνῃ;

(1) Καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἀποδίδεται τῷ Φαύστῳ, ἐν ταῖς περὶ αὐτοῦ παραδόσεσι (Camerarius, 1602).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΕΙΒΕΛ

Ψεῦδος καὶ πανουργία ἡ μεγίστη!

ΦΡΟΣ

Ἀλλ' ᾐσθανόμην ὅτι πίνω οἶνον.

ΒΡΑΝΔΕΡ

Κ' ἡ καλλονὴ τῶν σταφυλῶν ἐκείνων;

ΑΤΛΜΑΥΕΡ

Καὶ ἔπειτα εἰς θαύματα δυσπίστει.

(ΣΤ')

ΜΑΓΙΣΣΗΣ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ (1)

(Ἐπὶ ταπεινῆς ἑστίας μέγας λέβης, ὑφ' ὃν πῦρ. Ἐν τῷ αἰωρουμένῳ ἐξ αὐτοῦ καπνῷ φαίνονται ποικίλαι μορφαί. Θηλεία κερκοπίθηξ (2) κάθηται παρ' αὐτῷ, τὸν ἐξαφρίζει καὶ ἐπιβλέπει μὴ ἐκχυθῇ. Ὁ ἄῤῥην κερκοπίθηξ μετὰ τῶν μικρῶν πιθήκων κάθηται εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ θερμαίνεται. Τοῖχος καὶ ὀροφὴ κοσμοῦνται διὰ παραδόξων μαγικῶν σκευῶν).

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δὲν ἔχω κλίσιν πρὸς μωρὰς μαγείας.
Ὡς συνταγὴν τῆς νόσου τῆς ἐντός μου

(1) Ἐγράφη τῷ 1788, παρὰ τῇ Ῥώμῃ, εἰς Villa Borghese.

(2) Meerkatze, ἐπωνυμία φανταστική, ἣν ἐδανείσθη ὁ Γαίτης ἐκ τοῦ ἀρχαίου διηγήματος Reinecke Fuchs, ὃ καὶ ἐστιχούργησεν αὐτός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μοὶ συνιστᾷς τὰς ψευδομαγγανείας.
Βαβώγραια νὰ γίνῃ σύμβουλός μου!
Καὶ εἰς ἑστίαν βρωμομαγειρείου
τριάκοντά μου θέν' ἀφήσω ἔτη;
Οὐαί, ἂν ἄλλο τι δὲν ἔχῃς ἔτι!
Ἐσβέσθη μοι πᾶσα ἐλπὶς τοῦ βίου.
Ἡ φύσις δὲν εἰργάσθη, οὐδὲ μέγας νοῦς,
εἰς θεραπείας εὕρεσιν καινοφανοῦς;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀναγνωρίζω τούτων τὴν ὀρθότητα.
Ὑπάρχει τρόπος ὅστις σκοπὸν ἔχει
ν' ἀφαιρῇ ἔτη, χορηγῇ νεότητα.
Ἀλλ' ἄλλη βίβλος τοῦτο περιέχει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τίς τρόπος; τίς;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Οὐδ' ἔξοδα παράγων,
οὐδ' ἰατρῶν δεόμενος ἢ μάγων.
Εἰς τοὺς ἀγροὺς κατάβα· τὴν σκαπάνην,
τὸ βούκεντρόν σου ἔχε εἰς τὰς χεῖρας,
σκάπτε, ὁδήγει βόας ἀροτῆρας.
καὶ σκέψεων οὐχὶ πολλὴν δαπάνην!
Ἐκτὸς τῆς ἀπολύτως ἀναγκαίας,
νὰ λείψῃ τροφὴ ἄλλη ἢ καὶ οἶνος·
μετὰ κτηνῶν νὰ ζῇς καὶ σὺ ὡς κτῆνος,
καὶ λίπαινε ἐκ σεαυτοῦ τὰς γαίας.
Πίστευσον, ἐκ τῶν οὕτω ζώντων, οὔτις
μὴ ἀνηβήσας ὀγδοηκοντούτης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀδύνατον. Αὐτὸς ὁ στενὸς βίος
ταῖς ἕξεσί μου εἶναι ἐναντίος.
Εἰς τὴν σκαπάνην δὲν θενὰ μὲ πείσῃς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τότε λοιπόν, τὰς τέχνας τῆς μαγίσσης.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πλὴν πρὸς τὸ πόμα γραία τί χρειάζεται;
Ἐπίσης ὑπὸ σοῦ δὲν κατεργάζεται;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Βλέπεις, ὡραῖα θὰ ἐπέρνων τὸν καιρόν!
Μᾶλλον χιλίους θόλους κτίζω γεφυρῶν.
Δὲν εἶν' ἡ ἐπιστήμη μόνον ἱκανή·
προσαπαιτεῖται ἔτι καὶ ὑπομονή.
Μακρὰν τὸ πνεῦμα θέλει ἐργασίαν
ἵνα τὴν ζύμην φέρ' εἰς τελειότητα·
καὶ πᾶν εἰς ταῦτ' ἀνῆκον, ἰδιότητα
ἔκτακτον ἔχει, ὅλως θαυμασίαν.
Ναί, ὁ διάβολος τὴν σκευασίαν
αὐτὴν διδάσκει, πλὴν καὶ δὲν τὴν ἐκτελεῖ.

(Βλέπων τὰ κτήνη).

Ἰδὲ τὶ ὄντα εὔμορφα! Μία χαρά!
Ὁ ὑπηρέτης! Ἡ παιδίσκη ἡ καλή!

(Πρὸς τὰ κτήνη).

Εἰς τὴν οἰκίαν δὲν θὰ εἶναι ἡ κυρά;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΑ ΚΤΗΝΗ

Πάει, πάει
πάει νὰ φάῃ
ἀπ' τὴ γωνιὰ περνάει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καὶ πόσον συνηθίζει ἔξω νὰ γυρνᾷ ;

ΤΑ ΚΤΗΝΗ

Ὅσον ἐδῶ οἱ πόδες μας θερμαίνονται.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (τῷ Φαύστῳ).

Τὰ τρυφερά μου ζῶα πῶς σοὶ φαίνονται ;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἄθλια ὅσον νὰ εἰπῇς κ' ἐλεεινά.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄ ! τούτων ὁμιλίας καλητέρας
δὲν θέλω. Μ' εἶναι πολλῆς παροχ' ἡδονῆς.
(Πρὸς τὰ κτήνη).
Τί κάμνεις, ἀποφώλιον σὺ τέρας ;
καὶ τί ἀνακατόνεις καὶ συχνοκινεῖς ;

Η ΚΕΡΚΟΠΙΘΗΞ

Βράζω, συβράζω τὸν ζωμὸν τῶν ἐπαιτῶν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἔλλειψις ἀπαιτητῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΚΕΡΚΟΠΙΘΗΞ

(Προσέρχεται καὶ θωπεύει τὸν Μεφιστοφελῆν).

Αἴ, τοὺς κύβους κάτω.
Βλέπεις, κακῶς πράττω.
Ἄφες νὰ κερδήσω,
νὰ μεταπλουτήσω.
Ὅστις ἔχει χρήματα,
ἔχει καὶ φρονήματα.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τί εὐτυχὲς θὰ ἦτον τὸ θηρίον
ἐὰν νὰ παίξ' ἠμπόρ' εἰς τὸ λαχεῖον!

(Οἱ μικροὶ κερκοπίθηκοι, παίζοντες μετὰ μεγάλης σφαίρας τὴν καλοῦσιν ἐμπρός).

Ο ΚΕΡΚΟΠΙΘΗΞ

Νὰ ὁ κόσμος τ' εἶναι.
Σήκω, πέσε, κλίνε,
γύρνα, κατρακύλα·
ὅλα κούφια, κοῖλα.
Σκούζει, σκάζει, τρύζει,
ὕαλος, ῥαγίζει·
ἀκτινοβολεῖ
ὀλίγο ἢ πολύ.
Ζῶ ἐγώ· πλὴν σύ, παιδί,
μὴ ἐγγίζῃς, ἐπειδή,
θέλεις ἢ δὲν θέλεις,
ν' ἀποθάνῃς μέλλεις,
καὶ σωροὶ συντρίμματα
κρύπτουν μόνον μνήματα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τίς ἡ χρῆσις τοῦ κοσκίνου;

Ο ΚΕΡΚΟΠΙΘΗΞ (καταβιβάζων αὐτό).

Ὅρισε καὶ κλέπτης γίνου·
σὲ διακοσκινίζω
καὶ σ' ἀναγνωρίζω (1).

(Τρέχει πρὸς τὴν κερκοπίθηκα καὶ τῇ δίδει νὰ ἰδῇ διὰ τοῦ κοσκίνου).

Τοῦ κοσκίνου ἡ ὀπὴ
τίς ὁ κλέπτης θὰ σ' εἰπῇ.
Τ' ὄνομά του; Σιωπή!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (εἰς τὸ πῦρ πλησιάζων).

Τὸ δὲ ἀγγεῖον;

ΟΙ ΔΥΟ ΚΕΡΚΟΠΙΘΗΚΕΣ

Ὦ τὸν γελοῖον!
Ἀγνοεῖ τί τὸ ἀγγεῖον,
τίς ὁ λέβης!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ζεῦγος σεῖς χονδροθηρίων!

Ο ΚΕΡΚΟΠΙΘΗΞ

Λάβε ῥάντιστρον, ν' ἀνέβῃς
νὰ καθίσῃς εἰς θρονίον.

(Βιάζει τὸν Μεφιστοφελὴν νὰ λάβῃ τὸ ῥάντιστρον εἰς τὰς χεῖρας καὶ νὰ καθίσῃ).

(1) Ἡ κοσκινομαντεία. Θεοκρ. Εἰδύλλ. Γ. Ἦν δὲ καὶ μεσαιωνικὴ πρόληψις,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

(Ὅστις ἐφ' ὅλου τούτου τοῦ χρόνου ἵστατο ἐμπρὸς κατόπτρου, ἄλλοτε πλησιάζων, ἄλλοτε μακρυνόμενος).

Τί βλέπω; Ποία οὐρανόπλαστος εἰκὼν
εἰς τὸν καθρέπτην μειδιᾷ τὸν μαγικόν; (1)
Εἰς τὰ πτερά σου δὸς νὰ σπεύσω, ἔρως,
πρὸς ὃ κοσμεῖ ἡ καλλονή της μέρος.
Τὴν θέσιν ταύτην ἅμα ὡς ἀφήσω
ἵνα εἰς σὲ προσέλθω, καὶ θελήσω
νὰ πλησιάσω, βλέπω εἴδωλον θολόν,
σέ, τὴν ὡραίαν, τὴν καλλίστην τῶν καλῶν.
Τοιοῦτο πλάσμα ἔξοχον εἶν' ἡ γυνή;
Τοιαύτας ἐντελείας, ποῖος μ' ἐξηγεῖ
ἀνίσως πάντες ἔμψυχοι οἱ οὐρανοί,
ἢ ἀνθοιοῦτο θαῦμα περιέχ' ἡ γῆ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἂν ἓξ ἡμέρας ἀγωνίζηται Θεός,
καὶ τὴν ἑβδόμην «εὖγε» λέγῃ μόνος του,
καλὸν νὰ εἶναι πρέπει τοῦ ἀγῶνός του
τὸ τέλος. Τώρα βλέπε διὰ τοῦ νοός,
κ' ἐγὼ θὰ σ' εὕρω ἐκ σαρκὸς καὶ ἐξ ὀστῶν
γήϊνον κάλλος, ἔκτυπον αὐτῆς σωστόν.
Μακάριον κηρύττω τὸν αὐτῆς μνηστόν.

(Ὁ Φαῦστος ἐξακολουθεῖ βλέπων εἰς τὸ κάτοπτρον· ὁ δὲ Μεφιστοφελὴς εἰς τὴν ἕδραν ἁπλούμενος, καὶ μετὰ τοῦ ῥαντίστρου παίζων, ὁμιλεῖ).

κατὰ Campanella, οὗ τὸ σύγγραμμα «de sensu rerum» φαίνεται ὅτι ὁ Γαίτης ἀνέγνω.

(1) Κατά τινας βλέπει τὴν ἀπόλυτον γυναικείαν καλλονήν, κατ' ἄλλους τὴν Μαργαρίταν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἰδού μ' ἐδῶ σκηπτοῦχον εἰς τὸν θρόνον.
Τὸ στέμμα ἔτι μοὶ ἐλλείπει μόνον.

ΤΑ ΚΤΗΝΗ

(ἅτινα μέχρι τοῦδε ἀλλοκότως ἐκινοῦντο δι' ἀλλήλων, φέρουσιν, ἰσχυρῶς κραυγάζοντα, στέμμα τῷ Μεφιστοφελεῖ).

Μ' ἱδρῶτα καὶ μ' αἷμα
ἰδὲ νὰ συμπήξῃς,
ν' ἁρμόσῃς τὸ στέμμα.

(Ἀδεξίως ἁπτόμενα τοῦ στέμματος, θραύουσιν αὐτὸ εἰς δύο τεμάχια, καὶ μετὰ τούτων τρέχουσι καὶ πηδῶσι).

Αὐτὰ διῃρέθησαν.
Οἱ λόγοι ἐδέθησαν
καὶ αἱ καταλήξεις (1).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΑΥΣΤΟΣ (εἰς τὸ κάτοπτρον βλέπων).

Τὸ σθένος τῶν φρενῶν μου θὰ ἐνδώσῃ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (δεικνύων τὰ κτήνη).

Κ' αἱ φρένες μου ἀρχίζουν καὶ κλονοῦνται.

ΤΑ ΚΤΗΝΗ

Κ' ἡ τύχη ἂν δώσῃ
νὰ συνδυασθῶσι,
ἰδέαι καλοῦνται.

(1) Ὑπετέθη ὑπό τινων ὅτι ἐννοεῖ τὸ γαλλικὸν στέμμα, συντριβὲν ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως, σατυρίζων ἐνταυτῷ ἀδεξίους στιχουργούς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ (ὡς ἄνω).

Ὑπὸ φλογὸς τὸ στῆθος καίομαι δεινῆς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν).

Ἰδού, ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν
ὅτι ὑπάρχουν ποιηταὶ εἰλικρινεῖς.

(Ὁ λέβης, ἀμεληθεὶς ὑπὸ τῆς κερκοπίθηκος, ἐκχειλίζει. Μεγάλη ἐγείρεται φλόξ, εἰσερχομένη εἰς τὴν καπνοδόχην, καὶ διὰ τῆς φλογὸς κατέρχεται ἡ ΣΤΡΙΓΛΑ μετὰ φοβερῶν κραυγῶν).

Η ΣΤΡΙΓΛΑ

Ἰοὺ ἰοὺ ἰώ ἰώ!
Βρωμομαϊμοῦ, βρωμογαϊδάρα,
τὴν χύτρ' ἀφήνεις,
τὸ ζουμὶ χύνεις.
Μ' ἀφήνεις νὰ καῶ!
Ἄρα κατάρα!

(Βλέπουσα τὸν Φαῦστον καὶ τὸν Μεφιστοφελῆν).

Ἄ! τ' εἶναι τοῦτο! Τ' εἶν' ἐκεῖνοι;
Αὐτ' εἶναι ξένοι,
ἄγνωστα κτήνη!
Κατηραμένοι!

(Βυθίζει τὸ ἐξαφριστήριον εἰς τὸν λέβητα καὶ ῥαίνει διὰ φλογῶν τὸν Φαῦστον, τὸν Μεφιστοφελῆν καὶ τὰ ζῶα, ἅτινα φεύγουσιν οἰμώζοντα).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Στρέφων ὃ ἐκράτει ῥάντιστρον, θραύει διὰ τῆς λαβῆς του τοὺς ὑέλους καὶ τὰ ἀγγεῖα).

Ἐχύθη ὁ ζωμός.
Αὐξάνει ὁ θυμὸς
κ' ἡ κτηνωδία σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αὐτὸς εἶν' ὁ ῥυθμὸς
τῆς μελῳδίας σου.

(Ἡ στρίγλα ὀπισθοδρομεῖ φρίττουσα καὶ φρυάττουσα).

Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις, ὦ ψοφήμιον;
Τὸν κύριόν σου δὲν γνωρίζεις; σ' ἐρωτῶ.
Τί μ' ἐμποδίζει σέ, ὦ σκεῦος τίμιον,
καὶ τὰς μορμοῦς σου νὰ συντρίψω ἐνταυτῷ;
Τὸ κόκκινον δὲν βλέπεις ἔνδυμά μου;
Τὸ πτερὸν νεύει ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.
Τοὺς χαρακτῆρας βλέπεις τοῦ προσώπου μου.
Μὴ θέλεις νὰ σ' εἰπῶ καὶ τ' ὄνομά μου.

Η ΣΤΡΙΓΛΑ

Αὐθέντα, σὲ παρεῖδον. Ἔσο ἥπιος.
Τί ἔγινεν ὁ ποῦς σου πλὴν ὁ ἵππιος,
καὶ πῶς οὐδὲ τοὺς δύο βλέπω κόρακας;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(μετὰ στόμφου).

Ἔστω· ἀλλ' αὖθις ἴδε μὴ συμπέσῃ.
Τὴν ἁμαρτίαν σου ἀφιεμαί σοι,
ὅτι μακρόν με χρόνον οὐχ ἑώρακας.
Νῦν, νομοθέτης ὢν τοῦ κόσμου ὅλου,
ἤλλαξα ὄψιν· οὐδὲ ταύτην τὴν φορὰν
κέρατα βλέπεις, ὄνυχας οὐδὲ οὐράν.
Ὁ ποῦς εἶν' ἀναγκαῖος· ἀλλ' ὑπόληψιν
καλὴν δὲν ἔχει, κ' ἐξοκέλλ' εἰς πρόληψιν·
δι' ὅ, ὡς πολλοὶ νέοι, — μεταξύ μας
ἂς μένῃ, — κ' ἐγὼ φέρω ψευδεῖς κνήμας.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΤΡΙΓΛΑ (χορεύουσα).

Πετᾷ ὁ λογισμός μου εἰς τ' ἀληθινά.
Ἐμπρός μου βλέπω τὴν μορφὴν τοῦ Σατανᾶ!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τ' ὄνομα τοῦτο μὴ προφέρῃς, γύναι.

ΣΤΡΙΓΛΑ

Πῶς; Τ' ὄνομά σου τώρα κακὸν εἶναι;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μετὰ τῶν μύθων τὸ ἐγγράφουν οἱ καιροί,
πλὴν τοὺς ἀνθρώπους τοῦτ' ὀλίγον ὠφελεῖ.
Ὁ πονηρὸς ἀπῆλθεν, ἀλλ' οἱ πονηροὶ
μένουν. Βαρόνον θέλεις μόνον μὲ καλεῖ.
Εἶμ' εὐχενὴς κ' ἐγὼ ὡς τόσοι ἄλλοι.
Ἐλπίζω πῶς δὲν θέλεις ἀμφιβάλλει.
Ἡ σφραγὶς αὕτη περὶ τούτου μαρτυρεῖ.

(Μετ' ἀσέμνου σχήματος).

ΣΤΡΙΓΛΑ (ξεκαρδίζεται)

Χὰ χά! Εἶν' ἡ γνωστή σου αὕτη χάρις.
Πάντοτε ὁ ἀρχαῖος κατεργάρης.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (πρὸς τὸν Φαῦστον).

Φίλε μου, πρέπει — τοῦτο μάθε παρ' ἐμοῦ, —
τοιαύτη πρὸς τὰς στρίγλας συμπεριφορά.

Η ΣΤΡΙΓΛΑ

Τί ἡ ἐπίσκεψίς σας αὕτη ἀφορᾷ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὀλίγον ἐξ ἐκείνου τοῦ γνωστοῦ χυμοῦ.
Ἀλλὰ νὰ εἶναι παλαιὸς προσέτι.
Διπλῆν τῷ δίδουν δύναμιν τὰ ἔτη.

Η ΣΤΡΙΓΛΑ

Προθύμως. Θὰ σᾶς δώσω, ὅ,τι κρίνω
καλήτερον, ἀφ' οὗ κ' ἐγὼ τὸ πίνω.
Καὶ δὲν βρωμᾷ ὁλοτελῶς ἐκεῖνο.
Μικρὰν φιάλην θέλω σᾶς κεράσει.
(Κρυφίως τῷ Μεφιστοφελεῖ).
Ἀλλ' ἀνετοίμως ἂν τῷ καταιβάσῃ,
ἐξεύρεις, ὥραν ζῶν δὲν θὰ περάσῃ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὤ! θὰ τῷ εἶναι φίλον καὶ σωτήριον.
Δός τῳ τὸ ἄριστον τῆς προμηθείας.
Χάραξον κύκλους, λέγε μαγγανείας.
Γενναίως πλήρωσόν τῳ τὸ ποτήριον.

(Ἡ στρίγλα μετὰ παραδόξων σχημάτων χαράττει κύκλον καὶ θέτει ἐντὸς αὐτοῦ ἀλλόκοτα ἀντικείμενα. Τὰ ὑαλία ἀρχίζουν νὰ τρίζωσιν, οἱ λέβητες νὰ ἠχῶσι, συναποτελοῦντες μουσικήν. Τέλος φέρει μέγα βιβλίον, καὶ τίθησιν εἰς κύκλον τοὺς κερκοπίθηκας, χρησιμεύοντας αὐτῇ ὡς ἀναλόγιον, καὶ δᾳδούχους. Τότε νεύει τῷ Φαύστῳ νὰ προσέλθῃ).

ΦΑΥΣΤΟΣ (τῷ Μεφιστοφελεῖ).

Ποῦ, δὲν μοὶ λέγεις, θὰ μὲ φέρωσιν αὐτὰ
τ' ἀπονενοημένα μωρὰ σχήματα;
Αὔτ' αἱ ἀπάται τὰ ψευδολογήματα,
ὤ! τὰ γνωρίζω, καὶ μοὶ εἶναι μισητά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μὴ τόσον αὐστηρὰν τὴν περιέργειαν.
Εἶν' ἰατρὸς κ' ἐκείνη· καὶ γελοία
ὀλίγη ἀπαιτεῖται ἀγυρτία,
διὰ νὰ ἔχῃ τὸ ποτὸν ἐνέργειαν.

(Βιάζει τὸν Φαῦστον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κύκλον).

Η ΣΤΡΙΓΛΑ

(μετ' ἐμφάσεως ἀπαγγέλλουσα ἐκ τοῦ βιβλίου).

Νόει τὸ καθέν.
Δέκα ἐστὶν ἕν.
Τὸ δύο ἀφεθέν,
τὸ τρία προστεθέν,
εἰσὶ τοῦ πλουτισμοῦ θεσμός.
Τὸ τέσσαρα μηδέν.
Ἓξ πέντε κ' ἐξ ὁμοῦ,—
τῆς μαντίσσης ἐμοῦ
λόγος,—ὀκτὼ κ' ἑπτὰ
νὰ γίνουν συναπτά.
Ἐννέα κάμνουν ἓν
τὰ δέκα δὲ κἀνέν.
Ἰδοὺ ὁ τῆς μαγίσσης πολλαπλασιασμός (1).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Θαῤῥῶ πυρέσσ' ἡ γραία, καὶ παραλαλεῖ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν εἶν' ἀκόμη ὅ,τι ἤκουσας πολύ.

(1) Σατυρισμὸς τῶν καββαλιστικῶν ἀριθμῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οὕτω χωρεῖ δι' ὅλου τοῦ βιβλίου.
Σπουδάζων ταῦτα πόσον ἔχασα καιρόν!
Αἱ ἀντιφάσεις, πλήρεις μυστηρίου,
καταθαμβοῦσι τὸν σοφὸν καὶ τὸν μωρόν.
Ὤ! Παλαιὰ καὶ νέα ἱστορία
ἣν δι' αἰώνων πάντοτε, καὶ μένει,
τὸ ψεῦδος διὰ «τρία ἓν ἓν τρία»
ἀντὶ τῆς ἀληθείας νὰ προβαίνῃ.
Οὕτω τις ἂν διδάσκῃ ῥητορεύῃ,
νοὸς δὲν βλέπεις ἐν αὐτῷ ἀσθένειαν.
Ἀκούων λέξεις ἕκαστος πιστεύει
ὅτι αἱ λέξεις ὑποκρύπτουν ἔννοιαν.

Η ΣΤΡΙΓΛΑ (ἐξακολουθεῖ).

Ἡ ἐπιστήμη μένει
τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει
βαθέως κεκρυμμένη.
Ὅπου δ' ἡ σκέψις κρύπτεται,
αὐτὴ ἀποκαλύπτεται
ἀπόνως δωρουμένη.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἰς ὅσ' ἀνοηταίνει καὶ παραληρεῖ
ν' ἀνθέξ' ἡ κεφαλή μου μόλις ἠμπορεῖ.
Μοὶ εἶναι ὡς ν' ἀκούω ψάλλοντα χορὸν
ἐκ μυριάδων παραφρόνων καὶ μωρῶν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ· ἐξαίρετα, Σιβύλλη·
καὶ σπεῦσον τὴν φιάλην ὡς τὰ χείλη

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

διὰ ζωμοῦ ἀρίστου νὰ πληρώσῃς.
Τὸν φίλον μου δὲν θενὰ βλάψ' ἡ πόσις.
Πολλοὺς βαθμοὺς διῆλθε, καὶ ἠξεύρει
τὸν πάτον τῆς φιάλης πῶς νὰ εὕρῃ.

Η ΣΤΡΙΓΛΑ

(μετὰ πολλῶν ἐπισήμων σχημάτων χύνει τὸν ζωμὸν εἰς φιάλην. Ὅτε ὁ Φαῦστος φέρῃ αὐτὸν εἰς τὰ χείλη του, αἴρεται ἐλαφρὰ φλόξ).

Καὶ τώρα πίνε· θάῤῥος ἔχε· πίνε.
Καλὸν εἰς τὴν καρδίαν σου θὰ εἶναι.
Μετὰ δαιμόνων 'νύχι κρέας εἶσαι,
καὶ τὴν ὀλίγην φλόγα θὰ φοβῆσαι;

(Ἡ στρίγλα λύει τὸν κύκλον. Ὁ Φαῦστος ἐξέρχεται αὐτοῦ).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (τῷ Φαύστῳ).

Καὶ τώρα ἔξω. Ὄχι ἡσυχίαν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (πρὸς τὴν στρίγλαν).

Ἂν παρ' ἐμοῦ σὺ θέλῃς, πρόθυμος, ἑκών.
Εἰπέ μοι το τὴν νύχτα τῶν Ἐξωτικῶν.

Η ΣΤΡΙΓΛΑ

Τὸ ᾆσμ' αὐτὸ σοὶ δίδω. Ἂν τὸ τραγῳδῇς,
θὰ εἶναι πλῆρες ἐνεργείας· θὰ ἰδῇς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (τῷ Φαύστῳ).

Τώρα ἐλθέ· τὸ ἀπαιτεῖ ἡ πόσις.
Νὰ σ' ὁδηγήσω. Πρέπει νὰ ἱδρώσῃς,
πρὸς νέαν ῥῶσιν τῶν δυνάμεών σου.
Ἐν ἡδονῇ θὰ αἰσθανθῇς ἐντός σου
νὰ σκιρτᾷ ἔρως εἰς τὴν σὴν καρδίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἰς τὸν καθρέπτην ἄφες νὰ ἰδῶ. Γυνὴ
τόσον ὡραία μ' εἶχεν εἰς αὐτὸν φανῆ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μή, μή· ταχέως ὄχι σκιά, σῶμα
ἡ καλλονὴ ἐμπρός σου θὰ προβαίνῃ.
(Κατ' ἰδίαν).
Ἀφ' οὗ αὐτὸ κατέπιες τὸ πόμα,
πᾶσα γυνὴ θενὰ σοὶ εἶν' Ἑλένη.

(Ζ')

ΟΔΟΣ (1)

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (διερχομένη).

ΦΑΥΣΤΟΣ (προσφέρων τὸν βραχίονα).

Ὡραία μου Κυρί', ἂν συγχωρῆτε,
σᾶς συνοδεύ' ὡς ὅπου κατοικεῖτε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Οὐδὲ κυρία εἶμαι οὐδ' ὡραία·
οὐδ' ἡ ὁδὸς τοῦ οἴκου μ' εἶναι νέα.
(Ἀποσπᾶται καὶ ἀπέρχεται).

(1) Ἐνταῦθα παύει ὁ ποιητὴς ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, καὶ ἐντεῦθεν ἄρχεται κυρίως ἡ δραματικὴ τοῦ ἔργου οἰκονομία. Μαργαρίταν (Margarete) ἢ Μαργὼ (Gretchen) ὠνόμασε τὴν ἡρωΐδα του κατά τινα νέαν ὑπηρέ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὡραία, μὰ τὸ ναί, χαριεστάτη!
Ποτὲ δὲν εἶδα κάλλος τόσον ποθητόν.
Σεμνοπρεπής, καὶ κόσμον φέρουσ' ἀρκετόν,
ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανος κατά τι.
Τί χείλη ῥόδα! Ἀνθηρὸν τί χρῶμα!
Ποτὲ δὲν θὰ μοὶ τὰ καλύψ' ἡ λήθη.
Τὸ νεῦον εἰς τὴν γῆν δειλόν της ὄμμα
ὡς φῶς γλυκὺ μοὶ μένει εἰς τὰ στήθη·
καὶ ἡ ἀπότομος ἀπάντησίς της (1)
μ' ἔθελξε, πλήρης χάριτος μεγίστης.

(Εἰσέρχεται ὁ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τὴν νέαν θέλω νὰ μοὶ φέρῃς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ποίαν;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐκείνην ἥτις ἀπ' ἐδῶ διῆλθε.

τριαν, ἥν, κατὰ 3 ἢ 4 ἔτη πρεσβυτέραν του, εἶχεν ἀγαπήσει ἑκκαιδεκαέτης ὤν, ἥτις ὅμως τῷ ἀνταπέδιδε μόνον πρεσβυτέρας ἀδελφῆς ἀγάπην καὶ προστασίαν. Ἀλλ' ὁ ἔρως τοῦ Φαύστου ἀπεικονίζει κυρίως τὸν τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὴν μνηστὴν αὐτοῦ Λίλην (Ἄνναν Ἐλισάβετ Schönemann), θυγατέρα τραπεζίτου τῆς Φραγκοφόρτης. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς τραγῳδίας ἐγράφη διαρκούσης τῆς μνηστεύσεως, ἥτις διελύθη διὰ κοινῆς τῶν γονέων συγκαταθέσεως καὶ ἐνεργείας, κατ' Αὔγουστον, 1776.

(2) Kurz angebunden.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ναί; Ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ της ἦλθε,
συγχωρηθεῖσα πᾶσαν ἁμαρτίαν.
Τὴν ἤκουσα ἐκεῖ που κεκρυμμένος.
Ἀθώα κόρη εἶν' αὐτὴ τῆς φύσεως·
Δὲν εἶχε χρείαν ἐξομολογήσεως.
Ἐκφεύγει τὴν ἰσχύν μου ἑπομένως.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δεκατεσσάρων εἶν' ἐτῶν παρθένος.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Λαλεῖς καθὼς ὁ Κυρ' Παραλυμένος (1),
ὅστις πᾶν ἄνθος ἀξιοῖ νὰ ὀρέπῃ.
Πᾶσαν τιμὴν καὶ χάριν ὅτι πρέπει,
νομίζει, αὐτὸς μόνος νὰ λαμβάνῃ.
Πλὴν πάντοτε καὶ δὲν ἐπιτυγχάνει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Σοφὲ νομοδιδάσκαλε, ἐῤῥέτω
ἡ διδαχή σου. Ἄφες μ' ἐν εἰρήνῃ.
Πλὴν ἐν σοὶ λέγω τώρα, κ' ἤξευρέ το·
Τὴν νύκτα ταύτην ἡ καλὴ ἐκείνη
ἀνίσως καὶ δὲν ἔλθ' εἰς τὴν ἀγκάλην μου,
ὕπαγε· σχέσιν μὴ προσμένῃς ἄλλην μου.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἰς πάνε κ' ἔλα καὶ εἰς δὸς καὶ φέρε

(1) Hans Liederlich.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὀλίγαι εἶναι δεκατρεῖς ἡμέραι,
ὥστ' ἀφορμὰς καὶ τρόπους νὰ ζητήσω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἑπτὰ ὡρῶν ἂν εἶχον ἡσυχίαν,
τοῦ διαβόλου δὲν θὰ εἶχον χρείαν
αὐτὸ τὸ μικρὸν πλάσμα νὰ κερδήσω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σχεδὸν λαλεῖς καθὼς λαλοῦν οἱ Γάλλοι.
Αὐτὸ τοσοῦτο λυπηρὸν μὴ σοὶ φανῇ
Τί χρησιμεύει στιγμιαία ἡδονή ;
Δὲν εἶναι ἡ τρυφὴ τόσον μεγάλη,
ὡς ἂν παντοίας τέχνας καὶ μυρίας
φροντίδας, μικρὰ δῶρ' ἀφιερώσῃς,
τὸν εὔχυμον πλακοῦντα νὰ ζυμώσῃς,
ὡς βλέπομεν εἰς ξένας ἱστορίας.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὅταν πεινῶ, αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖται.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τώρα θυμόν, ἀστεϊσμοὺς ἀφῆτε.
Πρὸς τὴν καλὴν αὐτὴν τόσον ταχεῖα
δὲν θενὰ εἶναι ἡ ἐπιτυχία.
Μὴ ἐξ ἐφόδου ἔλπιζε διόλου·
ἀνάγκη νὰ προβῶμεν διὰ δόλου.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ, δός μοι τοῦ ἀγγέλου τι, ἐκείνης.
Φέρε μ' ἐμπρὸς τῆς ποθητῆς της κλίνης·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δὸς κάλυμμα τοῦ στήθους της, κ' ἐλπίδος
ταινίαν φίλην τῆς περικνημίδος.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αἴ, λοιπὸν ἔστω! Διὰ νὰ γνωρίσῃς
ὅτ' εἰς τὰ βάσανά σου εἶμαι συμπαθής,
θὰ ἐνεργήσω ὅπως σήμερον, εὐθύς,
εἰς τὸ δωμάτιόν της εἰσχωρήσῃς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Λοιπὸν ὁδήγει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἶν' ἀκόμη ἐνωρίς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδὲ νὰ μ' εὕρῃς δῶρον νὰ τῇ δώσω.

(Ἐξέρχεται).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δῶρον εὐθύς; Τὴν ἔχω ποῦ τὴν ἔχω.
Γνωρίζω κρύπτας πεπλησμένας θησαυροῖς
τῶν πάλαι χρόνων. Τούτους θὰ ἐκχώσω.
Ὑπάγ' ὀλίγον καὶ τὰς περιτρέχω.

(Ἐξέρχεται).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Η')

ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΘΑΡΟΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

(Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ πλέκει τὰς πλεξίδας της καὶ τὰς στρέφει περὶ τὴν κεφαλήν της).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πῶς ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἔλεγε κἀνεὶς
ὁ κύριος ἐκεῖνος τίς νὰ ἦτον.
Ὤ, ναί, τοὺς τρόπους κομψοὺς εἶχε κ' εὐγενεῖς,
κ' ἐφαίνετο ἐξ οἴκου τῶν προκρίτων.
Εἰς τὴν μορφήν του ἐδήλοῦτο φανερῶς.
Καὶ ἄλλως, θενὰ ἦτον τόσον τολμηρός;

(Ἀπέρχεται).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ. ΦΑΥΣΤΟΣ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐμπρός, προχώρει· ὅμως ἐλαφρῶς χωρῶν.

ΦΑΥΣΤΟΣ (σιγήσας ἐπ' ὀλίγον).

Ἄφες με μόνον, ἄφες· ἀποχώρει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (περιβλεπόμενος).

Ποῦ ἄλλη τόσον καθαρία κόρη!

(Ἀπέρχεται).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ (Ὁμοίως).

Ἀσπάζομαί σε ἐκ ψυχῆς, φῶς ἱλαρόν,
τὸ θεῖον τοῦτο διϋφαῖνον μέρος!
Ἂς μοὶ πληρώσῃ τὴν καρδίαν ἔρως,
ὁ νᾶμα τῆς ἐλπίδος πίνων δροσερόν!
Γαλήνην πῶς ὁ τόπος πνέει οὗτος!
Παντοῦ ὁποία τάξις ζωοδότις!
Ἐν τῇ πτωχείᾳ ταύτῃ πόσος πλοῦτος!
ἐν τῇ εἱρκτῇ πόση μακαριότης!

(Ῥίπτεται εἰς τὴν δερματίνην ἕδραν παρὰ τῇ κλίνῃ).

Ὦ! δέχθητί με σὺ ἡ δεξαμένη
τοὺς πρὶν ἀνθρώπους ἐν χαρᾷ καὶ πόνῳ.
Ὦ! πόσα, παρὰ τῷ πατρῴῳ θρόνῳ
αὐτῷ, βρεφῶν δὲν εἶχον σταθῇ γένη!
Ἴσως ἐδῶ ἡ ἐρασμία σιλφὴ
ἐδέχετο τὸ δῶρον τῶν Δριστουγενῶν
ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πάππου, ἣν ἐφίλει.
Αἰσθάνομαι, τὸ βλέμμα περιξ μου πλανῶν,
τοῦ πνεύματός σου, κόρη, τὴν ἐπιῤῥοήν,
καθ' ἣν, τὴν τάξιν φέρουσα εἰς τὴν ζωήν,
ἁπλόνεις τὸ τραπεζομάνδυλόν σου,
λειαίνεις καὶ τὴν ἄμμον τῶν ποδῶν σου!
Καὶ ἡ καλύβη διὰ σοῦ, χεὶρ θεία,
γίνεται τῶν ἀγγέλων κατοικία.
Κ' ἐδῶ!...

(Ἐγείρει τῆς κλίνης τὸ παραπέτασμα).

Ὁποῖος τρόμος τρυφῆς πλήρης!
Ὥρας μακρὰς ἐδῶ, ἐδῶ νὰ μείνω.
Ἐδῶ ἐν κούφοις ἔπλασες ὀνείροις,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

φύσις, τὸ θεῖον ἴνδαλμα ἐκεῖνο.
Ἐδῶ τὸ βρέφος ἔκειτο, κ' ἐπλήρου
θέρμη ζωῆς τὸ στῆθός του τὸ τρυφερόν,
κ' ὑπότρομον, ὡς ἐκ πνοῆς ζεφύρου,
ηὔξησε πλάσμα τῶν ἀγγέλων τὸν χορόν.
Κ' ἐγὼ ἐνταῦθα τί ζητῶν βαδίζω;
τίς ἡ συγκίνησίς μου ἡ βαθεῖα;
Τί θέλω; Τί κτυπᾷ μου ἡ καρδία;
Ἄθλιε Φαῦστε, δὲν σ' ἀναγνωρίζω.
Ἀτμὸς μὲ περιβάλλει γοητείας;
Δὲν κατειχόμην ὑφ' ἡδυπαθείας;
Πῶς ἤδη καθαρὸς μ' ἐξαίρει ἔρως!
Παίγνια εἴμεθα πνοῶν ἀέρος;
Καὶ ἂν εἰσήρχετο ὑπερηφάνως,
τί θεν' ἀντέταττες εἰς τὸν θυμόν της;
Ὁ γίγας τότε πῶς μικρὸς ὡς νάννος
θενὰ ἐσύρεσο πρὸ τῶν ποδῶν της!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σπεῦσον. Τὴν βλέπω· εἶναι κάτω. Προχωρεῖ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὑπάγω, φεύγω. Δὲν θὰ ἔλθω πλέον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Κιβώτιον σοὶ φέρω. Βλέπεις τί βαρύ;
Τὸ εὗρον κάπου ἔξω. Εἶν' ὡραῖον.
Θές το ἐντὸς αὐτῶν τῶν συρταρίων,
κ' ἐπιτυχίαν πρόσμενε μεγάλην.
Προσέθηκα ὀλίγα κ' ἐξ ἰδίων,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νὰ στρέψουν κεφαλὴν ἄλλην καὶ ἄλλην.
Παιγνίδι᾽ ἀγαπῶσι τὰ παιδία.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τί λέγεις, αἴ; Τολμῶ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀμφιβολία;
Μὴ νὰ κρατήσῃς μελετᾷς τὸν θησαυρόν;
Ἐὰν δι᾽ ἀπολαύσεις πλέον δὲν πεινᾷς,
μὴ μάτην τὰς καλάς σου ὥρας δαπανᾷς,
κ᾽ ἐγὼ νὰ μένω περιττὸν χασομερῶν.
Φιλάργυρος δὲν εἶσαι δὰ βεβαίως.
Τὴν κεφαλήν μου ξύνω, βλέπεις ἀπορῶν.
(Θέτει τὸ κιβώτιον εἰς τὸ συρτάριον, καὶ κλειδόνει τοῦτο).
Σπεῦσον, τὴν κόρην κέρδισον ταχέως.
Ἐντὸς μικροῦ τὴν ἔχεις ὑποχείριον.
Ἀλλ᾽ ἵστασαι ὡς εἰς ἀκροατήριον,
ὡς ἂν αἱ γραῖαι σοὶ προσχαίνωσιν ἐκεῖ,
ἡ φυσική σου καὶ ἡ μεταφυσική!
Ἔξελθε, σπεῦσον.

(Ἐξέρχονται).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(Εἰσέρχεται ἔχουσα λύχνον εἰς τὴν χεῖρα).

Ὁ ἀὴρ τί πνιγηρός!
Ἐδῶ! Πῶς εἶναι; Ὡς ἂν ἦσαν νέφη!
Ὅμως θερμὸς δὲν εἶναι ἔξω ὁ καιρός.
Ποῦ εἶν᾽ ἡ μήτηρ μου; Δὲν ἐπιστρέφει;
Τί τρόμος μοὶ κλονεῖ ὅλα τὰ μέλη!
Ἀνόητος! Ὁ φόβος μου τί θέλει;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Τραγῳδεῖ ἐν ᾧ ἐνδύεται).

Βασιλεύς ποτε τῆς Θούλης (1)
πίστιν ἔδειξε μεγάλην.
Παρ' ἀποθανούσης φίλης
χρυσῆν ἔλαβε φιάλην.
Τρισαγάπητος τῷ ἦτον
ἡ φιάλη του ἐκείνη.
Ἤθελεν, ἂν καὶ δακρύων,
μόνον ἀπ' αὐτῆς νὰ πίνῃ.
Ὅταν ἦλθε ν' ἀποθάνῃ,
μίαν πόλιν καὶ τὴν ἄλλην
εἰς τοὺς κληρονόμους δίδει,
ὄχι δὲ καὶ τὴν φιάλην.
Προσκαλεῖ τοὺς πολεμάρχους
ἐκ τῆς βασιλείας πάσης
εἰς τὸ ὑψηλόν του δῶμα
εἰς τὸ χείλος τῆς θαλάσσης.
Καὶ εἰς τὸ συμπόσιόν των
πίνει μίαν κ' ἔπειτ' ἄλλην
τελευταίαν, κ' εἰς τὸν πόντον
ῥίπτει τὴν χρυσῆν φιάλην.
Καὶ νὰ βυθισθῇ τὴν εἶδεν,
εἶδε νὰ τὴν πάρ' ἡ δίνη,
κ' ἔκλιναν τὰ ὄμματά του,
κ' ἔκτοτ' ἔπαυσε νὰ πίνῃ.

(1) Τὸ ᾆσμα τοῦτο ἐγράφη, ὡς αὐτὸς ὁ Γαίτης ἐν ἐπιστολῇ μαρτυρεῖ, τῷ 1774, οὐχὶ διὰ τὸν Φαῦστον. Ἀλλ' ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1782 ὁ Βαρόνος Σέκενδορφ συνέθεσε μουσικὴν δι' αὐτό, καὶ τὸ ἐξέδωκε μετ' ἄλλων «δημοτικῶν ᾀσμάτων», ἐσημείωσεν ὅτι ἐλήφθη «ἐκ τοῦ Φαύστου τοῦ Γαίτου». Ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ δ' ἐξεδόθη, μετὰ τῶν πρώτων «Ἀποσπασμάτων» τῆς τραγῳδίας, μόνον τῷ 1790.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Ἀνοίγει τὸ συρτάριον νὰ θέσῃ τὰ ἐνδύματά της καὶ βλέπει τὸ κιβώτιον).

Τί θέλει τοῦτο τὸ κιβώτιον ἐδῶ;
Τὸν σύρτην ἐνθυμοῦμαι εἶχον κλείσει.
Τί περιέχει; Ἄπορον! Νὰ τὸ ἰδῶ;
Ἴσως ἡ μήτηρ μου εἶχε δανείσει,
κ' ἔλαβε τοῦτο χάριν ἀσφαλείας.
Ὤ! Κρέμαται κλειδίον ἐκ ταινίας.
Ἂς τὸ ἀνοίξω. Τί νὰ περιμείνω;
Θεέ! Θεέ! Τί βλέπω; Τ' εἶν' ἐκεῖνο;
Ποτὲ δὲν εἶδα πράγματα τοιαῦτα.
Ποία κυρία, ὅσον εὐγενής, φορεῖ
εἰς τοὺς χοροὺς λαμπρότερ' ἀπὸ ταῦτα;
Τὴν ἁλυσίδ' ἂν εἶχον ἤθελον χαρεῖ.
Ἀρά γε τίνος εἶναι οὗτοι οἱ θησαυροί;

(Στολίζεται διὰ τῶν περιάπτων καὶ βλέπει εἰς τὸν καθρέπτην).

Τῶν ἐνωτίων τούτων ποῖον κάλλος!
Φαίνεται ὅστις τὰ φορεῖ ὡς ἄλλος.
Τί σ' ὠφελοῦν τὰ κάλλη, ὦ νεότης;
Καλά, ὡραῖα· ὅμως ματαιότης!
Οἱ ἐπαινοῦντες, σᾶς οἰκτείρουν ἐκ ψυχῆς.
Μετρᾷ χρυσός, παντοῦ χρυσός·
τ' ἄλλα ὀλίγον ἢ ποσῶς.
Τίς βλέπει τ' ἄλλα; Ὦ ἡμεῖς αἱ δυστυχεῖς!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Θ')

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

(Ὁ ΦΑΥΣΤΟΣ περιπατεῖ σκεπτικός, Προσέρχεται ὁ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸν δύσερων! Τοῦ ἄδου τὰς ἐσχάρας!
Ὤ! νὰ μὴ ἔχω χείρονας κατάρας!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὁ τρόπος σου τί εἶναι ὁ αἰφνίδιος;
Τοιοῦτον δὲν σ' ἐγνώριζον διόλου.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Νὰ εἶμαι ἤθελον τοῦ διαβόλου,
διάβολος ἂν δὲν ἤμην ὁ ἴδιος.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μοὶ φαίνεσαι παράφρων, σοὶ ὁμολογῶ.
Τί ἔχεις κ' εἶσαι ὡς δαιμονισμένος;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὁ θησαυρός, τὸ δῶρον διὰ τὴν Μαργώ,
εἰς φλάρον εἶναι παραδεδομένος.
Ἡ μήτηρ ἅμα εἶδε τὰ πρωτοφανῆ,
ἠσθάνθη τρόμον. Ὄσφρησιν ἔχ' ἡ γυνή·
καὶ πάντοτ', εἰς τὴν Σύνοψιν τὴν ῥῖνα,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἰχνηλατεῖ, καὶ μετ' ἐνθέου ζήλου
τὸ ἱερὸν χωρίζει τοῦ βεβήλου.
Τὸ αἴσθημά της τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα
ἀνίερα πῶς εἶναι τῇ ἐδήλου.
« Κόρη μου, εἶπε, μὴ δικαία κτῆσις
τὸ αἷμα φθείρει, τὴν ψυχὴν ἐπίσης.
Τ' ἀφιεροῦμεν εἰς τὴν Παναγίαν,
καὶ θὰ μᾶς δώσῃ μάνν' ἀντιμισθίαν ».
'Αλλ' ἡ Μαργὼ μορφάζει χαριέντως.
« 'Οδόντας κρίνει ἵππου χαρισθέντος! »
Οὐδ' εἶναι ἀσεβὴς δὰ τόσον τώρα
ὅστις τοιαῦτα φέρει λαμπρὰ δῶρα.
Ἡ μήτηρ τότε ἕνα ἔφερε παππὰν
καὶ οὗτος εἶδεν, οὗτος ἤκουσε τὸ πᾶν,
καὶ εὗρε πῶς ἀρίστη ἦν ἡ παιδιά.
« 'Ορθή, ταῖς λέγει, αὐτὴ ἡ θεωρία.
Ὅστις νικᾷ, κερδίζει. Ἔχει ὑγιᾶ,
καλὸν τὸν στόμαχον ἡ ἐκκλησία.
Κατέπιε πολλὰς ὡς τώρα χώρας,
καὶ ἄνευ δυσπεψίας ἕως ὥρας.
Ἡ ἐκκλησία μόνη κατανεύει
ἀδίκους κτήσεις, τέκνα, νὰ χωνεύῃ ».

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἶναι κοινὸν τὸ ἔθος καὶ ἀρχαῖον
τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν βασιλέων.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

'Αδάμαντας ἐπῆρε καὶ χρυσώματα,
ὡς ἐὰν ἦσαν τίποτε, σαρώματα,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

οὐδ' ηὐχαρίστησε πλέον ἢ ἧττον
παρὰ καρύων κάλαθος ἂν ἦτον.
Χαρὰς ταῖς ὑπεσχέθη οὐρανίας. —
Αἱ δ' ἔμειναν ἐν συντριβῇ καρδίας.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ ἡ Μαργώ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τεταραγμένη βλέπει,
καὶ ἀγνοεῖ τί θέλει καὶ τί πρέπει.
Ἔχει τὸν νοῦν της πλήρη ἀδαμάντων,
καὶ πλήρη τοῦ δοτῆρός των πρὸ πάντων.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Λυποῦμαι τὴν φιλτάτην. Σπεῦσον τώρα
ἀμέσως, νὰ τῇ εὕρῃς ἄλλα δῶρα,
καλήτερά των, ὅμως ὡς τὰ ἴδια.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εὔκολα εἶναι, λέγετε· παιγνίδια!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδὲ τὰ πάντα κατ' εὐχὴν νὰ λύσῃς.
Συνεννοοῦ μετὰ τῆς γειτονίσσης.
Διάβολος μὴ τόσον εἶσαι χαλαρός.
Ἰδὲ νὰ ἔλθῃ τάχιστα ὁ θησαυρός.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὡς διατάττεις, οὕτω θέλει γίνει.

(Ὁ Φαῦστος ἀπέρχεται).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὦ τοὺς ἐρωτολήπτους! Ἵν' ἀρέσουν
εἰς τὴν καλήν των, ἥλιος, σελήνη,
ἄστρα, εἰς ἕν των φύσημα ἂς πέσουν!

(Ἀπέρχεται).

(Ι')

ΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΗΣ

ΜΑΡΘΑ (μόνη).

Τὸν ἄνδρα μου μὴ ὁ Θεὸς τὸν κρίνῃ.
Καλὰ διόλου πρὸς ἐμὲ δὲν φέρεται.
Ἐκεῖνος εἰς τὸν κόσμον περιφέρεται,
καὶ νὰ λιμοκτονῶ ἐδῶ μ' ἀφίνει.
Φιλόνεικον ποτὲ δὲν μ' εἶχεν εὕρει.
Πῶς τὸν ἠγάπων ὁ Θεὸς ἠξεύρει.

(Κλαίει).

Μὴ ἔκτοτε ἀπέθανεν; Ὦ τί κακόν!
Νὰ εἶχον τοῦ θανάτου του τὸ πρακτικόν!

(ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ἔρχεται).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Αἴ, κυρὰ Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ

Τί, ἀγαπητὴ Μαργώ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Οἱ πόδες μου κλονοῦνται, τρέμω καὶ ῥιγῶ.
Εἰς τὸ συρτάριόν μου καὶ δευτέρα
εὑρέθη πάλιν θήκη ἀδαμάντων.
Πολὺ τῆς πρώτης εἶν' ὡραιοτέρα.
Ὤ! Νὰ ἰδῇς τὴν πολυτέλειάν των!

ΜΑΡΘΑ

Πρὸς τὴν μητέρα φύλαξέ το μυστικόν,
μὴ καὶ αὐτὰ ζητήσουν τὸν πνευματικόν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἰδὲ τί πλοῦτος! καὶ ἰδὲ τί καλλονή!

ΜΑΡΘΑ (στολίζουσα αὐτήν).

Εὐδάιμον πλάσμα, τίς δὲν θέλει σὲ φθονεῖ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν
νὰ τὰ φορῶ δὲν πρέπει δημοσίως.

ΜΑΡΘΑ

Τότ' ἔρχεσαι ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν,
καὶ τότε τὰ στολίζεσαι κρυφίως·
ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην περιφέρεσαι,
καὶ νὰ σὲ βλέπω χαίρομαι καὶ χαίρεσαι.
Κ' εἰς ἑορτὴν ἢ ἄλλας παραστάσεις
φορεῖς αὐτό, ἐκεῖνο, περιδέραιον,
ἐνώτια, τὸν κόσμον εἶτ' ἀκέραιον·
κ' εἰς τὴν μητέρα λέγομεν προφάσεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὁ κομιστὴς τίς ὅμως εἶναι τῶν θηκῶν;
Δὲν φαίνεται τὸ πρᾶγμα τοῦτο φυσικόν.
(Κρούει τις τὴν θύραν).
Ἄ! μήπως εἶν' ἡ μήτηρ μου! Θεέ μου!

ΜΑΡΘΑ

(βλέπουσα διὰ τοῦ παραπετάσματος).

Ὄχ'· εἶναι ξένος κύριος. Ἐμβῆτε!

(ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ εἰσερχόμενος).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τολμῶ νὰ προχωρήσω, δέσποινά μου;
Τὸ θάρρος μου, ἐλπίζω, συγχωρεῖτε.
(Ὀπισθοδρομεῖ εὐσεβάστως πρὸ τῆς Μαργαρίτας).
Ἡ Μάρθα Σπαθοπούλου μήπως εἶν' ἐδῶ; (1).

ΜΑΡΘΑ

Εἰμὶ ἐγώ. Τί εἶναι ὁρισμός σας;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς αὐτήν).

Μοὶ ἀρκεῖ ὅτι ἔφθασα νὰ σᾶς ἰδῶ.
Ζητῶ συγγνώμην. Ταπεινότατός σας.
Ἔχετ' ἐδῶ ἐπίσκεψιν μεγάλην.
Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπιστρέφω πάλιν.

(1) Εἰς τὸ κείμενον τὸ ὄνομα· Schwertlein.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΘΑ

(μεγαλοφώνως).

Φαντάσου πῶς ὁ κύριος, φιλτάτη,
σ' ἐξέλαβε κυρίαν ἐκ τῶν εὐγενῶν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πτωχ' εἶμαι κόρη ἐκ γονέων ταπεινῶν,
καὶ πρὸς ὑμᾶς εἶμ' εὐγνωμονεστάτη.
Δὲν εἶναι ἐδικοί μου οὔτ' οἱ στολισμοί.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν εἶναι τοῦτο μόνον ὁποῦ σᾶς κοσμεῖ.
Χάριτας τόσας ἄλλας διακρίνω.
Πῶς χαίρομαι πῶς ὀλγαμαι νὰ μείνω!

ΜΑΡΘΑ

Παρακαλῶ, εἰπέτε τί προστάζετε.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἔχω — πολὺ λυποῦμαι, βεβαιώσου, —
κακὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀνδρός σου.
Ἀπέθανεν ὁ τάλας καὶ σ' ἀσπάζεται.

ΜΑΡΘΑ

Τίς; Ὁ πιστός μου σύζυγος; Οὐαί, οὐαί!
Ἀπέθανεν; Ἐχάθην! Ὕψιστε Θεέ!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἀπελπισία μὴ σὲ κυριεύῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀκούσατε τὸ πρᾶγμα πῶς συνέβη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ποτὲ μὴ φθάσω ἔρωτα νὰ αἰσθανθῶ,
ὁ χωρισμὸς ἂν εἶναι τόση συμφορά.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Χαρὰς ἡ λύπη, λύπας ἔχει κ' ἡ χαρά.

ΜΑΡΘΑ

Ν' ἀκούσω ποῖον τέλος ἔλαβε ποθῶ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀπέστη εἰς τὴν Πάδουαν τοῦ βίου.
Πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου (1)
εἰς χῶρον εὐαγῆ καὶ ἱερὸν
τὸ θνητὸν σκεῦος εὗρε τάφον ὁροσερόν.

ΜΑΡΘΑ

Καὶ τίποτε μοὶ φέρεις;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μάλιστα. Πολύ, —

(1) Δὲν εἶναι ὁ γνωστὸς ἅγιος Ἀντώνιος, ὁ ἀναχωρητής, ἀλλ' ὁ τῆς Παδούης, συγγενὴς Γοδοφρέδου τοῦ Βουλλιῶνος, γεννηθεὶς ἐν Λισαβῶνι τῷ 1195, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι τοσοῦτον ἔθελγε διὰ τῶν διδαχῶν του, ὥστε καὶ οἱ ἰχθεῖς ἤρχοντο νὰ τὸν ἀκούσωσιν. Ἀπεβίωσε δ' ἐν Παδούῃ τῷ 1231, καὶ μετὰ δύο ἑκατονταετηρίδας συνεπληρώθη ἡ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἔχουσα ἐκκλησία, κοσμηθεῖσα δι' ἀναγλύφων τοῦ Λομβάρδου καὶ τοῦ Σανσοβίνου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἂν κ' ἔχῃ δυσκολίας, — σὲ παρακαλεῖ
μνημόσυνα νὰ ψάλῃς, ὡς κ' ἐπίσης
τριακοσίας ἄλλας παρακλήσεις.
Καθ' ὅλα τ' ἄλλα ἔχω κενὰς χεῖρας.

ΜΑΡΘΑ

Πῶς; Οὔτ' ἓν μαλαγμάτιον ἐπῆρας;
Θεόπτωχος, ἀπόκληρος τῆς μοίρας,
ποῖος ἐργάτης δὲν πεινᾷ, δὲν ἐπαιτεῖ,
διὰ ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τί;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Κυρά, λυποῦμ' ἐξ ὅλης μου καρδίας.
Ἄσωτος τῶν χρημάτων του δὲν ἦτο,
σὲ βεβαιῶ. Κ' ἐκεῖνος ἐλυπεῖτο,
μετανοῶν διὰ τὰς ἁμαρτίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὤ! τ' εἶν' ὁ κόσμος καὶ τὰ βάσανά του!
Κ' ἐγὼ θὰ στείλω εἰς τὰ κόλλυβά του.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἶσαι τοσοῦτον ἐρασμία! Χρεωστεῖς
νὰ μὴ προσμένῃς πλέον, καὶ νὰ νυμφευθῇς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὤ, ὄχι! Δὲν μοὶ πρέπει σύζυγος εὐθύς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σύζυγος ὄχι; Καλόν· ἔστω ἐραστής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὤ! Τρισευδαίμων ὅστις εἰς τὰ στήθη
πλάσματος οὕτω πανεράστου χύνεται!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Αὐτὸ δὲν εἶναι πλὴν κατὰ τὰ ἤθη.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Κατ' ἤθη, παρὰ ἤθη, ὅμως γίνεται.

ΜΑΡΘΑ

Ὤ! Διηγοῦ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸν εἶδα εἰς τὴν κλίνην,
κόπρον σχεδόν, σαπρὸν καὶ ἀμυδρίνην.
Ἀπέθανεν ὡς πρέπει εἰς χριστιανόν.
Ἦν εἰς ἀγῶνα συνειδήσεως δεινόν.
« Μισητόν, εἶπεν, ἐμαυτὸν εὑρίσκω.
Πῶς εἶχον ἔργον καὶ γυναῖκ' ἀφήσει!
Τὸ ἐνθυμοῦμαι, φεῦ, καὶ ἀποθνήσκω.
Ἐν ὅσῳ ζῇ, ὤ! θὰ μὲ συγχωρήσῃ; » —

ΜΑΡΘΑ (κλαίουσα).

Τὸν ἐσυγχώρησα. Ὁ γλυκὺς φίλος!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

« Ἀλλ' ἀντ' ἐμοῦ ἐκείνη μᾶλλον πταίει ». —

ΜΑΡΘΑ

Ὤ! ψεῦδος! Εἰς τοῦ τάφου του τὸ χεῖλος!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Συχνὰ ὁ ἀποθνήσκων παραπαίει·
καὶ τοῦτο ἦτον, ἂν καλῶς εἰκάζω.
« Καιρὸν δὲν εἶχον νὰ διασκεδάζω»,
εἶπε. « Παιδία, κ' ἔπειτ' ἄρτον δι' αὐτά!
Ναί, ἄρτον ξηρὸν μόνον, ὄχι περιττά.
Κ' ἐγὼ ἀπέμενον πολλάκις νήστης ».

ΜΑΡΘΑ

Αὐτὴ ἦν ἡ ἀγάπη του κ' ἡ πίστις;
Καὶ ἐλησμόνει κόπους, βάσανά μου;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὤ, πῶς; Τ' ἀνεθυμίζετο, κυρά μου.
« Ὁπότ' ἐκ τῆς Μελίτης ἀπηρχόμην,
ὑπὲρ συζύγου », εἶπε, « προσηυχόμην
καὶ τέκνων. Ἡ εὐχή μου εἰσηκούσθη.
Μεθ' ἡμῶν κέλης Τούρκων συνεκρούσθη,
εἰς τὸν Σουλτάνον φέρων μέγαν θησαυρόν·
καὶ εἰς τὴν ναυμαχίαν ὢν κ' ἐγὼ παρών,
εἶχον δικαίαν τῆς ἀνδρίας ἀμοιβήν,
λαβὼν μερίδα τῶν λαφύρων ἀκριβήν ».

ΜΑΡΘΑ

Πῶς; ποῦ; Τὴν ἔχωσέ που, Κύριέ μου;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τίς οἶδε ποῦ ἐπῆγε τοῦ ἀνέμου.
Εἰς τὸν περίπατον ἐν Νεαπόλει

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κόρην ὡραίαν, ξένος ὤν, ἀπήντησεν.
Ἀγάπη, ἀφοσίωσις ἦν ὅλη,
καὶ οὕτως εἰς τὸν τάφον τὸν κατήντησεν.

ΜΑΡΘΑ

Ὦ τὸν κακόν! Τὸν κλέπτην τῶν παιδίων του!
Τῶν συμφορῶν μας ἐπιλήσμων καὶ λυπῶν,
εἰς τὸν ἀρχαῖον ἐπεδόθη βίον του!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ναί, διὰ τοῦτο καὶ ἀπέθανε λοιπόν.
Ἂν ἤμην ὅπως εἶσθε τώρα, χήρα,
ἓν ἔτος πένθους θὰ ἐμαυροφόρουν,
καὶ θὰ ἐζήτουν ἔπειτα μνηστῆρα.

ΜΑΡΘΑ

Ἀ! ὡς ἐκεῖνον ἄλλον θὰ ἠμπόρουν
νὰ εὕρω εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ κόσμου;
Ὀλίγον κοῦφος μόνον ὁ καλός μου
πῶς ἦτον. Τόπους νὰ γνωρίζῃ ξένους
ἠγάπα, οἶνον καὶ καλὰς παρθένους·
προσέτι κύβους τοὺς κατηραμένους.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸ πρᾶγμα νὰ οἰκονομῇς ἠμπόρεις,
ὁμοίαν ἐὰν εἶχε συγκατάβασιν
κ' ἐκεῖνος πρὸς ἑκάστην σου παράβασιν.
Σ' ὁρκίζομαι ἐπὶ τοιούτοις ὅροις
ν' ἀλλάξωμεν, ἂν θέλῃς, δακτυλίδια.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΘΑ

Ὦ κύριέ μου, λέγετε παιγνίδια.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (κατ' ἰδίαν).

Καιρὸς νὰ τὰ καπνίσωμεν ταχέως,
πρὶν λάβῃ τὸν διάβολον σπουδαίως.
(Πρὸς τὴν Μαργαρίταν).
Πῶς ἡ ὑγεία ἔχει τῆς καρδίας;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τί ἐννοεῖνε;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὦ τῆς ἀφελείας!
(Πρὸς ἀμφοτέρας).
Χαίρετε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Χαῖρε.

ΜΑΡΘΑ

Ἓν νὰ μοὶ εἰπῆτε.
Μοὶ εἶναι ἀναγκαία μαρτυρία
πῶς, πότε, ποῦ ἐτάφη καὶ ποῦ κεῖται.
Ἠγάπων πάντοτε τὴν τάξιν λίαν,
καὶ εἰς ἐφημερίδας ἀγγελίαν
νὰ ἰδῶ θέλω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὴν ἀλήθειαν ὁμοῦ
μάρτυρες δύο καθιστῶσι σεβαστήν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὑπάρχει φίλος ἐπιστήθιος ἐμοῦ
θὰ τὸν παρουσιάσω εἰς τὸν δικαστήν·
κ' ἐδῶ τὸν φέρω.

ΜΑΡΘΑ

Ναί, ναί.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καὶ βεβαίως
θὰ εἶν' ἐδῶ καὶ ἡ καλὴ παρθένος;
Ἄριστος νέος, κοσμογυρισμένος,
χαρίεις πρὸς Κυρίας, κατὰ χρέος.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἐμπρός του νὰ φανῶ θὰ κοκκινίσω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σὺ οὐδ' ἐμπρὸς ἀνάκτων νὰ ἐρυθριᾷς.

ΜΑΡΘΑ

Ἀπόψε σᾶς προσμένομεν ὀπίσω
τῆς κατοικίας, εἰς τοῦ κήπου τὰς σκιάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(ΙΑ΄)

ΟΔΟΣ

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Αἴ, τί; Θὰ γίνῃ; Πῶς; Θὰ ἐπιτύχῃ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄ! Εἶσαι ὅλος πῦρ. Ἀγαθῇ τύχῃ!
Ἀπόψε τὴν Μαργὼ θὰ τὴν κερδήσῃς,
σοὶ δίδω λόγον, εἰς τῆς γειτονίσσης.
Τῆς Μάρθας ταύτης ἄλλην μὴ ἐλπίζῃς ποῦ
φύσιν νὰ εὕρῃς καλήτερον μαστρωποῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καλόν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πλὴν καί τι παρ' ἡμῶν ζητεῖται.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὅστις λαμβάνει, δίδει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀπαιτεῖται
ἡμῶν ἡ μαρτυρία, εἰς ἀνταλλαγήν,
ὁ τοῦ ἀνδρός της σκελετὸς πῶς κεῖται
εἰς τῆς Παδούης καθηγιασμένην γῆν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Λαμπρόν! Νὰ ἔχωμεν περιοδείας!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὦ ἱερᾶς ἀθώας ἀφελείας!
Μαρτύρει. Τίς ἀνάγκη νὰ ἠξεύρῃς;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὑγίαινε, ἂν ἄλλο τι δὲν εὕρῃς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὸν ἅγιον ἰδέ τον! Φαίνεται, θαῤῥεῖς
πῶς κατὰ πρῶτον τοῦτο ψευδομαρτυρεῖς.
Περὶ Θεοῦ καὶ κόσμου καὶ πλασμάτων,
περὶ ἀνθρώπων, καὶ τοῦ τί ψυχὴ καὶ νοῦς,
πετρολμημένους, μετὰ στόμρου πλάττων,
ὁσάκις ἐπενόεις ὁρισμοὺς καινούς,
θὰ εὕρῃς, ἂν ὀλίγον ἐμβαθύνῃς,
πῶς περὶ τούτων πάντων εἶχες ὅσην
καὶ περὶ Σπαθοπούλου ἔχεις γνῶσιν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Σοφιστής, ψεύστης ἦσο καὶ θὰ μείνῃς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ναί, ὡς ἂν ἤμην βρέφος ἄπειρον ἐγώ,
νὰ μὴν ἠξεύρω τί θὰ γίνῃ ἡ Μαργώ!
Τὴν πτωχὴν αὔριον θὰ δελεάσῃς,
θερμὰς ὀμνύων ἔρωτος ἐκστάσεις!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀπὸ καρδίας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὤ! δὲν ἀμφιβάλλω.
Προσέτι ἀφοσίωσιν μεγίστην,
ἄσβεστον φλόγα, αἰωνίαν πίστιν.
Ἀπὸ καρδίας ὅλα, χωρὶ ἄλλο.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Παῦσον. Ἐὰν στερῶμαι ὀνομάτων
ὅπως τὴν δύναμιν τῶν αἰσθημάτων
ἐκφράσω, ὅπως περιγράψω λέγων
τὸ πῦρ τὸ τὴν καρδίαν μου ἐκφλέγον,
καὶ τ᾽ ὀνομάζω ἄπειρον, αἰώνιον,
κηρύττεις ταῦτα ψευδὸς κατ᾽ ἐμόν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ναί, καὶ δικαίως.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἄκουσόν μου· μόνον
παρακαλῶ, φείδου μου τῶν πνευμόνων.
Δίκαιον ἔχει ὅστις ὅτι ἔχει
θέλει, καὶ ἔχει γλῶσσαν ἥτις τρέχει.
Διὰ πολυλογίας μὲ ζαλίζεις.
Δίκαιον ἔχεις, ἐπειδὴ ὁρίζεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(ΙΒ')

ΚΗΠΟΣ

(Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ περιδιαβάζει ἔχουσα τὸν βραχίονα τοῦ ΦΑΥΣΤΟΥ, ἡ δὲ ΜΑΡΘΑ μετὰ τοῦ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Φιλόφρων εἶσθε ὑπὲρ πάντα ὅρον.
Ἐντρέπομαι ν' ἀκούω τοὺς ἐπαίνους.
Εἶν' ἡ συνήθεια τῶν ὁδοιπόρων
νὰ φέρωνται ἐπιεικῶς πρὸς ξένους.
Εἰς ἄνδρα πολλῆς πείρας καὶ σοφώτατον
τί εἶν' ἡ ἐδική μου ὁμιλία;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἓν βλέμμα σου μοὶ εἶν' ἀγαπητότατον,
ὅσον δὲν μ' εἶναι πᾶσα ἡ σοφία.

(Φιλεῖ τὴν χεῖρά της).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὤ! μὴ πειράζεσθε. Πῶς τὴν φιλεῖτε;
Εἶν' ἄσχημος, εἶναι πολὺ τραχεῖα.
Εἶν' αὐστηρὰ ἡ μήτηρ μου. Ζητεῖται
βαρεῖα παρ' ἐμοῦ ὑπηρεσία.

(Παρέρχονται).

ΜΑΡΘΑ

Ὁδοιπορεῖτε πάντοτε;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μοιραῖον
μοὶ εἶναι. Μέρος προσφιλές, ὡραῖον
πολλάκις μετὰ θλίψεως ἀφήνω·
ἡ τύχη μου δὲν θέλει πλὴν νὰ μείνω.

ΜΑΡΘΑ

Ἐν ὅσ' ὁ βίος ἀνθηρὸς εἶν' ἔτι,
αὐτὸ τὸ πήγαιν' ἔλα ἐπιτρέπεται.
Ἀλλ' ὅταν τὰ κακὰ ἀρχίζουν ἔτη,
μόνος τοῦ τάφου τὴν ὁδὸν νὰ τρέπεται
οὐδεὶς ἀποφασίζει ποτέ, βλέπετε.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Φρίττων μακρόθεν εἰς τὸ μέλλον ἀφορῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΘΑ

Λάβετε μέτρα, Κύριέ μου, ἐν καιρῷ.

(Παρέρχονται).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὅστις δὲν βλέπει, δὲν ἀργεῖ νὰ λησμονῇ.
Φιλόφρονα σᾶς βλέπω τόσον κ' εὐγενῆ·
ἀλλ' ἔχετε ἄλλους πολλοὺς γνωρίμους
πλέον ἀφ' ὅ,τι εἶμ' ἐγὼ φρονίμους.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πίστευσον ὅτι εἶν' ἡ φρόνησίς των
μικροφροσύνη καὶ κενοδοξία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πῶς;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Οἱ ἀθῶοι ἀγνοοῦσι τίς των
ἡ ἱερά, πολύτιμος ἀξία·
ἡ μετριόφρων τάσις ὑποκλίσεως
πῶς εἶναι δῶρον εὐεργέτου φύσεως. . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Θὰ μ' ἐνθυμῆσθε κἂν στιγμάς; Ὤ! εἰς ἐμὲ
δι' ἐνθυμήσεις καιρὸς μένει ἀποχρών.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἶσαι πολλάκις μόνη;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Εἶναι πενιχρὸν
τὸ οἴκημά μας· ὅλαι μου πλὴν αἱ στιγμαὶ
ἀφιεροῦνται εἰς τὰς ἐργασίας.
Δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ὑπηρετρίας.
Ἐγὼ ἡμέραν νύκτα μαγειρεύω,
πλύνω, κεντῶ καὶ ῥάπτω καὶ παστρεύω.
Καλὰ τὰ θέλ' ἡ μήτηρ ὅλα, καθαρά·
κ' εἶν' αὐστηρά.
Ἄλλως νὰ ζῶμεν ἴσως μᾶς ἀνῆκεν,
ὄχ' εἰς στερήσεις κ' εἰς στενοχωρίαν,
διότι ὁ πατήρ μου μᾶς ἀφῆκεν
οὐχὶ ἀσήμαντον περιουσίαν,
τὸν μικρὸν κῆπον, τὴν μικρὰν οἰκίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τώρα πρὸ πάντων μ᾽ εἶναι ἡ ζωὴ νεκρά.
Ὁ ἀδελφός μου εἶναι στρατιώτης·
ἡ ἀδελφή μου μᾶς ἀπέθανε μικρά.
Τί βάσανα ὑπέστην! Ἀθλιότης!
Διπλᾶ ἂς ἦσαν, ἂν ἀπὸ τὴν νόσον
τὴν ἔσωζον. Ὤ! τὴν ἠγάπων τόσον!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἄγγελος ἦτον ἐὰν ἦτον ὅπως σύ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Κ᾽ ἡ ἀδελφή μου πῶς μ᾽ ἠγάπα ἡ χρυσῆ!
Τὴν εἶχον ἀναθρέψει. Τὸν πατέρα
εἴχομεν ἀπολέσει πρίν· καὶ τῆς μητρὸς
πῶς ἡ ἐσχάτη ἔφθασεν ἡμέρα
ὅτ᾽ ἐγεννήθη, ἐφοβεῖτ᾽ ὁ ἰατρός.
Ὡς δ᾽ ἰατρεύθη βαθμηδόν, μὲ τὸν καιρόν,
δὲν ἦτον τρόπος νὰ βυζάξῃ τὸ μωρόν,
καὶ τρέφουσά το ἐγὼ γάλα καὶ νερόν,
τὸ ηὔξησα, καὶ ἔγιν᾽ ἐδικόν μου.
Πῶς εἰς τοὺς κόλπους μου τὸ φίλτατόν μου
ἐσκίρτα καὶ γελῶν ἐχοροπήδα!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πολλήν, γλυκεῖαν τοῦτο σ᾽ ἔδιδε χαράν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Χαρὰν βεβαίως, ὅμως καὶ φροντίδα.
Πλησίον μου τὴν νύκτα ὅλην ἦτο·
καὶ ἅμα ἐκινεῖτο,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νὰ ἐξυπνήσω ἔπρεπε πᾶσαν φοράν,
νὰ τραγῳδῶ καὶ νὰ τὸ ναννουρίζω,
ὁσάκις ἔκλαιε, νὰ τὸ ποτίζω,
νὰ τὸ χορεύω, νὰ τὸ τριγυρίζω,
καὶ ὡς ἐξημερώσῃ, νὰ τὸ πλύνω·
καὶ εἰς τὴν ἀγοράν, καθὼς τ' ἀφήνω!
καὶ ἔπειτα εὐθὺς τὸ μαγειρεῖον!
πρωΐ, ἑσπέρας, πάντα μου τὸν βίον.
Αὐτὴ δὲν εἶναι ζωὴ τόσον ἀρεστή,
κ' ἡ ἡσυχία μετ' αὐτὴν μ' εὐχαριστεῖ.

(Παρέρχονται).

ΜΑΡΘΑ

Αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες! Νὰ πεισθῆτε
οἱ φαντασμένοι ἄνδρες θὰ θελήσετε;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἶν' ἰδικόν σας ἔργον νὰ μᾶς πείσετε.
Δοκίμασον. Τί ἄλλο ἀπαιτεῖται;

ΜΑΡΘΑ

Λοιπόν, καμμι' ἀκόμη δὲν εὑρέθη;
Ὡς τώρα ἡ καρδία δὲν ἐδέθη;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Γυνὴ χρηστή, ἰδία κατοικία,
θησαυρὸς εἶναι, λέγ' ἡ παροιμία.

ΜΑΡΘΑ

Λέγω, δὲν εἴχετε ποτὲ ὀρέξεις;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μοὶ ἦσαν ὅλαι παντοῦ, πάντοτ' εὐγενεῖς.

ΜΑΡΘΑ

Λέγω, σπουδαίως ὅταν θὰ ἐκλέξῃς. . .

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Νὰ παίξῃ πρὸς γυναῖκα δὲν τολμᾷ κἀνείς,

ΜΑΡΘΑ

Δὲν μ' ἐννοεῖτε.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μὲ λύπεῖ, φιλτάτη.
Πλὴν ἐννοῶ πῶς εἶσθ' εὐγενεστάτη.

(Παρέρχονται).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὡς ἦλθον εἰς τὸν κῆπον μ' ἀνεγνώρισας,
ἄγγελε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Εἶδες πῶς ἐτήρησα σιγήν,
κ' ἔῤῥιψα βλέμμα φοβισμένον εἰς τὴν γῆν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ θέλεις μου τὴν τόλμην συγχωρήσει,
ἢ τὴν αὐθάδειάν μου ἐσυγχώρησας,
κατὰ τὴν ἔξοδον τῆς ἐκκλησίας;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μοὶ ἔδωκέ τινας ἀνησυχίας.
Ποτὲ δὲν μ' εἶχέ τις κακολογήσει.
Ἄ! εἶπον, ἴσως εὗρέ σου τοὺς τρόπους
αὐθάδεις ἢ ἀσέμνους ἢ ἀτόπους,
καὶ ἐφαντάσθη πῶς τοιαύτη κόρη
εὐκόλως ὅ,τι δήποτ' ἐσυγχώρει.
Ἀλλὰ μ' ἐκίνει δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ τί,
συμπάθειαν ἀμέσως νὰ σοὶ δώσω·
καὶ πῶς θυμόνω ἠσθανόμην, διατί
κατὰ τοῦ τρόπου σου νὰ μὴ θυμώσω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Φιλτάτη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἄφες.

(Κόπτει λευκάνθεμον καὶ μαδεῖ κατὰ σειρὰν τὰ φύλλα του).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀνθοπλόκον παίζεις;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ναί, παίζω,

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τί;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὤ! μὴ μὲ περιπαίζῃς.

(Μαδεῖ καὶ ψιθυρίζει).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τί ψιθυρίζεις;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μετὰ φωνῆς ταπεινῆς).

Μ' ἀγαπᾷ. Δὲν μ' ἀγαπᾷ. Μ' ἀγαπᾷ. Δὲν μ' ἀγαπᾷ.
(Τὸ τελευταῖον φύλλον μαδοῦσα, καὶ περιχαρής).
Μ' ἀγαπᾷ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Βλέπεις; Ὁ χρησμὸς δὲν σιωπᾷ.
Ἐνόησας τί λέγουν τ' ἄνθη; Σ' ἀγαπᾷ.
(Λαμβάνει τὰς δύο της χεῖρας).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὤ! τρέμω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μή, μὴ τρέμῃς· καὶ τὸ βλέμμ' αὐτό,
ἡ χεὶρ τὴν χεῖρα θλίβουσα, ἃς σοὶ εἰπῇ
ὅ,τι αἱ λέξεις δὲν ἐκφράζουσι ποτέ.
Ὤ! Ὅλος τις νὰ δίδηται, κ' αἰώνιον
ν' ἀπολαμβάνῃ αἴσθημα μακάριον!
Αἰώνιον!
Τὸ τέλος του θὰ ἦν ἀπελπισία.
Τέλος; Ὤ ὄχι, ὄχι ποτὲ τέλος (1).

(Ἡ Μαργαρίτα τῷ σφίγγει τὰς χεῖρας· ἔπειτα δ' ἀποσπᾶται καὶ φεύγει τρέχουσα. Ὁ Φαῦστος μένει σύννους ἐπὶ στιγμήν, καὶ ἔπειτα τὴν ἀκολουθεῖ).

ΜΑΡΘΑ (ἐρχομένη).

Νυκτόνει.

(1) Τὸ χωρίον ἀνομοιοκατάληκτον ἐν τῷ πρωτοτύπῳ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὥρα χωρισμοῦ πλησίον.

ΜΑΡΘΑ

Πολὺ ἀκόμη ἤθελον νὰ μείνετε·
νὰ σᾶς εἰπῶ πλήν, τοῦτο τὸ χωρίον
εἶναι κακόν· χειρότερον δὲν γίνεται.
Καθεὶς νὰ μάθῃ μόνον καταγίνεται
τί πράττει καὶ τί λέγει ὁ πλησίον.
Ἂς εἶναί τις διαγωγῆς τιμίας·
γίνεται θῦμα τῆς κακολογίας.
Καὶ τὸ καλόν μας ζεῦγος;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὡς πτηνὰ δειλὰ
ἐκρύβησαν εἰς τὰς δενδροστοιχίας.

ΜΑΡΘΑ

Φαίνεται ἔχει κλίσιν πρὸς αὐτήν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀλλὰ
κ' ἐκείνη. Οὔτ' ὁ κόσμος τρέχει καὶ κυλᾷ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(ΙΓ')

ΟΙΚΙΣΚΟΣ ΕΝ ΤΩι ΚΗΠΩι

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(εἰσπηδᾷ, κρύπτεται ὀπίσω τῆς θύρας, καὶ τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων, βλέπει διὰ τῆς ῥαγάδος).

Ἔρχεται.

ΦΑΥΣΤΟΣ (εἰσελθών).

Μὲ ἠπάτησας, δολία!

Σὲ ηὗρα. (Τὴν φιλεῖ).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(τὸν λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τῷ ἀποδίδει τὸ φίλημα).

Φίλε! Φίλη μου καρδία!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (κρούει τὴν θύραν).

ΦΑΥΣΤΟΣ (κτυπᾷ τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδός).

Τίς;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Φίλος.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ζῶον!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Φεύγωμεν. Εἶν' ὥρα.

ΜΑΡΘΑ (ἐπερχομένη).

Ναί, εἶν' ἐξώρας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ (τῇ Μαργαρίτᾳ).

Συνοδεύω τώρα
ὑμᾶς;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἡ μήτηρ . . . Χαῖρε.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Χωριζόμεθα!
Χαῖρε!

ΜΑΡΘΑ

Ὁμοίως.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Καὶ μεταβλεπόμεθα.

(Ἀπέρχονται ὁ Φαῦστος καὶ ὁ Μεφιστοφελής).

Τί ἄνθρωπος, καὶ ποῖον πνεῦμα, οὐρανέ!
Τί δὲν ἠξεύρει νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ εἰπῇ!
Κ' ἐγὼ ἐμπρός του στέκομαι, — τί ἐντροπή! —
κ' εἰς ὅ,τι ἂν μοὶ λέγῃ λέγω πάντα ναί.
Ἀμαθὴς εἶμαι, « ἀφελὴς παιδίσκη »,
ὡς μὲ καλεῖ. Τί εἰς ἐμὲ εὑρίσκει;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(ΙΔ')

ΔΑΣΟΣ ΚΑΙ ΣΠΗΛΑΙΟΝ (1)

ΦΑΥΣΤΟΣ (μόνος).

Ὑψηλὸν πνεῦμα, πάντα μοὶ ἐδώρησας
δι' ἃ ηὐχήθην, καὶ οὐχὶ ματαίως
μοὶ ἐπεφάνης ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν.
Τὴν λαμπρὰν φύσιν μ' ἔδωκας εἰς κράτος,
τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν ἀπόλαυσίν της,
οὐχὶ δὲ μόνον τὸν ψυχρόν της θαυμασμόν.
Εἰς τὸν βαθύν της κόλπον μοὶ ἐπέτρεψας
νὰ ῥίψω βλέμμα, ὡς εἰς κόλπον φιλικόν.
Μοὶ παριστᾷς τῶν ζώντων πάντων τὴν σειράν,
κ' ἐντὸς ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ φυτῶν
τοὺς ἀδελφούς μου μοὶ δεικνύεις τοὺς κοινούς·
καὶ ὅταν εἰς τὸ δάσος βρέμῃ καταιγίς,
κορμοὺς γιγαντιαίους καταῤῥίπτουσα
ἐπὶ κορμῶν γειτόνων, καὶ αὐτοὺς συνθλᾷ,
καὶ στένωσιν οἱ λόφοι εἰς τὴν πτῶσίν των,
εἰς ἀσφαλὲς μὲ φέρεις τότε σπήλαιον·
εἰς ἐμαυτὸν ἐμβλέπω, καὶ θαυμάσια
κρυπτὰ ἐντός μου μοὶ ἀποκαλύπτονται·
καὶ ἂν ἐπάνω ἀνατέλλῃ ἱλαρά,
πραεῖα ἡ σελήνη, προσφοιτῶσί μοι
ἐκ βράχων, ἐκ τῶν θάμνων ἀποσπώμενα,
τοῦ πρώην κόσμου ἀργυρᾶ ἰνδάλματα,

(1) Ἡ σκηνὴ αὕτη ἀνομοιοκατάληκτος ἐν τοῖς κατ' ἀρχὰς (1790) ἐκδοθεῖσιν ἀποσπάσμασι δὲν κατεῖχε τὴν θέσιν ταύτην, ἀλλ' εἶπετο μετὰ τὴν σκηνὴν (ΙΖ) «εἰς τὴν βρύσιν».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τῆς θεωρίας τὸ πικρὸν πραύνοντα.
Ὅτι οὐδέν τι παρ' ἀνθρώποις ἐντελὲς
ἀναγνωρίζω. Σύντροφον πρὸς τὰς τρυφάς,
δι' ὧν πλησίον ἀναβαίνει τῶν Θεῶν,
μοὶ ἔδωκας, τοὐντεῦθεν ἀναπόφευκτον,
εἰ καὶ ψυχρόν, αὐθάδη, καὶ πρὸ ἐμαυτοῦ
πολλάκις ταπεινοῦντά με, τὰ δῶρά σου
διὰ μιᾶς πνοῆς του μηδενίζοντα.
Αὐτὸς ἐντός μου πῦρ ἐξάπτει ἄγριον
πρὸς τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο πλάσμα καλλονῆς.
Οὕτως ἐκ πόθων μεταπίπτω εἰς τρυφάς,
κ' ἐκ τῶν τρυφῶν εἰς πόθους πάλιν φέρομαι.

(Εἰσέρχεται ὁ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καθὼς ποθεῖς
ἔδρεψας; Ἕως πότε ἐξακολουθεῖς;
Ἡ δοκιμὴ καλή· πλὴν τελευταῖον
νὰ δοκιμάσῃς πρέπει καὶ τι νέον.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἴθε νὰ εἶχες ἄλλην ἐργασίαν,
παρ' ἀνενδότως νὰ μὲ βασανίζῃς!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καλόν, καλόν· σ' ἀφήνω ἡσυχίαν,
καὶ περιττὸν νὰ μοὶ τὸ ἐνθυμίζῃς.
Ἂν ἀπολέσω σύντροφον τόσον σκαιόν,
μεγάλη δὲν θὰ εἶναι ἡ ζημία μου.
Ἡμέραν νύκτα, ἀνιὼν καὶ κατιὼν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νὰ τῷ ἀρέσκω εἶν' ἡ λειτουργία μου·
πλὴν μὲ ἀφήνει κἂν νὰ μάθω τί ζητεῖ;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐξακολούθει οὕτω. Βλέπεις, ἀπαιτεῖ
εὐγνωμοσύνην ὅτι μὲ βαρύνει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αἴ, δὲν μοὶ λέγεις, πτωχὸν τέκνον τῆς γῆς, τί
ἤθελες, ἂν ἐγὼ δὲν ἤμην, γίνει;
Τὰ τερατεύματα τῆς φαντασίας
σοὶ ἐθεράπευσα μετὰ προνοίας.
Χεῖρ' ἂν δὲν σ' εἶχον βοηθείας δώσει,
θενὰ τὰ εἶχες πρὸ πολλοῦ τεντώσει.
Τί εἰς μυχοὺς ἐνθάπτεσαι σπηλαίων,
ὡς νυκτικόραξ εἰς ἐρήμους κλαίων,
ζῇς ὡς χελώνη, ἐξ ἰκμάδος μόνον
τῶν βράχων καὶ τῶν θάμνων τῶν δρυμόνων;
Βίος γλυκὺς τῷ ὄντι, θελκτικώτατος!
Ὤ! Εἶσαι καὶ θὰ μείνῃς λογιώτατος.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μήπως ἠξεύρεις τί εὐδαιμονίαν
ἐδῶ, εἰς ταύτας τὰς ἐρήμους εὗρον;
Διάβολος θὰ ἦσο ἄν, ἠξεύρων,
δὲν μοὶ ἐτάραττες τὴν εὐτυχίαν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὑπέργειος τῷ ὄντι βίος, ἐκλεκτός,
ν' ἀγρυπνῇς μόνος εἰς τὴν πάχνην τῆς νυκτός,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

γῆν, οὐρανὸν ἐντός σου περισυνελών,
ἐγκαταδύων εἰς τῆς γῆς τὸν μυελόν,
τὸ ἄτομόν σου ἐξογκώσας εἰς Θεόν,
ἐν σοὶ τὴν πλάσιν τῶν ἓξ κλείων ἡμερῶν,
ν' ἀνοίγῃς τὴν καρδίαν εἰς τὸ πᾶν, ἐρῶν,
νὰ λησμονῇς τῆς γῆς σας τὸν θνητὸν υἱόν,
καὶ τέλος πάντων, τῆς γραφῆς τὸ κάτω
νὰ εἶναι ὅλων τούτων τῶν θεωριῶν
τὸ τί, δὲν λέγω. (Μετ' ἀσέμνου σχήματος).
Σιωπὴν φυλάττω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀναιδῆ!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τοῦτο τὸ σεμνόν σου «ἀναιδῆ»
δικαίως λέγεις, καὶ θυμώνεις, ἐπειδὴ
τὰ σεμνὰ ὦτα ἀποτροπιάζονται.
ὅ,τι καρδίαι, καὶ σεμναί, ἀσπάζονται.
Προθύμως σὲ ἀφήνω, ἂν σ' ἀρέσῃ,
ἐκ τοῦ ἰδίου ψεύδους σου ν' ἁλίσκεσαι.
Πολὺ πλὴν τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ.
Ἤδ' εἰς ὑγείαν πλήρη δὲν εὑρίσκεσαι·
καὶ ἂν ἐν τῇ αὐτῇ ἐμμείνῃς θέσει,
παραφροσύνης θῦμα θέλεις πέσει.
Ἀλλ' ἄλις τούτων. Ἡ καλή σου, θλιβερὰ
κάθηται ἔνδον, εἰς στενοχωρίαν.
Σοῦ μόνου πλήρη ἔχει τὴν καρδίαν,
σοῦ βλέπει μόνην τὴν εἰκόνα, σοῦ ἐρᾷ.
Ὡς χείμαρρος χιόνος λυομένης
τὸ αἴσθημά σου εἶχε πλημμυρήσει·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὁ ἔρως σου τὴν εἶχε κατακλύσει.
Πλήν, χείμαρε, στειρεύσας τώρα μένεις.
Ἀντὶ ὁ μέγας κύριος τὰ δάση
νὰ ἔχῃ θρόνον του καὶ κατοικίαν,
καλήτερον νὰ σπεύσ' εἰς τὴν ἀθλίαν,
ἥτις τὸν νοῦν της φόβος μήπως χάσῃ,
μικρὰν νὰ φέρῃ κἂν παρηγορίαν.
Ὁ καιρὸς βαίνει δι' αὐτὴν βῆμα βραδύ.
Τὸ βλέμμα ἀτενὲς εἰς τοὺς αἰθέρας,
ἀκολουθεῖ τὰ νέφ' εἰς τοὺς ἀέρας,
καὶ « Ὤ! πτηνὸν νὰ ἤμην! » γλυκοτραγῳδεῖ (1)
τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας,
χαίρει, λυπεῖται καὶ γελᾷ καὶ κλαίει,
ὅμως ἐντός της ἔρως λαῦρος καίει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ ὄφις, ὄφις!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (κατ' ἰδίαν).

Θὰ σ' ἐμπλέξω ὅπως δεῖ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἄπελθ' αἰσχρέ! Τὴν κόρην τὴν γλυκεῖαν
ποτὲ νὰ ὀνομάσῃς μὴ τολμήσῃς,
καὶ μὴ ἐμβάλῃς εἰς ἐπιθυμίαν
αὐτῆς τὰς παραφόρους μου αἰσθήσεις.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πῶς τὴν ἀφῆκας πλὴν αὐτὴ δοξάζει,
καὶ πιθανόν πως τοῦτο ὁμοιάζει.

(1) Δημοτικὸν γερμανικὸν ᾆσμα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πλησίον μου, εἰ καὶ μακράν, ἡ φίλη
μοὶ εἶναι, θὰ μοὶ μείνῃ διὰ βίου.
Ζηλεύ' ὡς καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου
ὁ ψαύουσι τὰ ῥόδινά της χείλη.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καθὼς κ' ἐγὼ τὰ δίδυμα ἐκεῖνα
ἐζήλευσα, τὰ βόσκοντα εἰς κρῖνα (1).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μαστροπέ, φύγε!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐν ὀργῇ ὁμίλει·
ἐγὼ γελῶ. Ὁ πλάσας ἄρρεν, θήλυ,
τὴν εὐγενῆ ὥρισε λειτουργίαν,
τὴν χορηγοῦσαν φίλην εὐκαιρίαν.
Ἐλθέ. Τί θέλουν θρῆνοι; Ὕπαγε εὐθὺς
εἰς τῆς καλῆς σου φίλης τὴν οἰκίαν,
ὄχ' εἰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου νὰ ῥιφθῇς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Χαρὰ Θεοῦ, ναί, εἶναι ἡ ἀγκάλη της,
καὶ ὅλος φλὸξ ἀνάπτω εἰς τὰ κάλλη της.

(1) Κατὰ Σολομ. Δ, 5, καθ' ὅσον τὸ βιβλίον τοῦ Σολομῶντος ἦν ἐκ τῶν ὀλίγων, ὧν τὴν ἀνάγνωσιν ἐπέτρεψε, κατὰ τὴν παράδοσιν, τῷ Φαύστῳ τὸ μετὰ τοῦ διαβόλου συμβόλαιον αὐτοῦ Ἀντὶ *ῥόδων* τοῦ γερμ. πρωτοτύπου, ὀρθότερα ἐνόμισα τὰ *κρῖνα* τοῦ Σολομῶντος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλ' ἐννοῶ πόσον δεινὴ ἡ πάλη της.
Φυγὰς ἐγώ, δασοπλανὲς θηρίον,
μωρῶς, ἀσκόπως σπαταλῶ τὸν βίον,
ὡς χείμαρος εἰς βράχους τῶν ὀρέων
θραυόμενος, κ' εἰς τὰς ἀβύσσους ῥέων.
Αὐτὴ δ' αἰσθήσεις παιδικῶς ἀμβλείας
ἔχουσα, ἔνδον ταπεινῆς οἰκίας
τῶν Ἄλπεων ἠρέμους ἑζ' ἡμέρας.
Τοῦ κόσμου κέντρον τ' ἦν αὐτὴ καὶ πέρας.
Ὤ! εἰς ἐμὲ δὲν ἤρκει τὸν θεομισῆ
τοὺς βράχους εἰς τὸ στῆθός μου νὰ θλίβω
κ' εἰς τὰς ἀγκάλας μου νὰ τοὺς συντρίβω,
ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πέσῃς θῦμά μου καὶ σύ,
θῦμα τοῦ ᾅδου δὲ ἡ σὺ εἰρήνη!
Δαῖμον, τὸν χρόνον θέλεις κἂν βραχύνει;
Ἂς γίνῃ ὅ,τι πέπρωται νὰ γίνῃ.
Ἡ συμφορά της ἐπ' ἐμὲ ἂς κρημνισθῇ,
καὶ μετ' ἐμοῦ κ' ἐκείνη ἂς ἀπολεσθῇ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αἴ, πάλιν πῦρ καὶ φλόγας! Ἄφρον, σπεῦσ' ἐντός,
ὁμίλει πρὸς αὐτὴν καὶ παρηγόρει.
Ἂν ἔξοδον δὲν βλέπῃ ἁπλῆ κόρη,
νομίζει πῶς τὸ τέλος ἦλθε τοῦ παντός.
Ζήτ' ὁ ἀτρόμως, θαῤῥαλέως βαίνων!
Αἴ! Εἶσαι δὰ καὶ σὺ τοῦ διαβόλου.
Οὐδεὶς γελοιωδέστερος ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅλου
ὑπὲρ διάβολον ἀπηλπισμένον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(ΙΕ΄)

ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΓΩΣ

Η ΜΑΡΓΩ (μόνη παρὰ τὸ ῥοδάνιον) (1).

Γογγύζ' ἡ καρδία μου,
ἐσβέσθ' ἡ εἰρήνη.
Μακράν, αἰωνίως
μακράν μου θὰ μείνῃ.
Τὸ φῶς εἶναι σκότος
αὐτὸς ὅταν λείπῃ,
ἡ γῆ μ' εἶναι τάφος,
κ' ἡ ὕπαρξις λύπη.
Πτωχὴ κεφαλή μου
σ' ἐσκότισε ζάλη.
Ὁ νοῦς ἐσαλεύθη,
τὸ πνεῦμα ἐσφάλη.
Γογγύζ' ἡ καρδία μου,
ἐσβέσθ' ἡ εἰρήνη.
Μακράν, αἰωνίως
μακράν μου θὰ μείνῃ.
Ἐντὸς τῆς οἰκίας
ἢ ἔξω κυττάζω,
ἐκεῖνον γυρεύω,
ἐκεῖνον φωνάζω.

(1) Ὁ Γαίτης ἐν ἐπιστολῇ του μνημονεύει ὅτι τὴν Μαργαρίταν, τὴν ἀγαπητὴν τῶν ἐφηβικῶν ἡμερῶν του, εὗρε ποτὲ καθημένην εἰς τὸ ῥοδάνιον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ εὔχαρις ὄψις
τὸ ἀνάστημά του
τὸ λάμπον του βλέμμα,
τὸ μειδίαμά του,
καὶ ἡ λαλιά του
ἡ ὅλη μαγεία,
κ' ἡ χεὶρ ἡ γλυκεῖα!
Ὤ, τὸ φίλημά του!
Γογγύζ' ἡ καρδία μου
ἐσβέσθ' ἡ εἰρήνη.
Μακρὰν αἰωνίως
κ' ἐκείνη θὰ μείνῃ.
Τὸν θέλω νὰ ἔλθῃ
νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν,
καὶ νὰ τὸν ἐγκλείσω
εἰς φίλην ἀγκάλην.
Καὶ νὰ τὸν κρατήσω,
καὶ νὰ τὸν φιλήσω,
καὶ στῆθος πρὸς στῆθος
τὸ πνεῦμα ν' ἀφήσω.

(ΙΣΤ')

ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ καὶ ΦΑΥΣΤΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὑπόσχεσαι, Ἐρρίκε;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὅ,τι ἠμπορῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Περὶ θρησκείας δὲν μοὶ λέγεις πῶς φρονεῖς;
Καλὸς ὡς σὺ δὲν εἶναι ἄνθρωπος κἀνείς,
ἀλλὰ θερμὸς δὲν εἶσαι πρὸς αὐτήν, θαῤῥῶ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἄφες αὐτά. Πῶς σ' ἀγαπῶ γνωρίζεις.
Τὸ αἷμά μου σοὶ δίδω· μὲ ὁρίζεις.
Καθεὶς πλὴν ἂς λατρεύῃ ὡς αὐτῷ δοκεῖ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἀλλ' ἀπαιτεῖται πίστις· τοῦτο δὲν ἀρκεῖ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ναί; λέγεις;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πείθου· ἀμελεῖς τὰ κύρια.
Δὲν εὐλαβεῖσαι τ' ἄχραντα μυστήρια.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πῶς ὄχι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Δὲν ὑπάγεις ἐκ καρδίας
εἰς τοῦ πνευματικοῦ, εἰς λειτουργίας.
Πιστεύεις εἰς Θεόν;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ τίς, ὦ νέα,
νὰ εἰπῇ ὅτι εἰς Θεὸν πιστεύει

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τολμᾷ; Σοφὸν ἐρώτα κ' ἱερέα,
καὶ ἡ ἀπάντησίς των εἶναι χλεύη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὤ! δὲν πιστεύεις.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Φίλη μου ὡραία,
τὴν ἔννοιάν μου οὕτω μὴ παρεξηγῇς.
Τίς, ὁ προφέρων τ' ὄνομά του ἐπὶ γῆς,
ὅτι πιστεύει θὰ ὁμολογήσῃ;
Τίς δ' ἐκ τῶν κεκτημένων αἴσθημα, ἐστὶ
τὴν τόλμην ἔχων νὰ εἰπῇ πῶς ἀπιστεῖ;
Ὁ τὰ πάντα ἐγκλείων,
ὁ τὰ πάντα συνέχων,
δὲν ἐγκλείει, συνέχει
σὲ κ' ἐμὲ κ' ἑαυτόν;
Ὁ οὐρανὸς ἐπάνω δὲν κυρτοῦται;
δὲν ἵσταται ἡ γῆ ἐμπέδως κάτω;
Στίλβοντες πρᾴως δὲν διαπορεύονται
αἰώνιοι ἀστέρες τὸ στερέωμα;
Τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲν βυθίζω εἰς τοὺς σούς;
Τὰ πάντα, ὅσα πέριξ, δὲν ἐμβαίνουσι
εἰς τὴν ψυχήν σου αἰσθητὰ καὶ νοητά,
κ' ἐν μυστηρίῳ ἀοράτως ὁρατὰ
τὸν κόσμον ἀενάως δὲν ὑφαίνουσι;
Δι' αὐτῶν πλήρου τὴν καρδίαν πᾶσάν σου·
καὶ ὅταν ἐκχειλίζῃ ἐξ εὐτυχιῶν,
ὡς βούλεσαι τὸ αἴσθημά σου κάλει,
καρδίαν, εὐτυχίαν, ἔρωτα, Θεόν!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐγὼ δὲν ἔχω οὐδ' εὑρίσκω ὄνομα.
Τὸ πᾶν οὐδὲν εἶν' ἄλλο εἰμὴ αἴσθημα.
Τὸ ὄνομα εἶν' ἦχος μόνον ἄσημος,
εἶναι καπνός, τὰ φῶτα τ' οὐρανοῦ θολῶν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὅ,τι μοὶ λέγεις εἶν' ὡραῖον καὶ καλόν.
Ὁ ἱερεὺς αὐτὰ σχεδὸν μᾶς λέγει,
μόνον ἐκφράσεις ἄλλας πῶς ἐκλέγει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Αὐτὰ πᾶσ' αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων
ὑπὸ τὸν ἥλιον, εἰς πάντα τόπον,
λέγουν κατ' ἴδιον ἑκάστη τρόπον.
Διατί ὄχι κατὰ τὸν ἐμὸν κ' ἐγώ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ναί, ὡς τὸ λέγεις, πιθανὸν τ' ὁμολογῶ.
Πλὴν πάντοτε φοβοῦμαι πῶς χωλαίνει τί.
Χριστιανὸς δὲν εἶσαι.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὦ ἀγαπητή!
Παιδίον!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Θέλω ἀληθῶς σοὶ τὸ εἰπεῖ,
ὁ σύντροφος ὃν ἔχεις ὅτι μὲ λυπεῖ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πῶς ὁ σύντροφος αὐτὸς
ἐκ βάθους τῆς καρδίας μ' εἶναι μισητός.
Ποτέ μου δὲν ᾐσθάνθην τὴν ἀποστροφὴν
ἣν εἰς ἐκείνου τὴν ἀπαίσιον μορφήν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ! Θέλεις, φίλη τρυφερά, τὸν φοβηθῇ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἅμα τὸν βλέπω, κυματεῖ τὸ αἷμά μου.
Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἶμαι ἄλλως ἀγαθή.
Ἀλλ' ὡς εἰς σὲ φέρω πεθοῦν τὸ βλέμμα μου,
τὸ στρέφω μετὰ φρίκης πρὸς αὐτὸν δειλῆς·
καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν νομίζω πονηρόν.
Ἐὰν ἀδίκως, ἔστω ἂν ὁ συγχωρῶν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἠξεύρεις πῶς δὲν εἶναι πάντες ἐντελεῖς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Νὰ ζῶ δὲν θέλω ὅπου εἶν' αὐτὸς παρών.
Ὡς εἰς τὴν θύραν τὸν ἰδῶ ἐμβάντα,
τὸ βλέμμα του, ἐκφράζον εἰρωνίαν,
ὀργίλον ἀγριαίνει, καὶ πρὸς πάντα
ψυχρὰν δεικνύει ἀδιαφορίαν,
ὡς ἂν τῷ εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον γραφῇ
πῶς ν' ἀγαπήσῃ ἄνθρωπον ἀδυνατεῖ.
Εἰς τὸν βραχίονά σου ἂν μὲ φέρῃς, τί

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

θερμὸν ἐντός μου αἴσθημα, ποία τρυφή!
ἐν ᾧ μὲ καταθλίβ' ἡ παρουσία του.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὦ ἄγγελέ μου, ψυχογνώστρια σοφή!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τόσον μ' ἐξάπτ' ἡ φυσιογνωμία του,
ὥστε καθὼς τὴν βλέπω, θὰ σοὶ τὸ εἰπῶ, —
νομίζω ὅτι παύω τοῦ νὰ σ' ἀγαπῶ.
Παρὼν ἂν εἶναι, προσευχὴν ἀδυνατῶ
νὰ κάμω. Τρόμος κατατρώγει με βαθύς.
Κ' εἰς σέ, Ἐρρίκε, δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Σύμπτωμα εἶναι φυσικόν. Ἀντιπαθεῖς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πρέπει ν' ἀπέλθω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δὲν θὰ ἠμπορέσω
ποτέ, κρατῶν σε εἰς τὸν κόλπον μου σφικτήν,
τὰ στήθη, τὰς ψυχάς μας νὰ συνδέσω;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἂν μόνη ἐκοιμώμην, ἤθελ' ἀνοικτὴν
τὴν θύραν μου τὴν νύκτ' αὐτὴν ἀφήσει·
ἀλλ' ἐλαφρὰ ἡ μήτηρ μου κοιμᾶται

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πλησίον μου, καὶ ἂν μᾶς ἐννοήσῃ,
στιγμὴν ζωῆς κἀνεὶς δὲν μ' ἐγγυᾶται.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδού, φιλτάτη, αὕτη ἡ φιάλη.
Θάῤῥ'. Εἰς τὸν οἶνον τῆς μητρὸς τρεῖς μόνας
ἐὰν σταλάξῃς ἐξ αὐτῆς σταγόνας,
εἰς βαθὺν ὕπνον θέλουν τὴν ἐμβάλει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πράττ' ὅ,τι λέγεις καὶ οὐδὲν ἀλλάζω.
Ἀλλὰ δὲν φέρει κίνδυνον, πιστεύω;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πῶς κίνδυνον, ἀφ' οὗ τὸ συμβουλεύω;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἄριστε ἄνερ, ὅταν σὲ κυττάζω,
τί μ' ἕλκ' εἰς ὅ,τι θέλεις δὲν ἠξεύρω.
Ἔπραξα τόσα διὰ σέ. Διστάζω
ἂν ἄλλο τι νὰ πράξω θενὰ εὕρω.

(Ἐξέρχεται).

(ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ εἰσερχόμενος).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀπῆλθεν ἡ μιμώ;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Κατασκοπεύεις!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἤκουσα ὅλα ὅσον δὲν πιστεύεις.
Ὁ Κύριος διδάκτωρ κατηχήθη.
Τῷ εὔχομαι καὶ χώνευσιν κ' ὑγείαν.
Εἰς τῶν παρθένων τούτων πᾶσαν μίαν
συμφέρει, εἰς εὐλάβειαν νὰ πείθῃ.
Ὅστις εἰς τοῦτο, εἶν' εἰς ὅλα εὐπειθής.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τέρας, δὲν βλέπεις ὅτι θλίψις ἀληθὴς
τὴν εὐσεβῆ ψυχήν της βασανίζει,
διότι ὁ πιστὸς αὐτῆς, νομίζει
πῶς εἰς φρικτὸν θὰ κολασθῇ μαρτύριον
καθ' ὃ μὴ ἔχων πίστιν τὴν σωτήριον;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μνηστὴρ καλέ μου, τρυφερὲ τρυφομισῆ,
κοράσιον κρατεῖ τὰς σὰς ἡνίας.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Γέννημα κόπρου καὶ πυρός, γελοῖε σύ!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καὶ πῶς γνωρίζει φυσιογνωμίας!
Ἄλλη τῆς ἄλλης εἶν' ἀπέναντί μου.
Μυστήριον πῶς κρύπτει ἡ μορφή μου
νοεῖ, πῶς εἶμαι πνεῦμα ἔξοχόν τι,
καὶ ἴσως ὁ διάβολος τῷ ὄντι.
Λοιπὸν αὐτὴν τὴν νύκτα;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τί σὲ ἀφορᾷ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πῶς; Κ' ἐδική μου θενὰ εἶναι ἡ χαρά.

(ΙΖ')

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ (1)

(Ἡ ΜΑΡΓΩ καὶ ἡ ΛΙΖΕΤΤΑ, κρατοῦσαι ὑδρίας).

ΛΙΖΕΤΤΑ

Τῆς Βέρθας ἔμαθες τὴν ἱστορίαν;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΓΩ

Ὄχι· διόλου. Ζῶ εἰς μονάξιαν.

ΛΙΖΕΤΤΑ

Ἡ Μάρω μοὶ τὸ εἶπε, σοὶ ὀμνύω.
Γραπτὸν καὶ αὐτῆς ἦτον νὰ τὴν πάθῃ.
Νὰ κάμνῃ τὴν μεγάλην τώρ' ἂς μάθῃ.

ΜΑΡΓΩ

Πῶς;

ΛΙΖΕΤΤΑ

Ὅταν πίνῃ, τρώγῃ, τρέφει δύο
Βρωμᾷ τὸ 'ψάρι.

(1) Καὶ αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἐγράφη τῷ 1775.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΩ

Ἄχ!

ΛΙΖΕΤΤΑ

Ἀδιακόπως
μ' αὐτὸν τὸν ξένον; Εἶναι τοῦτο τρόπος;
Εἰς περιπάτους, εἰς χοροὺς νὰ τὴν γυρνᾷ,
καὶ φάγε πίνε, ὁλονὲν νὰ τὴν κερνᾷ·
πῶς εἶν' ὡραία τάχα νὰ φαντάζεται,
καὶ ἡμᾶς μόλις νὰ μᾶς καταδέχεται·
ἀτίμως τόσον νὰ καταβιβάζεται,
ὥστε καὶ δῶρα παρ' αὐτοῦ νὰ δέχεται,
καὶ πάρε δόσε καὶ εἰπὲ καὶ ἄλλησε,
ὅσον ὁποῦ τὸ ἄνθος ἐξεφύλλισε.

ΜΑΡΓΩ

Ἡ δυστυχής!

ΛΙΖΕΤΤΑ

Ἀκόμη νὰ τὴν λυπηθῇς!
Ὅταν κλειστὰς ἡ μήτηρ μᾶς ἐκράτει,
κ' ἐκλώθομεν τὴν νύκτα ὅλην εὐπειθεῖς,
τότ' ἔκλωθον κ' ἐκεῖνος κ' ἡ φιλτάτη
εἰς τὰ καθίσματα ἐκτὸς τῆς θύρας,
ἢ κάτω, εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας.
Ἁμαρτωλή, τώρ' ἂς κτυπᾷ τὰς χεῖρας,
τὴν κεφαλὴν ἂς τύπτ' εἰς μετανοίας.

ΜΑΡΓΩ

Πλὴν θὰ τὴν πάρῃ σύζυγον βεβαίως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΛΙΖΕΤΤΑ

Τρελλὸς δὲν εἶναι. Εὐειδὴς καὶ νέος,
ἔχει καὶ ἄλλ' ἀλλοῦ νὰ δοκιμάσῃ.
Ἔφυγεν.

ΜΑΡΓΩ

Ἀδικία του μεγάλη!

ΛΙΖΕΤΤΑ

Ὤ! Ἂν τὸν εὕρῃ πάλιν, βάσανά της!
Θὰ σχίσῃ ὁ λαὸς τὰ στέφανά της,
καὶ κάλανδα ὡραῖα θὰ τῇ ψάλῃ! (1)

(Ἀπέρχεται).

ΜΑΡΓΩ (ἀπερχομένη εἰς τὴν οἰκίαν της).

Πῶς πρὶν ἐξ ἄλλης ἐγινόμην ἄλλη
ἂν πτωχὴ κόρη εἶχε ποτὲ σφάλει!
Δὲν εἶχον λέξεις ἱκανὼς δριμείας
νὰ μαστιγῶ τὰς ξένας ἁμαρτίας.
Μαύρας τὰς ἔβλεπον, κ' ἠγωνιζόμην
μελανωτέρας νὰ τὰς παριστῶ πολύ,
κ' ηὐλόγουν ἐμαυτήν, καὶ ἐκαυχώμην.
Καὶ τώρα εἶμαι ὡς αὐτὰς ἁμαρτωλή!
Φεῦ. Ὅμως ὅ,τι μ' ὤθησε εἰς τὸ κακόν,
ὤ! πόσον ἦτον προσφιλὲς κ' ἡδονικόν!

---

(1) Ἐν τῷ πρωτοτύπῳ «θὰ τῇ ῥίψῃ ἄχυρα κοπανιστὰ πρὸ τῆς θύρας», ὅπερ ἦν τὸ ἀρχαῖον γερμανικὸν ἔθιμον, ὅταν ὁ λαὸς ἤλεγχε τὴν ἀκολασίαν γυναικός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(ΙΗ')

ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ (1)

('Εντὸς κόγχης τοῦ τείχους εἰκὼν τῆς Παναγίας, ὡς τεθλιμμένης μητρός. 'Εμπρὸς αὐτῆς ἀγγεῖα περιέχοντα ἄνθη).

ΜΑΡΓΩ (θέτουσα νέα ἄνθη εἰς τὰ ἀγγεῖα) (2).

Ἄχ! ῥίψον
σύ, πικροπονεμένη,
ἵλεων βλέμμα κ' ἐπ' ἐμοῦ.
'Εν τῇ καρδίᾳ ξίφος,
καὶ μ' ἔνδακρυ τὸ ὕφος,
τὸν θάνατον ὁρᾷς υἱοῦ.
Πρὸς τὸν πατέρα βλέπεις,
κ' ἐν στεναγμοῖς προτρέπεις
αὐτὸν νὰ σώσῃ μετὰ σοῦ.
Τίς μαντεύει
πῶς σαλεύει
ὁ πόνος τὰ ὀστᾶ μου;
Πῶς τὸ πτωχόν μου στῆθος τρέμει,
κρυφίου τίνος πόθου γέμει,
σὺ μόν' ἠξεύρεις, δέσποινά μου.
Ἄχ! μόλις μείνω μόνη,
τί πόνοι, πόνοι, πόνοι
σπαράττουν τὰ ἐντός μου!

(1) Zwinger, μέρος, κυρίως γωνία, τοῦ τείχους τῆς πόλεως, ὅπου καὶ συνήθως ἀνέκειτο ἱερά τις εἰκὼν ἢ ἄγαλμα.

(2) Τὸ ᾆσμα τοῦτο, οὗ ἡ ἀρχὴ ἀναπολεῖ τὸ stabat mater τοῦ 'Ιακοπόνου (τῆς ιγ' ἑκατονταετηρίδος), δημοσιεύεται κατὰ μετάφρασιν τοῦ φιλτάτου υἱοῦ μου Αἱμυλίου, ὡς ἐξεδόθη ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασί του.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅταν σταθῶ, πῶς καίω,
πῶς κλαίω, κλαίω, κλαίω!
Δὲν παύει ὁ λιγμός μου
Τ' ἄνθη ποῦ σ' ἔκοψα, στολίζουν
τὰ ἔρημα παράθυρά μου.
Μὴ τ' ἀπορρίπτῃς· τὰ ποτίζουν
βράδυ πρωὶ τὰ δάκρυά μου.
Φιλεῖ φαιδρὰ ἡ τῆς πρωΐας
ἀκτὶς τὴν κλίνην μου ἡ πρώτη·
ἐντός μου πλὴν τῆς δυστυχίας
ἡ καταιγὶς σωρεύει σκότη.
Θανάτου σῶσόν με κ' αἰσχύνης,
καὶ νεῦσον, ὦ παντελεήμων,
νὰ μοὶ ἐκτείνῃς
χεῖρα προστάτιν. Ἐγὼ τλήμων!

ΙΘ'

ΝΥΞ

(Ὁδὸς πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Μαργῶς) (1).

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, στρατιώτης, ἀδελφὸς τῆς Μαργῶς.

Ὅταν μετὰ συντρόφων ἐκαθήμην
εἰς καπηλεῖον, καὶ τὴν εἴχομεν καλά,
κ' ἐκεῖνοι ἐκαυχῶντο, κ' ἔλεγον πολλά,
τῶν κορασίων αἴροντες τὴν φήμην,

(1) Ἡ σκηνὴ αὕτη φαίνεται γραφεῖσα μετὰ τὴν (ΚΑ) (Νύκτα τῶν Τελωνίων), ἐν ἔτει 1800, διότι ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βερολίνου ὑπάρχει ἰδιόγραφον αὐτῆς ὑπὸ Γαίτου, φέρον τὸ ἔτος τοῦτο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τοὺς γρόνθους εἰς τὴν τράπεζαν ἐστήριζον,
κ' οἰνοποτοῦντες τὰς ἐπανηγύριζον,
ἐγὼ εἰς τὸ θρονίον καλοτεντωθείς,
τὸν μύστακά μου στρίπτων, ἐμειδίων,
κ' ἐῤῥόφων κατ' ὀλίγον τὸ κρασίον,
ἡσύχως λέγων· « Αἴ! καθεὶς ὅπως καθείς.
Ὡς τὴν Μαργώ, τὴν ἀδελφήν μου, ἄλλη
ὑπάρχει; Τίς μ' ἐκείνην θὰ τὰ βάλῃ; »
Καὶ « κλὶν κλίν, ζήτω! » πανταχοῦ ἀντήχει.
« Δίκαιον ἔχει, » ἔκραζον κ' οἱ τοῖχοι.
« Εἶναι στολὴ καὶ καύχημα τοῦ γένους! »
κ' ἐβώβαινον τῶν ἄλλων τοὺς ἐπαίνους.
Τώρα; — Τὰς τρίχας μου ὤ! νὰ μαδήσω!
τὸν τοῖχον μὲ τὸ μέτωπον νὰ σχίσω!
Ὅστις μὲ βλέπει τώρα, ὀωθοῦίζει,
μασσεῖ τὰς λέξεις του καὶ μὲ ὑβρίζει·
κ' ἐγὼ ἰδρῶν, ἀκούω ὡς γρεωλόπος
νὰ μὲ περιφρονοῦν παντοιοτρόπως.
Πλὴν τί; καὶ ἂν τοὺς σφάξω, ἂν τοὺς πνίξω,
μὴ ψεύστας ἠμπορῶ νὰ τοὺς κηρύξω;
Αἴ! τίς ἐκεῖ προβαίνει; Τ' εἶν' ἐκεῖνοι;
Δύο των εἶναι. Πλησιάζουν σιγαλά.
Ἂν εἶν' ἐκεῖνος! Ὤ! τὸν ἔχομεν καλά.
Τὸ δέρμα του ἐδῶ θεν' ἀπομείνῃ.

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐκεῖ τὸν λύχνον βλέπεις εἰς τὸ ἱερόν;
Μόνον σημεῖον τοῦτο μένει φωτερόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ λυκαυγὲς ἀδυνατεῖ καὶ φθίνει,
κ' ἡ νὺξ τὰ μαῦρα σκότη της ἐκτείνει.
Τὴν ψυχὴν ἔχω οὕτω νυκτικῶς θολήν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐγὼ δ' αἰσθάνομ' ἐμαυτὸν ὡς τὴν γαλῆν,
ἥτις τοὺς τοίχους χαίρεται ν' ἀνέρπῃ,
κ' εἰς στέγας νὰ θερμαίνηται τὴν τέρπει,
καὶ ῥέπω ὡς κ' εἰς ἐναρέτους κλίσεις·
κλοπὴν ὀλίγην, σκάνδαλον ἐπίσης!
Σκιρτῶ καὶ χαίρω, ἐπειδὴ πλησίον
ἠξεύρω, εἶν' ἡ νὺξ τῶν Τελωνίων.
Μεθαύριον τὴν ἔχομεν. Ὦ ποίαν
θὰ ἑορτάσω τὴν ὁλονυκτίαν!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Λοιπὸν προβαίνει, θ' ἀναδῇ ὁ θησαυρός,
ὅστις ἐκεῖ ὀπίσω λάμπει φλογερός;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σ' ὑπόσχομαι, ταχέως ὅτι τὴν χαρὰν
θὰ ἔχῃς, ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὸν ἐγείρῃς.
Ἔῤῥιψα βλέμμα ταχὺ ταύτην τὴν φοράν,
καὶ εἶδα, εἶναι πενταδράχμων πλήρης (1).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ κόσμημα κἀνέν; Καὶ δακτυλίδιον
εἰς τῆς γλυκείας φίλης μου στολίδιον;

(1) Löwenthaler, ὁλλανδικὰ τάλληρα τοῦ Louvain (Λεοντοπόλεως), φέροντα τύπον λέοντος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μοὶ φαίνεται τῷ ὄντι ὅτι εἶδα
ὡς μαργαρυταρίων ἀλυσσίδα.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Εἰς τὴν φιλτάτην μου μὲ λυπεῖ τώρα
νὰ ἔρχωμαι χωρὶς νὰ φέρω δῶρα.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν εἶναι ὅμως καὶ δυσάρεστον, ἐὰν
ἐνίοτ' ἔχῃς ἀπολαύσεις δωρεάν.
Τώρα, ὡς βλέπεις λάμποντας ἀστέρας,
ἄκουσον καὶ λαμπρὸν μουσικῆς τέρας.
Ἠθικὸν ᾆσμα θὰ τῇ τραγῳδήσω,
μ' αὐτὸ τὸν νοῦν της νὰ παραζαλίσω.

(Ψάλλει πρὸς κιθάραν).

Τί ἐγύρευες, Κατίνα,
εἰς τοῦ φίλου νὰ πηγαίνῃς,
καὶ τὴν πρωϊνὴν ἀκτῖνα
ἐδῶ ἔξω νὰ προσμένῃς;
Πρόσεχε καὶ μὴ προχώρει.
Ἂν ἐμβαίνῃς τώρα κόρη,
ὅμως κόρη δὲν ἐβγαίνεις.
Φίλαι, ψάλλω εἰς τὰς κόρας,
προσοχὴ πρὶν εἶν' ἐξώρας·
τὴν ζωήν σας λυπηθῆτε.
Πτωχαὶ κόραι, μὴ ἀφῆτε
εἰς παρθενικὸν κοιτῶνα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νὰ εἰσέλθουν λωποδύται,
ἂν δὲν φέρουν ἀῤῥαβῶνα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (προχωρεῖ).

Τί ξεφωνίζεις; Ποῖον κράζεις; Τί ἐστίν;
Ἀνάθεμα! Θαῤῥῶ εἰς τὴν κατάραν
θὰ στείλω κατὰ πρῶτον τὴν κιθάραν,
καὶ μετ' αὐτὴν ἀμέσως τὸν κιθαριστήν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πάγ' ἡ κιθάρα. Εἶναι ὅλη θρύμματα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ θρύμματα θὰ γίνῃ τὸ κρανίον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (πρὸς τὸν Φαῦστον).

Διδάκτωρ, θάῤῥος. Δύο ἐμπρὸς βήματα
θὰ σ' ὁδηγήσω. Μένε μοι πλησίον.
Ἐμπρός! Ἔκτος τῆς θήκης τὸ σπαθίον!
Σὺ κτύπα, καὶ ἐγὼ θεν' ἀποκρούω.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἀπόκρουσον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Προθύμως. Ὑπακούω.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ ταύτην.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ναί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

τί εἶναι οὗτος; Δαίμων;
Πῶς ὁ βραχίων ἀπαυδεῖ μου τρέμων!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (πρὸς τὸν Φαῦστον).

Κτύπα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (πίπτων).

Οὐαί.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἰδού τον. Ἡμερώθη.
Φεύγωμεν τώρα. Θόρυβος ὑψώθη.
Πρὸς τὴν ἀστυνομίαν τὰ οἰκονομῶ,
πλὴν φόνου δίκας ν' ἀποφύγω προπιμῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΘΑ (εἰς τὸ παράθυρον).

Τρέξατε!

ΜΑΡΓΩ (Ὁμοίως).

Φῶτα, φῶτα!

ΜΑΡΘΑ (Ὁμοίως).

Σύγκρουσις! Φονεῖς!

ΟΧΛΟΣ

Εἷς ἐφονεύθη.

ΜΑΡΘΑ (κατελθοῦσα εἰς τὴν ὁδόν).

Τοὺς φονεῖς εἶδε κἀνείς;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΩ (Ὁμοίως).

Τίς ἐφονεύθη;

ΟΧΛΟΣ

Τῆς μητρός σου ὁ υἱός.

ΜΑΡΓΩ

Ὦ συμφορά μου! Ἐλεήμων ὁ Θεός!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θεν' ἀποθάνω. Ταχὺς λόγος· πλέον
ταχὺ τὸ πρᾶγμα. Τί μοιρολογεῖτε
ἐδῶ, γυναῖκες; Πέριξ συναχθῆτε
ν' ἀκούσητε τί λέγω τελευταῖον.

(Ὁλοι τὸν περιστοιχίζουσι).

Μαργώ μου, εἶσαι νέα, ὅμως συνετὴ
δὲν εἶσαι. Τὸ συμφέρον σου ἀφίνεις.
Αἴ! σοὶ τὸ λέγω μετ' ἐμπιστοσύνης,
καὶ ἄκουσον τὸν λόγον ὅστις νουθετεῖ.
Ἔγινες πόρνη. Φρόντισον νὰ μάθῃς, τί
χρειάζεται διὰ νὰ καλογίνῃς.

ΜΑΡΓΩ

Ὦ ἀδελφέ! Θεέ μου! Ποία ἐντροπή!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τὸν Θεὸν ἄφες τώρα ἐν εἰρήνῃ.
Ἔγινεν ὅ,τι ἔγινεν. ἂς μὲ λυπῇ·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

θὰ γίνῃ ὅ,τι ἐμπορεῖ νὰ γίνῃ.
Μεθ' ἑνὸς πρώτου ἤρχισας κρυφίως·
ἄλλοι πολλοὶ θὰ ἔλθουν παρομοίως·
καὶ δώδεκα ὅταν θὰ σ' ἔχουν μόλις,
ἀμέσως θενὰ σ' ἔχῃ ὅλ' ἡ πόλις.
Ἡ ἐντροπὴ ὅταν γεννᾶται πρῶτον,
δειλὴ τὸν κόσμον φεύγει καὶ κρυπτοβατεῖ.
τὸ κάλυμμα τὸ μέλαν τῆς νυκτὸς ζητεῖ
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κ' ἐπὶ τῶν ὤτων.
Ὅστις τὴν ἔχει, θέλει νὰ τὴν σφάξῃ.
Ἀλλ' ὡς τὸ σπάργανον ἀποτινάξῃ,
γυμνὴ βαδίζει τότε κ' ἐν ἡμέρᾳ,
ἂν καὶ δὲν ἔγινεν ὡραιοτέρα.
Ὅσῳ δὲ μᾶλλον μορφὴν ἔχει ὑποειδῆ,
τὸ φῶς τοσοῦτο μᾶλλον θέλει νὰ ἰδῇ.
Μακρὰν δὲν βλέπω ἀληθῶς καὶ τὸν καιρὸν
ὅταν θὰ εἶν' εἰς πάντα ἄνδρα τίμιον
καθῆκον, ν' ἀποφεύγῃ ὡς ψυχήμιον
τὴν ἀπαισίαν σύντροφον τῶν ἑταιρῶν.
Ὅταν κἀνεὶς στηρίζ' εἰς σὲ τὸ βλέμμα,
ἐντός σου θὰ σοὶ κόπτηται τὸ αἷμα.
Χρυσᾶς δὲν θενὰ φέρῃς ἀλυσσίδας
εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὰς ἑσπερίδας,
οὐδὲ θὰ ἵστασαι εἰς ἐκκλησίαν
ἑορτῆς φέρουσα ἐνδυμασίαν.
Εἰς σκοτεινὴν γωνίαν θέλεις μένει
ὅπου ἐπαῖται οἱ χωλοὶ καὶ ῥυπαροί.
Καὶ ὁ Θεὸς ἀκόμη ἂν σὲ συγχωρῇ,
θὰ εἶσ' ἐπὶ τῆς γῆς κατηραμένη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΘΑ

Εἰς τὸν Θεόν σου ὕψου τὰς ἰδέας σου,
καὶ μὴ βλασφήμει εἰς τὰ τελευταῖά σου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ὤ! ἂν ἠμπόρουν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου
νὰ σ' ἔχω, μαστρωπέ, καὶ νὰ σὲ γδάρω,
θὰ ἤλπιζον εἰς πᾶσαν ἁμαρτίαν μου
παρὰ Θεοῦ συγχώρησιν νὰ πάρω.

ΜΑΡΓΩ

Ὦ ἀδελφέ! ὦ βάσανον! ὦ λύπη!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τὰ δάκρυα, τὸ ὦ! σου ἂς μᾶς λείπη.
Ἀφ' ὅτου σ' ἄφησεν ἡ τιμιότης,
μὲ ἄφησε κ' ἐμὲ ἡ εὐτυχία.
Ὑπάγω ὅπου ἡ χαρὰ ἡ θεία,
ὡς ἄμεπτος, ἀνδρεῖος στρατιώτης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Κ')

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ (1)

(Λειτουργία. Μουσικὴ ὀργάνων. Ψαλμῳδία).

ΜΑΡΓΩ ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου. ΠΟΝΗΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ὀπίσω αὐτῆς.

ΠΟΝΗΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαργώ, πῶς ἤσουν ἄλλη
ὅταν, ἀθώα
πρὸ τῶν εἰκόνων
τὴν Σύνοψιν ἐκράτεις,
καὶ εἰς τὸν νοῦν σου προσεύχαι
καὶ παιδικὰ παιγνίδια
διεσταυροῦντο!
Μαργώ!
Ποῦ εἶν' ἡ κεφαλή σου;
Τί ἔγκλημα
φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν σου;
Διὰ τὴν μνήμην τῆς μητρὸς προσεύχεσαι,
εἰς θλίψιν αἰωνίαν κοιμηθείσης;
Τίνος τὸ αἷμα πρὸ τῆς θύρας σου;
Καὶ ὑπὸ τὴν καρδίαν δὲν αἰσθάνεσαι
σκιρτῶν τι, ἀναβρύον,
κινούμενον, σὲ σιγκινοῦν,
καὶ νέου ὄντος προμαντεῦον ὕπαρξιν;

(1) Ἡ τελευταία σκηνὴ τῶν ἐν ἔτει 1790 δημοσιευθέντων ἀποσπασμάτων Εἰς αὐτὴν ἔλειπεν ὁ στίχος· «Τίνος τὸ αἷμα πρὸ τῆς θύρας σου;» καὶ προσετέθη ἔπειτα, διότι μετὰ ταῦτα ἐγράφη ἡ τοῦ φόνου τοῦ Βαλεντίνου, εἰς ἣν ἀναφέρεται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΩ

Φεῦ! φεῦ!
Τίς μ' ἀπαλλάττει τῶν πικρῶν μου λογισμῶν;
Ἄνω καὶ κάτω διαρκῶς μὲ στρέφουσι
κατ' ἐμαυτῆς.

ΧΟΡΟΣ (1)

Φοβερὰ ὀργῆς ἡμέρα!
Κάμινος φλογὸς ἡ σφαῖρα!

(Μουσικὴ τοῦ ὀργάνου).

ΠΟΝΗΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ὀργὴ ἐπὶ σέ!
Ἡ σάλπιγξ ἠχεῖ!
Τὰ μνήματα σείονται!
καὶ ἡ καρδία σου,
ἀναίσθητος τέφρα,
εἰς φλόγ' ἀνακαίεται,
ἀλγεῖ ἐν βασάνοις,
καὶ πάλλεται.

ΜΑΡΓΩ

Νὰ φύγω, νὰ φύγω!
Μοῦ ἐσβέσθ' ἡ πνοὴ
εἰς τὴν ψαλμῳδίαν,

(1) Ἀποσπάσματα ὕμνου ἐκκλησιαστικοῦ, γραφέντος, ὡς νομίζεται, κατὰ τὴν ιγ' ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ Θωμᾶ τοῦ ἐκ Κελάνου. Τὸ ὅλον κείμενον ἐστὶ κεχαραγμένον ἐπὶ πλακὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐν Μαντούῃ. Ἐν τῷ δράματι τ' ἀποσπάσματα τοῦ ὕμνου φέρονται λατινιστὶ ἀμετάφραστα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ ἡ μουσικὴ
μοὶ τρυπᾷ τὴν καρδίαν.

ΧΟΡΟΣ

Ὁ φρικτὸς κριτὴς ὡς φθάσῃ
πᾶν κρυπτὸν θ' ἀναπετάσῃ,
κ' ἔσται φανερὸν τοῖς πᾶσι.

ΜΑΡΓΩ

Στενοχωροῦμαι.
Οἱ τοῖχοι πέριξ
θενὰ μὲ πνίξουν.
Ὁ θόλος μὲ πιέζει.
Θέλω ἀέρα!

ΠΟΝΗΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νὰ κρυβῇς; Δὲν κρύπτονται
ἁμαρτία κ' αἰσχύνη.
Ἀέρα; Φῶς;
Οὐαί σοι!

ΧΟΡΟΣ

Ποῦ νὰ καταφύγω πρέπει;
Ὅστις ἁμαρτίας βλέπει,
πῶς τῷ φαύλῳ ἔσται σκέπη;

ΠΟΝΗΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπὸ σοῦ πᾶς ὁ ὅσιος
ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον.
Σοὶ τὴν χεῖρα νὰ δώσῃ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

φρίττει πᾶς ἀναμάρτητος.
Οὐαί!

ΧΟΡΟΣ

Ποῦ νὰ καταφύγω πρέπει;

ΜΑΡΓΩ

Γειτόνισσα, φιάλην δὸς νὰ μυρισθῶ.

(Πίπτει λειπόθυμος).

(ΚΑ΄)

ΝΥΞ ΤΕΛΩΝΙΩΝ (**Βαλπούργης**) (1)

(Εἰς τὰ ὄρη Ἄρτς. — Θέσις Σχίρκε καὶ Ἔλενδ).

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Στειλάριον σαρώθρου δὲν ἐπιθυμεῖς;
Θὰ ἤθελον κἀνένα τράγον γεραρόν.
Τοῦ τέρματός μας εἴμεθα μακρὰν ἡμεῖς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐν ὅσῳ ἔχω ἔτι πόδα στιβαρὸν
ἡ γονατώδης αὕτη ῥάβδος μοὶ ἀρκεῖ.
Τί τόση βία ὅπως φθάσωμεν ἐκεῖ;

(1) Ἡ Βαλπούργη, ἐξ Ἀγγλίας ὁρμωμένη, ἐν τῇ η΄ ἑκατονταετηρίδι ἠκολούθησε τὸν Ἅγιον Βονιφάτιον, καὶ τοὺς ἀδελφούς της, Ἅγ. Βιλλιβάλδ καὶ Ἅγ. Βουνιβάλδ (Willibald, Wunnibald), ἐκεῖθεν εἰς Γερμανίαν. Ἀποθανοῦσα δ' ὡς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Λαβυρινθώδεις νὰ περῶμεν δρόμους,
ν' ἀνέρπωμεν εἰς βράχους ἀποτόμους
ἀφ' ὧν προχεῖται χείμαρος φρυάττων,
εἶν' ἡ χαρὰ τοιούτων περιπάτων.
Ἤδη ἐνδύ' ἡ ἄνοιξις τὰς λεύκας,
καὶ γίνετ' αἰσθητὴ ὡς κ' εἰς τὰς πεύκας·
διατί ὄχι κ' εἰς ἡμῶν τὰ μέλη;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἰς ἄλλους ἴσως· εἰς ἐμὲ δὲν θέλει.
Ἐγὼ ἐντός μου ἔχω τὸν χειμῶνα.
Τοὺς πάγους θέλω, θέλω τὴν χιόνα.
Πόσον οἰκτρῶς ὁ δίσκος ἀνατέλλει
ὀψίφωτος τῆς κολοβῆς σελήνης!
Εἰς τὸ θαμβόν του φῶς δὲν διακρίνεις

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἡγουμένη τοῦ ἐν Ἑϊδεγχέϊμ (Heidenheim) τῆς Φραγκονίας μοναστηρίου, ἐθεωρεῖτο ὡς ἰσχυρῶς συντελέσασα εἰς τὸν ἐκχριστιανισμὸν τῶν χωρῶν ἐκείνων, καὶ ὡς μία τῶν ἐπισημοτέρων ἁγίων, ἧς ἡ μνήμη ἐορτάζετο καὶ ἐν Ὁλλανδίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Καθιερώθη δ' αὐτῇ ἡ ἡμέρα τῆς α' Μαΐου, ἥτις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ εἰδωλολατρείᾳ ἦν ἡ ἑορτὴ τῶν Δρυΐδων. Ἤναπτον δ' οὗτοι πυρὰς εἰς τὰ δάση καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα, καὶ ἐν τῷ κρυπτῷ μάλιστα, ἀφ' ὅτου ὁ χριστιανισμὸς ἤρχισεν ἀποδιώκων καὶ καταδιώκων τὴν παλαιὰν πίστιν. Ἐκ τούτου ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς τότε χριστιανοῖς ἡ πεποίθησις ὅτι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην μαγικὰ ἐτελοῦντο ὄργια, καί, ἐπικεκλημένα, συνήρχοντο τὰ *Ἐξωτικὰ* καὶ *Τελώνια* (ἐναέρια πνεύματα). Ὡς κυριώτερον δὲ μέρος τῶν συνόδων αὐτῶν ἐπιστεύετο τὸ ἄγριον ὄρος *Βρόκος* (Brocken) ἢ Βλοκσβέργ, κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Ἄρτζ (Harz), μεταξὺ Ἔλβης καὶ Βεζέρου. Τὸ ἐπ' αὐτοῦ χωρίον Elend (ἐλεεινότης) ἐνθυμίζει τὰ ἀπέναντι τοῦ Πόρου, παρὰ τὴν *Γέφυραν τοῦ Διαβόλου* χωρία *Κατάραν* καὶ *Ἀνάθεμα*. Ἐπροτίμησα τὴν ἡμῖν προσιτὴν ἔκφρασιν· «Νὺξ Τελωνίων». — Τὴν σκηνὴν ταύτην ἔγραψεν ὁ Γαίτης καὶ προσέθηκεν εἰς τὸ δρᾶμά του μόνον τῷ 1780, καὶ τὸ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Βερολίνου ἐναποτεθειμένον αὐτόγραφον αὐτῆς φέρει ἡμερομηνίαν 5 Νοεμβρίου 1780. — Καὶ πρὸ τοῦ Γαίτου δ' ὑπῆρχον δημώδη καὶ ἄλλα ποιήματα περὶ τῆς νυκτὸς τῆς Βαλπούργης, ἐν οἷς τὸ κυριώτερον τὸ τοῦ Löwen, ἐξεδόθη τῷ 1758.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὰ πρὸ ποδῶν σου, καὶ συντρίβεσαι ὁρμῶν
πότε εἰς βράχον, πότε εἰς τραχὺν κορμόν.
Καλέσωμεν φωσφορικὴν ἀτμίδα.
Ἐκεῖ φαιδρῶς νὰ καίῃ μίαν εἶδα.
Αἴ σύ, ἀτμὶς φιλτάτη, ἐδῶ πήδα.
Τί μάτην οὕτω μόνη φέγγεις ἐπὶ γῆς;
Παρακαλῶ, ἐπάνω δὲν μᾶς ὁδηγεῖς;

Η ΑΤΜΙΣ

Βαθυσεβάστως. Πλὴν δὲν ἔχω σεινειδὸς
πῶς καὶ θὰ ἐπιτύχω. Ἑλικοειδῶς
ἡμῶν συνήθως μόνον βαίνει ἡ ὁδός.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὤ! τοὺς ἀνθρώπους θέλεις νὰ μοὶ μιμηθῇς!
Ἀτμὶς τοῦ διαβόλου, κάθισον εὐθύς,
ἢ σβύνω σου φυσῶν τὸ φῶς τὸ τρέμον!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΑΤΜΙΣ

Τὸ βλέπω, εἶσαι πολιοῦχος δαίμων
ἐδῶ. Θὰ πράξ' ὡς εἶναι ὁρισμός σας.
Ἀλλὰ μαγείας τώρα εἶν' ἐδῶ καιρός·
καὶ ὅταν ἀτμὶς εἶναι ὁδηγός σας,
ὡς πρὸς τὸν δρόμον δὲν θὰ εἶσθε αὐστηρός.

(Ὁ Φαῦστος, ὁ Μεφιστοφελής, καὶ ἡ ἀτμίς, ψάλλουσιν ἀμοιβαδόν).

Εἰς σφαῖραν ὀνείρων, εἰς σφαῖραν μαγείας
εἰσήλθομεν, φαίνεται. Σὺ τῆς πορείας
ἡγοῦ, κατὰ τρόπον τιμὴν νὰ σοὶ φέρῃ,
μέχρις ὅτου διέλθωμεν τὰς ἀνοδίας
πρὸς ἐκεῖ, τὰ εὐρέα, τὰ ἔρημα μέρη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰδὲ πῶς περῶσι τὰ δένδρα ἐκεῖνα
κατόπιν τῶν δένδρων, καὶ τρέχουν ἐν τάχει.
Ἰδὲ πῶς κυρτοῦσι τὰ νῶτα οἱ βράχοι,
κ' ἐν ᾧ τὴν μακράν των προτείνουσι ῥῖνα,
ἀσθμαίνουσιν, ὡς ἐκ σαλπίγγων φυσῶσι (1).
Διὰ τῶν πετρῶν, τῶν πρασίνων λειμόνων,
πῶς ῥύαξ καὶ χείμαρος κάτω ὁρμῶσι!
Τὸν φλοῖσβον ἀκούω, ἢ ἄσματος τόνον
τῶν ἔρωτος τέρψεων, ἔρωτος πόνων,
ἀγάπης κ' ἐλπίδος φωνὴν οὐρανίαν,
ἠχὼ παρελθόντων καιρῶν εὐδαιμόνων,
πανάρχαιον ὡς ἐὰν ψάλλ' ἱστορίαν;
Βάου βάου! Γάου γάου! Προσέρχονται, κρώζουν.
Νυκτικόραξ καὶ λάρος καὶ γλαὺξ καὶ σχοινίων
καὶ τρίγξ, ὅλην νύκτ' ἀγρυπνοῦν καὶ οἰμώζουν;
Σαλαμάνδρα διέρπει διὰ τῶν κλαδίων;
Ὡς παγεῖς γαστέρας, μακρὰ ἔχουσι σκέλη!
Δένδρων ῥίζαι κυρτοῦνται ὡς ὄφεων μέλη!
κ' εἰς τοὺς βράχους τοὺς πέριξ, τὴν ἄμμον τῶν δρόμων
ἐμπλεκόμεναι, φέρουσι φόβον καὶ τρόμον·
καὶ πρὸς τὸν ὁδοιπόρον τὰς ζώσας του ἶνας
ὁ κορμός, ὡς πλεκτάνας πολύπου ἐκτείνας,
ἀπειλεῖ. Ποντικοὶ προχωροῦν κατ' ἀγέλας
ποικιλόχροες, ἄλλος λευκός, ἄλλος μέλας.
Πανταχοῦ τοὺς ἀγροὺς διατρέχουν ἐκεῖνοι.
Πτερωτῶν λαμπυρίδων πολύφωτα σμήνη
πυκνὰ ἵστανται πέριξ, καὶ φέροντα ζάλην
εἰς ὁδὸν μᾶς παράγουσιν ἄλλην καὶ ἄλλην.

(1) Βράχοι τινὲς παρὰ τὸ χωρίον Schircke ἐκαλοῦντο Die Schnarcher (οἱ ῥέγχοντες φυσητῆρες).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

—Τίς μᾶς λέγει ἀνίσως ἱστάμεθα,
νὰ χωρῶμεν ἐμπρὸς ἂν δυνάμεθα;
Πάντα στρέφονται, τόπον ἀλλάζουσι·
βράχοι σείονται, δένδρα μορφάζουσι·
λαμπυρίδων τὰ σμήνη πληθύνονται,
καὶ φυσῶνται, κ' εἰς σύννεφα γίνονται.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πλησίασον, τὴν ποδιάν μου κράτει.
Ἐδῶ ὑπάρχει ἄκρα μεσοβάμων,
εἰς ἣν θὰ ἐκπλαγῇς ἰδών, ὁ Μάμμων
φλέγοντας ὅτι θησαυροὺς φυλάττει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Πῶς παραδόξως ἀμυδρὰ ἡ τῆς αὐγῆς
ἀκτὶς εἰς τὰ βάθη διοράται,
καὶ ὡς ἀκόμη εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς
τὸ λυκαυγὲς αὐτῆς ἀντανακλᾶται!
Ἀτμὸς ἐδῶ, παρέκει νέφη φλογερά,
καὶ ἀναθρώσκει ἀπὸ τῶν νεφῶν πυρά·
ὡς χρυσοῦς μίτος κατ' ἀρχὰς λεπτύνεται,
καὶ ἔπειτα ὡς ῥύαξ ἀναβρύει·
εἰς πολλὰς φλέβας ἔπειτα ἐκτείνεται
κ' εὐρύτατον τὸ ῥεῦμά της κυλίει.
Ἐδῶ δ' εἰς ταύτην τὴν στενὴν γωνίαν
ἀναλαμβάνει πάλιν κοίτην μίαν.
Πλήρης σπινθήρων εἶν' ἡ ἀτμοσφαίρα,
ὡς χρυσῆ ἄμμος πέριξ ἂν σκορπίζεται.
Ὁ βράχος, ὡς προκύπτ' εἰς τὸν ἀέρα,
ἰδέ, ἰδὲ ὡς ἄνω πῶς φλογίζεται!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ὁ Μαμμωνᾶς τοῦ οἴκου του πλουσίαν
δὲν διεκόσμησε φωτοχυσίαν ;
Καλὸν ὅτι τὴν εἶδες. Ὡς νοῶ, ἐκεῖ
οἱ κεκλημένοι φθάνουσιν ὁρμητικοί.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐκ τῶν ἀέρων καταιγὶς τί φοβερά!
καὶ πῶς τὰ νῶτά μου λυσσῶσα τύπτει!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Κράτει τοῦ βράχου τὰ γεροντικὰ πλευρά,
ἄλλως αὐτὴ κατὰ κρημνῶν σὲ ῥίπτει.
Διπλῆν φέρ' ἡ ὀμίχλη ἀγλύν σκότους.
Εἰς τοὺς δρυμῶνας ἄκουσον τοὺς κρότους.
Πετῶσι γλαῦκες ἔντρομ' εἰς τὰ δάση.
Κλάδους λυσσᾶ ἡ θύελλα νὰ θλάσῃ
καὶ τοὺς χλωροὺς τῶν ἀνακτόρων στύλους,
οἵτινες θόλους φέρουν πυκνοφύλλους.
Τῆς ἀτμοσφαίρας τί παράφορος ὁρμή!
Χασμῶντ' αἱ ῥίζαι καὶ μυκῶνται οἱ κορμοί.
Τὰ δένδρα πίπτουν· τὰ συντρίμματά των
σωρεύονται ἀτάκτως ἐν ᾧ τρύζουσι,
καὶ δι' αὐτῶν ἐπάνω τῶν χασμάτων
οἱ ἄνεμοι φυσῶσι καὶ συρίζουσι.
Φωνὰς ἀκούεις ἄνω διαφόρους,
φωνὰς μακράν, φωνὰς πλησίον.
Μαγικὸν ᾆσμα, λύσσης ἐλεγεῖον
ἀπὸ παντὸς ἀνασκιρτᾷ τοῦ ὄρους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΤΡΙΓΛΑΙ (ἐν χορῷ).

Ἐπάνω αἱ στρίγλαι! Τοῦ Βρόκου τὸ ὄρος!
Ξηρὰ μὲν τὰ χόρτα, χλωρὸς δ' εἶν' ὁ σπόρος.
Συνάζοντ' ἐκεῖ οἱ πολλοὶ ἀναβάται.
Τὸν Λεγάμενον πρόεδρον ἔχουν τὰ πλήθη (1).
Πηδοῦν καὶ περνοῦν ὅπου ῥίζαι καὶ λίθοι.
Ὁ τράγος πηδᾷ καὶ ἡ στρίγλα πηδᾶται.

ΦΩΝΗ

Ἡ γραία Βάβω μόνη της προβαίνει.
Θηλυκοῦ χοίρου, βλέπετ', ἐπιβαίνει.

ΧΟΡΟΣ

Τιμὴ εἰς ὃν ἀξίζει τὴν τιμήν· ἐμπρὸς
ἡ γραία Βάβω! Τὴν δεχόμεθα λαμπρῶς.
Ἔφιππος εἰς τὸν χορόν, μητέρ, ἔρθασε.
Σ' ἀκολουθοῦν, ἰδού, αἱ στρίγλαι πᾶσαι.

ΦΩΝΗ

Σὺ ποίαν ὁδὸν ἦλθες;

ΦΩΝΗ

Ἀπ' ἐπάνω,
ἐκ τῶν Πετρῶν τοῦ Ἴλσεν ἐγὼ φθάνω.
Ἐμπρὸς διῆλθον φωλεᾶς κακῆς γλαυκός.
Ὁ ὀφθαλμός της τί πυρώδης καὶ κακός!

(1) *Λεγάμενος*, ὃν δὲν θέλει ἢ δὲν πρέπει τις νὰ ὀνομάσῃ. Ἐνταῦθα ὁ Διάβολος. Ἐν τῷ Γερμανικῷ Urian, εἶχεν ἐν τῷ Μεσαιῶνι τὴν αὐτὴν σημασίαν (ὡς ἐν Parzival τοῦ Wolfgang von Eichenbach.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΩΝΗ

Τοῦ διαβόλου! Τί περνᾷς βιαστικός;

ΦΩΝΗ

Μὲ ἔγδαρεν ἡ τρισκατηραμένη!
Ἰδού, ἰδέ. Παντοῦ πληγὴ μοὶ μένει.

ΧΟΡΟΣ ΣΤΡΙΓΛΩΝ

Πλατὺς εἶν' ὁ δρόμος, μακρὰν ἔτι φθάνει.
Τί θέλει τὸ σπρῶχνε καὶ τὸ παραγκώνει;
Τὸ σάρωθρον ξεῖ καὶ κεντᾷ ἡ περόνη.
Τὸ ἔμβρυον πνίγεται, ἡ μήτηρ σκάνει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ (ἀρσενικός).

Εἰς τὸν οἶκον συρόμεθα ὡς τοὺς κοχλίας·
αἱ γυναῖκες δ', ἐκεῖναι ἔπειγαι καὶ τρέχουν·
ἐπειδὴ τοῦ κακοῦ ἂν ἤτοῦν τὴν οἰκίαν,
κατὰ χίλια βήματα πάντας προτρέχουν.

Ο ΑΛΛΟΣ ΗΜΙΧΟΡΟΣ

Ὅμως τοῦτ' ὡς σπουδαῖον οὐδεὶς ἐκλαμβάνει.
Ἡ γυνὴ ἂν καὶ χίλια βήματα τρέχῃ,
προθυμίαν καὶ ὄρεξιν ὅσην ἂν ἔχῃ,
ὁ ἀνὴρ μ' ἕν του πήδημα μόνον προφθάνει.

ΦΩΝΗ (ἄνω).

Ἐκ τῆς Λίμνης τῶν Βράχων ἀνέλθετ' ἐπάνω.

ΦΩΝΗ (κάτω).

Θέλω, θέλω ν' ἀνέλθω, ἀλλ' ὅμως δὲν φθάνω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐδῶ κάτω ἐλούσθημεν ὅλοι κ' ἐπλύθημεν,
νὰ παράξωμεν ὅμως δὲν ἐδυνήθημεν (1).

ΟΙ ΔΥΟ ΧΟΡΟΙ

Ὁ ἄνεμος πίπτει, τὸ ἄστρον ἐκρύβη,
ὠχρὰ τοὺς αἰθέρας διάττει ἡ Φοίβη,
καὶ σίζων, βομβῶν ὁ τῶν μάγων χορὸς
μυριάδας ἀνάπτει σπινθήρων πυρός.

ΦΩΝΗ (κάτωθεν).

Σταθῆτε.

ΦΩΝΗ (ἄνωθεν).

Τίς κράζει ἐκ βάθους;

ΦΩΝΗ (κάτωθεν).

Σταθῆτε.

Κ' ἡμεῖς, ν' ἀναβῶμεν κ' ἡμεῖς, βοηθῆτε.
Ν' ἀναβῶ προσπαθῶ τριακόσια ἔτη,
κ' εἰς τὴν ἄκραν νὰ φθάσω δὲν δύναμαι ἔτι.
Ἐκεῖ θέλω κ' ἐγώ, ὅπου εἶν' οἱ ἑταῖροι.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ ΟΙ ΧΟΡΟΙ

Περόνη καὶ ῥάβδος καὶ σάρωθρον φέρει
καὶ τράγος ἐπίσης εἰς ὅλα τὰ μέρη.
Ν' ἀναβῇ ὅστις τώρα δὲν εἶναι καλός,
ἐκεῖνος εἶν' ἄνθρωπος ἀπολωλώς.

ΗΜΙΣΤΡΙΓΛΑ (κάτω).

Ματαίως κινοῦμαι καὶ σιληπορδῶ.

(1) Ταῦτα περιέχουσι καὶ σατυρικὰς νύξεις εἰς τὴν σύγχρονον φιλολογίαν·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἄλλαι τρέχουν ἐμπρός, κ' ἐγὼ μένω ἐδῶ.
Κατ' οἶκον δὲν ἔχω στιγμῆς ἡσυχίαν,
κ' ἐκεῖ πλὴν νὰ φθάσω ἐλπίδα κἀμμίαν.

ΧΟΡΟΣ ΣΤΡΙΓΛΩΝ

Τῆς στρίγλας τοὺς μῦς ἀλοιφὴ ὠφελεῖ.
Εἷς λέβης ὡς πλοῖον,
ἓν ῥάκος, ἱστίον!
καὶ ποτὲ δὲν πετᾷ ὅστις τώρ' ἀμελεῖ.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ ΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ὅταν δὲ ἀναβῶμεν ἡμεῖς εἰς τὰ ὕψη,
τὰ πεδία τὸ πλῆθος ἡμῶν ἂς καλύψῃ.
Ἐκταθῆτ', ἐκταθῆτ' ἐπ' αὐτῶν κατὰ σμήνη·
τὸ χωρίον στριγλότοπος ὅλον ἂς γίνῃ.

(Ὁρμοῦν πρὸς τὰ κάτω).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πατοῦν καὶ τρέχουν, σπρώχνουν, ἀγκωνίζουν,
λαλοῦν, βομβοῦν, μουγκρίζουν καὶ συρίζουν,
καὶ πέριξ των πῦρ, φλόγες, δυσωδία!
Ὅλη καὶ ὅλη στριγλοπολιτεία!
Μὴ μᾶς χωρίσουν, μεῖν' ἐδῶ. — Ποῦ μένει;

ΦΑΥΣΤΟΣ (μακρόθεν).

Ἰδού.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πῶς; Ἤδη τόσον χωρισμένοι!
Οἰκοδεσπότην ἂς μ' ἀκούσουν ἤδη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αἴ! τόπον τῷ Κυρίῳ Πονηρίδῃ! (1)
Κρατήσατέ με, κύριε καθηγητά,
ὅπως τὰ πλήθη φύγωμεν τ' ἀγαπητά.
Τὸ παρακάμνουν ὡς καὶ δι' ἡμᾶς αὐτοί.
Ἐκεῖ πλησίον βλέπω λάμπει κάτι τί.
Τί μ' ἕλκει πρὸς τοὺς θάμνους δὲν ἠξεύρω.
Ἀλλ' ἔπου, ἔπου. Εἴσοδον θὰ εὕρω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὁδήγει με, ὦ πνεῦμα ἀντιῤῥήσεως.
Θαυμαστὸς εἶσαι. Ὦ τῆς σῆς φρονήσεως!
Τὴν νύκτα ἤλθομεν τῶν Τελωνίων
ἐπὶ τὸν Βρόκον, ὡς εἰς μοναστήριον!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν βλέπεις τὰ πύκνα πυρὰ πλησίον.
Εἶναι φαιδρὸν ἐδῶ συλλαλητήριον.
Ἐν μικροῖς κύκλοις ποῖος μένει μόνος;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὑπὲρ τῶν ἄνω μᾶλλον εἶμ' ἐγὼ μερῶν.
Ἐκεῖ πῦρ βλέπω καὶ καπνὸν συγχρόνως,
ὅπου τὸ πλῆθος τρέχει πρὸς τὸν πονηρόν.
Ἐκεῖ πολλὰ αἰνίγματα θὰ λύωνται.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Κ' ἐκεῖ ἐπίσης ἄλλα θενὰ φύωνται.
Ἄφες τὸν μέγαν κόσμον των νὰ χαίρῃ.

(1) Junker Voland. Αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐδίδετο ἐνίοτε ἐν μεσαιῶνι εἰς τὸν διάβολον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οἰκήσωμεν τὰ ἥσυχ' αὐτὰ μέρη.
Ἀλήθεια ὑπάρχει γνωστοτάτη,
ὅτι ὁ μέγας κόσμος μικροὺς πλάττει.
Στρίγλας γυμνὰς βλέπω μικρὰς καὶ νέας,
καὶ συνετῶς ἐνδεδυμένας γραίας.
Πρὸς χάριν μου δυσμένειαν μὴ δείξῃς.
Πρὸς μικρὸν κόπον διασκέδασις πολλή!
Ὄργαν' ἀκούω μουσικά. Τί πλῆξις!
Θὰ συνηθίσω κ' εἰς αὐτά. Τί ὠφελεῖ;
Προχώρει τώρα· εἶναι ἀναγκαῖον.
Θὰ σὲ παρουσιάσω ὅπως πρέπει·
χαρῶν αἰτίας θὰ σοὶ δώσω νέων.
Ἰδὲ τί εὐρὺ μέρος, τί ὡραῖον!
Ὁ ὀφθαλμὸς τὸ τέλος του δὲν βλέπει.
Ἐδῶ πυραί, χορὸς καὶ οἶνος θέων,
καὶ φλυαρίαι, τράπεζαι καὶ ἔρως.
Λαμπρότερόν του ποῦ θὰ εὕρῃς μέρος;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀλλ' εἰς τοὺς φίλους σου ἐμὲ εἰσάγων,
τὸν δαίμονα θὰ παίζῃς ἢ τὸν μάγον;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄλλας ἡμέρας ζῶ ἀγνώστως. Ἠμπορῶ·
τὰς δ' ἐπισήμους τὰ παράσημα φορῶ.
Οὐχὶ περικνημίδα· πλὴν περίπου
παράσημον μοὶ εἶν' ὁ ποῦς τοῦ ἵππου.
Βλέπεις ἐκεῖ τὸν ἕρποντα κοχλίαν
τὴν γῆν πῶς δοκιμάζει διὰ τῆς ῥινός;
Μὲ ἐμυρίσθη, καὶ τὴν γνωριμίαν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μάτην ἐλπίζω ν' ἀποφύγω κἀνενός.
Πυραὶ καὶ πυραὶ πάλιν ὅπου ἂν πατῇς.
Εἶν' ὁ γαμβρός, καὶ εἶμαι ὁ προξενητής.

(Πρός τινας καθημένους περὶ σβεννυμένους ἄνθρακας).

Αἴ, γέροντές μου Κύριοι, πῶς γίνεται;
Μεμακρυσμένοι κάθησθε καὶ ὀκνηροί!
Δὲν εὐθυμεῖτε, τρώγετε καὶ πίνετε;
Ἀρκούντως μένει μόνος ὅστις οἰκουρεῖ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Μὴ δίδε πίστιν ἀπολύτως τοῖς λαοῖς,
καὶ ὅταν τοῖς δουλεύῃς καὶ τοὺς εὐποιῇς.
Καθὼς τῶν γυναικῶν, αὐτῶν ἐπίσης
φέρονται πρὸς τοὺς νέους ὅλ' αἱ κλίσεις.

ΓΠΟΝΡΓΟΣ

Ὁ κόσμος πόσον ἐξεπράπη προϊών!
Οἱ ἄνδρες ἦσαν ἄριστοι οἱ παλαιοί.
Ἡ ἡμετέρα ὅτε ἦρξ' ἐπιῤῥοή,
τότ' ἐπεκράτει ὁ χρηστὸς χρυσοῦς αἰών.

ΟΨΙΠΛΟΥΤΟΣ

Δὲν ἤμεθα νοὸς ἐστερημένοι,
κ' ἐπράττομεν πολλὰ παρὰ τὸ δέον.
Ἤδη τὸ πᾶν εἰς ἄλλας βάσεις βαίνει,
ὅτε θὰ τὸ ἠθέλομεν ἑδραῖον.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Τίς σήμερον ὑπάρχει ὁ βιβλίον
ἀναγινώσκων ὁπωσοῦν σπουδαῖον;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ δ' οἴησις τῶν ἀγαθῶν μας νέων
εἶν' ἀνωτέρα μέτρων καὶ ὁρίων.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (αἴφνης φαινόμενος ὑπέργηρως).

Αἰσθάνομαι τὸ τέλος πῶς ἐγγίζει.
Δὲν θέλω πλέον τὸ βουνὸν πατήσει.
Ἀφ' οὗ θολὸς ὁ πίθος μου ξυνίζει,
ἐγγίζει καὶ ὁ κόσμος πρὸς τῇ δύσει.

ΣΤΡΙΓΛΑ (μεταπράτις).

Μὴ ταχέως παρέρχεσθε, ὦ παροδῖται.
Δὲν ὑπάρχει τοιαύτη συχνὴ εὐκαιρία.
Ναί, προσέξατε ὅσα πωλῶ νὰ ἰδῆτε.
Ἔχω, Κύριοι, ἔχω πολλὰ καὶ παντοῖα.
Δὲν ὑπάρχ' εἰς τὴν γῆν τὸ αὐτοῖς συγκρινόμενον·
καὶ οὐδὲν θὰ εὑρῆτε, οὐδὲν μεταξὺ τῶν
ὃ κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιον δὲν ἦτον,
κ' ἐργαλεῖον ὀλέθρου τινὸς μὴ γενόμενον.
Πᾶσα μάχαιρα στίγματα φέρει αἱμάτων·
οὐδὲ ἓν ὅλων τούτων ὑπάρχει ποτήριον
τὸ μὴ ἅπαξ κἂν χύσαν θερμὸν δηλητήριον,
τὴν βεβαίαν πηγὴν ἐπιβούλων θανάτων·
ὡς καὶ τούτων οὐδὲν τῶν λαμπρῶν κοσμημάτων
μὴ γυναῖκα ἑλκύσαν καὶ φθεῖραν τιμίαν.
Ἐδῶ κρέμανται σπάθαι. Δὲν βλέπετε μίαν
μὴ δεσμοὺς διαῤῥήξασαν τῶν στενωτάτων,
ἢ μὴ δοῦσαν πληγὴν εἰς τὰ νῶτα δολίαν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Συγχέεις τοὺς καιροὺς ἐπ' ἀληθείας,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κυρά. Ὅ,τ' εἶχε γίνει εἶχε γίνει.
Πώλει μας τώρα νέας πραγματείας.
Τὸ νέον μόνον τώρα μᾶς ἡδύνει.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Φοβοῦμαι μήπως λησμονήσω ἐμαυτόν.
Πάρα πολὺ ἡ τύρβη αὕτη μ' ἤρεσε.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Πρὸς τ' ἄνω βλέπεις σπεύδοντα τὸν συρφετόν.
Νομίζεις ὅτι σύρεις ἐν ᾧ σύρεσαι.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τί εἶν' αὐτή;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἰδέ τὴν. Πῶς θὰ σοὶ φανῇ;
Εἶν' ἡ Λιλίθ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τίς;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τοῦ Ἀδὰμ πρώτη γυνή (1).

(1) Κατὰ τοὺς ταλμουθιστάς, ὁ Ἀδὰμ πρὸ τῆς Εὔας εἶχεν ἄλλην γυναῖκα, καλουμένην *Λιλὶς* ἢ *Λιλίθ*, ἐξ ἧς ἔτεκε μόνον διαβόλους. Σημαίνει δὲ *Λιλ* ἑβραϊστὶ τὸ *νυκτερινόν*. Κατὰ τοὺς Ῥαβίνους ἡ Λιλὶθ συνεπλάσθη μετὰ Ἀδάμ, συγκολλημένη μετ' αὐτοῦ ἐκ τῶν νώτων. Ἐπειδὴ ἤριζον πάντοτε, ὁ Κύριος ἐχώρισε τὰ δύο σώματα. Ἀλλ' ἡ ἔρις δὲν ἔπαυσε, καὶ τῆς Λιλὶθ ἐπιδοθείσης εἰς τὴν λατρείαν τῶν διαβόλων, ὁ Ἀδὰμ ἀπέβαλεν αὐτήν, καὶ τότε ἐπλάσθη ἡ Εὔα. Ἡ Λιλὶθ περιγράφεται ὡς ἔχουσα λαμπρὰν κόμην, εἰς ἧς τοὺς πλοκάμους διάβολοι ἐνεφώλευον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ κόμη της εἰς καλλονὴν ἐμπρέπει.
Ἰδέ την· ὅμως νὰ προσέχῃς πρέπει.
Εἰς τὰς πλεξίδας της ἂν ἕνα νέον
συλλάβῃ, δὲν τὸν ἀπολύει πλέον.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἰδέ, ἡ γραῖα, καὶ ἡ νέα κόρη,
αἱ δύο πῶς ἐχόρευον κ' ἐπήδων!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν ἡσυχάζουν σήμερον. Τὰς εἶδον.
Χορός! Εἰς τὸν χορὸν κ' ἡμεῖς! Προχώρει.

ΦΑΥΣΤΟΣ (χορεύων μετὰ τῆς νέας).

Εἰς τὸν ὕπνον μου ὄνειρον εἶδα γλυκύ.
Ἦν εἰς κῆπον καλὸν ἠνθισμένη μηλέα.
Δύο μῆλα οἱ κλάδοι της εἶχον ὡραῖα.
Νὰ τὰ κόψω κρυφίως ἀνέβην ἐκεῖ.

Η ΚΑΛΗ

Ὅτι εἶναι τὸ μῆλον εἰς σᾶς ἀρεστόν,
ἀπὸ τοῦ παραδείσου εἶναι ἤδη γνωστόν.
Εὐτυχὴς δ' εἰς τὸν κῆπόν μας ὅτι καρποὺς
κ' ἐγὼ ἔχω τοιούτους, γλυκεῖς καὶ νωπούς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (μετὰ τῆς γραίας) (1).

Εἰς τὸν ὕπνον μου ὄνειρον εἶδα τρελλόν.
Εἰς τὴν γῆν ἐμαραίνετο δένδρον ὠχρόν.

(1) Ἡ μετάφρασις ὀλίγον ἐξέκλινε τοῦ πρωτοτύπου λόγῳ εὐσχημοσύνης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἶχε σκέλη σχιστὰ καὶ ξηρὸν ὀμφαλόν.
πλὴν οὐδ' οὕτω μ' ἐφάνη κακὸν καὶ ψυχρόν.

Η ΓΡΑΙΑ

Καλῶς σ' εὗρον τοῦ βίου νὰ δρέπῃς τὰ ῥόδα
ὁ ἱππότης ὁ ἔχων τοῦ ἵππου τὸν πόδα!
Σεαυτὸν ἂν νομίζῃς καλὸν παλαιστήν,
Ἰδού, πρόχειρος ἤδη κ' ἡ πάλη ἐστίν.

ΠΡΩΚΤΟΦΑΝΤΑΣΜΙΤΗΣ (1)

Αἴ! δὲν σᾶς ἀπεδείχθη, ὠργισμένοι,
πῶς πνεῦμα εἰς τοὺς πόδας του δὲν μένει;
Καὶ ὅμως νὰ χορεύητε τολμᾶτε,
καὶ ὡς ἂν ἦσθε ἄνθρωποι πηδᾶτε.

Η ΚΑΛΗ (χορεύουσα).

Εἰς τὸν χορόν μας ἐδῶ οὗτος τί ζητεῖ;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐρωτᾷς; Οὗτος πανταχοῦ κρυπτοβατεῖ.
Πᾶν ὅ,τι χορευθῇ ἢ βῆμα γίνῃ,
ἐκεῖνος πρέπει νὰ τὸ ἐπικρίνῃ.

(1) Αἰνίττεται τὸν Νικολάην, βιβλιοπώλην, υἱὸν βιβλιοπώλου, γεννηθέντα τῷ 1733, συγγραφέα καὶ ἑταῖρον τοῦ Λέσσιγγος καὶ Μενδελσῶνος. Ἀντίθετος τῇ ῥωμαντικῇ σχολῇ, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Γαίτου, τοῦ ἐπιγραφομένου « Πάθη τοῦ Βερθέρου », ἐξέδωκε, πρὸς σατυρισμὸν αὐτοῦ, βιβλίον μικροῦ λόγου ἄξιον, ὃ ἐπέγραψε « Χαραὶ τοῦ Βερθέρου », καὶ διϊσχυρίσθη ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατέστρεφε πᾶσαν τὴν ὑπόληψιν τοῦ Γαίτου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῶν σοφῶν συνεταίρων του, τὴν οἴησιν ἔχων ὅτι διεδέχθη αὐτούς, καὶ πάντας ξηρῶς καὶ ἀδεξίως κρίνων καὶ κατακρίνων, ἐφείλκυσεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀποστροφὴν τῶν τότε ἐπισημοτάτων συγγραφέων, ὡς τοῦ Σχιλλέρου, τοῦ Ἑρδέρου, τοῦ Κάντε, τοῦ Φίχτε, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τοῦ Γαίτου. Ἐν ἔτει 1791 ἠσθένησε βαρέως, καὶ ἐν τῶν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἂν δι' αὐτὸ δὲν εὕρῃ νὰ εἰπῇ τι,
τὸ βῆμα πῶς δὲν ἔγινε κηρύττει.
Ὀργίζεται ὅταν ἐμπρὸς χωρῶμεν.
Ἂν σᾶς ἀρέσκῃ νὰ κυκλοβατῶμεν
ὅπως ὁ γέρων μύλος του δονεῖται,
αἴ! εἰπὲ ἴσως πῶς εὐχαριστεῖται·
πρὸ πάντων ἂν ἓν Χαῖρε τῷ εἰπῆτε.

ΠΡΩΚΤΟΦΑΝΤΑΣΜΙΤΗΣ

Ἐδῶ ἀκόμη; Ἄλλο εἶδος ταραχῆς!
Φύγετε· πρέπει. Τὸ ἀπέδειξ' ἀπ' ἀρχῆς.
Κανόνας δὲν γνωρίζει ἡ σοφία
ἡμῶν, κ' εἰς Τέγελ βλέπομεν Στοιχεῖα! (1)
Τόσον καιρὸν τὴν πλάνην τὴν ἀνόητον
ἐτήρουν μάτην! Εἶν' ἀκατανόητον!

Η ΚΛΩΗ

Παῦσε νὰ μᾶς ζαλίζῃς, σὲ παρακαλῶ.

ΠΡΩΚΤΟΦΑΝΤΑΣΜΙΤΗΣ

Πνεύματα, σᾶς τὸ λέγω, — καθαρὰ λαλῶ, —

συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας τοῦ ὑλιστοῦ τούτου ἦν νὰ βλέπῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον φαντάσματα. Περιέγραψε δ' ὁ ἴδιος διὰ μακρῶν αὐτήν, ὡς καὶ τὴν ἴασίν του διὰ βδελλῶν εἰς τὰ ὀπίσθια, ἐξ οὗ ἠρύσθη ὁ Γαίτης τὴν σαρκαστικὴν καὶ οὐχὶ εὔφημον ἐπωνυμίαν ὑφ' ἣν εἰσάγει αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ποιήματος. Ἀπέθανε δ' ὁ Νικολάης τῷ 1811, καὶ τὸ βιβλιοπωλεῖόν του ὑφίσταται ἔτι ἐν Βερολίνῳ διευθυνόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγόνων του.

(1) Τέγελ, παρὰ τὸ Βερολῖνον, θέσις ἐπίσημος νῦν διὰ τὸν τάφον τοῦ Ἀλεξάνδρου Οὐμβόλδου, ἦν ἄλλοτε τὸ θήρας ἀγροκήπιον τῆς Ἐκλέκτορος τῆς Βρανδεβούργης. Κατὰ τὸ ἔτος 1797 γενικῶς ἐπιστεύθη ὅτι φαντάσματα εἶχον ἐπιφανῆ ἐκεῖ, ὥστε καὶ διοικητικαὶ ἔρευναι ἐγένοντο πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς αἰτίας τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν ἀνεξηγήτων κρότων, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δεσποτισμὸς πνευμάτων πῶς δυσαρεστεῖ
τῷ πνεύματί μου, τῷ αὐτῶν προγυμναστῇ.

(Ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ).

Σήμερον, βλέπω, δὲν ἐπιτυγχάνω.
Κατόπιν των ὁδοιπορῶ. Τί χάνω; (1)
Ἐλπίζω ἔτι νὰ νικήσω ὅλους
τοὺς ποιητὰς καὶ ἄλλους διαβόλους.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀμέσως θὰ ζητήσῃ κάθισμα καλόν,
κενώσας, τὸν θυμόν του ν' ἀναπαύῃ.
Εἰς πνεύματα δ', ὡς γίνῃ ἕρμαιον βδελῶν,
ἢ καὶ εἰς πνεῦμα νὰ ὑπήκῃ παύει.

(Τῷ Φαύστῳ ἐξελθόντι τοῦ χοροῦ).

Πῶς; Ἄφησες τὴν κόρην; Ἐχορεύετε (2),
κ' ἔψαλλ' ἐκείνη. Ἴσως σύντροφός της.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἔψαλλε· κ' αἴφνης ἐκ τοῦ στόματός της
κόκκινος εἶδα κ' ἐτινάχθη ποντικός (3).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Αὐτὸ καὶ μόνον; Αἴ, δὲν ἦτον κἂν λευκός.
Περίεργον τῷ ὄντι. Ὅμως δι' αὐτὰ
εἰς τὰς γλυκείας ὥρας ποῖος ἐρωτᾷ;

(1) Αἰνίττεται τὸ δωδεκάτομον τοῦ Νικολάη ψυχρὸν *ὁδοιπορικὸν* διὰ Γερμανίας καὶ Ἑλβετίας.

(2) Ἀνομοιοκατάληκτος ὡς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ.

(3) Ὑπῆρχεν ἐν Γερμανίᾳ πρόληψις ὅτι ὁ διάβολος ἐνίοτε εἰσέρχεται διὰ τοῦ στόματός τινων ἐν σχήματι μυός. (Hayward, Deutsche Sagen).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ εἶδα . . .

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τί ;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μεφίστων, βλέπεις πέραν
κόρην ὠχράν, ὡραίαν, ἀπωτέραν
τῶν ἄλλων, μόνην καὶ βραδυποροῦσαν,
καὶ ὡς διὰ κλειστῶν ποδῶν χωροῦσαν ;
Τὴν εἶδον, καὶ μ' ἐφάνη, σοὶ ὁμολογῶ,
ὁποία ἦτον ἡ φιλτάτη μοι Μαργώ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Μὴ πρόσεχε, μὴ εἰς αὐτὸ δίδου.
Ἄψυχον εἶναι ἴνδαλμα εἰδώλου.
Ἀπόφευγε τὴν ὄψιν. Νεκρῶν βλέμμα
νεκροῖ καὶ εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμα.
Ἀπολιθούμεθα. Περὶ Μεδούσης
βεβαίως θὰ συνέπεσε ν' ἀκούσῃς.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὀφθαλμοὶ ὄντως εἶν' ἐκεῖνοι νεκρικοί,
οὓς φίλη χεὶρ δὲν ἔφθασε νὰ κλείσῃ.
Ἰδοὺ τὸ στῆθος, ὃ μοὶ ἔδωκε, γλυκύ,
τὸ σῶμά της, ὃ εἶχον ἀγαπήσει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἄφρων ! τυφλώττεις. Ἡ μαγεία εἶν' αὐτή.
Καθεὶς εἰς ταύτην τὴν ἀγάπην του ζητεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ! ποία τέρψις! Τίς βαρυθυμία!
Δὲν ἀποσπῶμαι, φεῦ! τῆς ὄψεώς της.
Οἷος θὰ εἶναι ὁ λευκὸς λαιμός της,
κλωστὴ ἀλύσεως ἐρυθρᾶς μία
ἂν τὸν κοσμήσῃ, ὄχι εὐρυτέρας
ἀφ' ὅ,τι εἶναι στόμα τῆς μαχαίρας!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τὴν κεφαλὴν αὐτὴ μὴ ἀμφιβάλῃς
πῶς ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ κ' ὑπὸ μάλης,
διότι ὁ Περσεὺς τὴν εἶχε κόψει.
Πάντοτε σὺ φαντάσματα ὑπ' ὄψει!
Μὴ ἵστασαι, προχώρει, σὲ προτρέπω.
Ἰδὲ ὡραῖα ὡς τὸ Πράτερ μέρη (1)·
καὶ ἂν ἡ ὄψις δὲν μὲ παραφέρῃ,
καὶ θέατρον νομίζω ἐκεῖ βλέπω.
Τί τοῦτο;

ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΣ (2)

Τώρ' ἀρχίζει δρᾶμα νέον.
Ἐκ τῶν ἑπτὰ εἶναι τὸ τελευταῖον.
Δὲν παριστῶμεν ὀλιγώτερα ποτέ.
Ἐρασιτέχνης ὅστις ἔγραψεν αὐτό,
ἐρασιτέχναι εἶναι κ' οἱ ὑποκριταί.

(1) Πράτερ (ἐκ τοῦ Λατ. Pratum πεδίον), ὁ σύδενδρος περίπατος τῆς Βιέννης, περιέχων καὶ δημοτικὰ θέατρα κτλ.

(2) Ὁ ἐξ ἁπλῆς φιλοτεχνίας εἰς θέατρον ὑπηρετῶν. Ὁ Γαίτης τῷ 1799 ἔγραψεν ἄρθρον κατὰ τῶν ἐρασιτεχνῶν τούτων, ὡς ἐπιβλαβῶν τῇ δραματικῇ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Συγγνώμην, Κύριοί μου, ἂν σᾶς παραιτῶ.
Ἐρασιτέχνως αἴρω τὴν αὐλαίαν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καλῶς εἰς τ᾽ ὄρος τῶν δαιμόνων σ᾽ ἀπαντῶ.
Ἐδῶ ἀνήκεις κατ᾽ ἐμὴν ἰδέαν.

(ΚΒ΄)

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΛΩΝΙΩΝ (1)

Η

Ο ΧΡΥΣΟΥΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΟΒΕΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΙΤΑΝΙΑΣ

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

ΘΕΑΤΡΩΝΗΣ

Ὦ τοῦ Μείδιγγ υἱοί, ἐργασίας πολλὰς (2)
δὲν σᾶς θέλω ἀπόψ᾽ ἐπιβάλλει.

(1) Ἡ παρεμβολὴ (Intermezzo) αὕτη ἐστὶ ξένη πρὸς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ δράματος, οὐδ᾽ ἐγράφη δι᾽ αὐτό. Ὁ Γαίτης, ἀναγινώσκων τοῦ Μαρτιάλου τὰ *Ξένια*, ἔγραψεν ἐν ἔτει 1796 τινὰς μιμήσεις αὐτῶν, ἃς ἔδειξε τῷ Σχίλλερ. Ἔκτοτε συνηργάσθησαν ἀμφότεροι εἰς τὴν ποίησιν τοιούτων σατυρικῶν ἐπιγραμμάτων, προτιθέμενοι ν᾽ ἀπαρτίσωσι συλλογὴν ἐκ χιλίων. Τὸν ἑπόμενον χειμῶνα ἐξέδωκαν ἐν τῷ «Ἡμερολογίῳ τῶν Μουσῶν» τοῦ Σχίλλερ μόνον 430. Τοσοῦτον ὅμως διήγειρε θόρυβον ἀγανακτήσεως μεταξὺ τῶν λογιωτάτων ἡ δημοσίευσις αὕτη, ὥστε, ὅτε κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος ὁ Γαίτης ἔγραψε κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τοὺς «Χρυσοῦς Γάμους τοῦ Ὀβερῶνος καὶ τῆς Τιτανίας», ὁ Σχίλλερ ἠρνήθη τὴν ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ του δημοσίευσιν, μέχρις οὗ κατευνασθῇ ἡ κατακραυγή, καθ᾽ ὃ διάστημα, ὡς ἔγραψε τῷ φίλῳ του, ἐδύνατο οὗτος ν᾽ αὐξήσῃ πολὺ τὴν συλλογήν του διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος. Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ Δεκεμβρίου ἔγραψεν ἐκ Βεϊμάρης ὁ Γαί-

(2) Μείδιγγ (Mieding), διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τῆς Βεϊμάρης, ἀγαπητὸς τῷ Γαίτῃ, ὅστις καὶ ποίημα ἔγραψεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ του.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παλαιὸν μόνον ὄρος, ἀρχαία κοιλάς,
ἰδοὺ ὅλ' ἡ σκηνή, ὄχι ἄλλη.

ΚΗΡΥΞ

Πᾶς ἠξεύρει, ὁ γάμος χρυσοῦς ὅπως γίνῃ,
νὰ παρέλθωσιν ἔτη πεντήκοντα πρέπει.
Εὐχαρίστως τὴν πάλην τὴν λήξασαν βλέπει
ἡ ψυχή μου, ἀλλὰ τὸν χρυσόν της προκρίνει.

ΟΒΕΡΩΝ

Εἶσθε, πνεύματα, εἶσθε πλησίον ἐμοῦ,
νὰ τὸ δείξητε εἶν' ἀναγκαῖον.
Βασιλεὺς καὶ Βασίλισσα πάλιν ὁμοῦ
εἰς δεσμὸν συνηνώθησαν νέον.

ΕΜΠΟΥΣΑ (1)

Ὅταν ἔμπουσα ἔρχη τ' ἐδῶ ἐν στολῇ,
καὶ γυρνᾷ καὶ τοὺς πόδας της σύρῃ,
ἀπ' ὀπίσω της εὔθυμοι τρέχουν τρελλοί,
καὶ πηδοῦν, τραγῳδοῦν τιριλίρι.

της πρὸς τὸν Σχίλλερ, ὅτι διπλασιάσας τὸ ποίημα, ἀπεφάσισε νὰ παρεμβάλῃ αὐτὸ εἰς τὸν Φαῦστον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὄνειρον κτλ.», κατὰ τοῦ Σαικεσπείρου τὸ «Ὄνειρον θερεινῆς νυκτός». Προυτίθετο δὲ νὰ προσθέσῃ μετ' αὐτὸ καὶ ἄλλην σκηνὴν εἰς τὴν «Νύκτα τῆς Βαλπούργης», καὶ ἤρχισε γράφων αὐτήν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μετεμελήθη καὶ τὴν παρῄτησε. Τινὲς τῶν σατυρικῶν νύξεων τῆς παρεμβολῆς ταύτης εἰσὶ σήμερον ἀκατάληπτοι, διότι ἔμειναν ἄγνωστα τὰ πρόσωπα εἰς ἃ ἀναφέρονται. — *Χρυσοῦς* δὲ γάμος λέγεται ἐν Γερμανίᾳ ἡ πανήγυρις εἰς μνήμην γάμου τελεσθέντος πρὸ πεντηκονταετίας, ὡς *ἀργυροῦς* γάμος, ἡ διὰ συμβίωσιν εἰκοσιπενταετῆ.

(1) Ἐν τῷ Γερμανικῷ Puck, ἐκ τοῦ Σουηδικοῦ Poika (παῖς). Ἓν τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὧν χρῆσιν ποιεῖται ὁ Σαικεσπεῖρος ἐν τῷ «Ὀνείρῳ» του.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΡΙΗΛ

Ὁ γλυκὺς Ἀριὴλ ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις
καθαρώτατα μέλη οὐράνια ψάλλει.
Ἡ μολπή του ἀρέσκει ἀσχήμοις καὶ νάννοις,
ἀλλ' ἑλκύει πολλάκις καὶ σπάνια κάλλη.

ΟΒΕΡΩΝ

Σεῖς οἱ σύζυγοι πάντες κ' αἱ σύζυγοι πᾶσαι,
εἰς τὸν οἶκον ὁμόνοιαν εἴ τις ποθεῖ,
ὅπως ἔπραξ' ἃς πράξῃ, ἃς μὲ μιμηθῇ.
Διαζύγιον δός, καὶ ἰδού, ἀγαπᾶσαι.

ΤΙΤΑΝΙΑ

Ἡ γυνὴ ἂν ἐμπέσῃ εἰς παραφορὰν,
ὁ ἀνὴρ εἰς ἀκάθεκτον χόλον,
συλλαβόντες περᾶτε αὐτὴν εἰς βορρᾶν,
καὶ αὐτὸν εἰς τὸν νότιον πόλον.

Πᾶσα ἡ ὀρχήστρα (fortisimo).

Τῶν μυιῶν καὶ κωνώπων σαλπίζουσαι ῥῖνες,
κ' οἱ ἑλόβιοι βάτραχοι, τέττιγες, γρύλλοι,
κ' εἰς ἀγροὺς οἱ αὐτῶν συγγενεῖς, ἰδοὺ τίνες
τὴν ὀρχήστραν ἡμῶν ἀπαρτίζουσι φίλοι.

Μονῳδία.

Καὶ σύ, ἄσκαυλε, χαῖρε. Καλῶς προχωρεῖς.
Εἶσ' ἡ κάϊδα, σάπωνος σφαῖρα.
Ζουζουνίζεις, καθὼς ὅταν πάσχῃ ἡ ῥὶς (1)
ἐκ κατάῤῥου· τρυπᾷς τὸν ἀέρα.

(1) *Ζουζουνίζεις*, πεποιημένον, ὡς τὸ Γερμαν. Schnakeschnickeschnack.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΡΦΟΥΜΕΝΟΝ

Πόδ' ἀράχνης, χελώνης δερμάτιον
καὶ πτερὰ δὸς εἰς τοῦτο τ' ὀντίδιον·
δὲν παράγεις ζωύφιον ἴδιον,
πλὴν παράγεις μικρὸν ποιημάτιον.

ΜΙΚΡΟΝ ΖΕΥΓΥΔΙΟΝ

Ἂν πηδᾷς, καὶ τὸ βῆμά σου φέρῃς ὡς ὅπου
εἶν' ἀὴρ ἀρωμάτων καὶ μέλι καὶ γάλα,
σὲ ἐγείρουσιν ἴσως αὐτὰ ἐκ τοῦ τόπου,
ὅμως ὄχι κ' εἰς ὕψη μεγάλα.

ΕΤΑΣΤΗΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ (1)

Χορὸς δὲν εἶν' οὗτος μετημφιεσμένων;
Ἄλλως πῶς θενὰ ἦν δυνατὸν νὰ ἰδῶ
τὸν ὡραῖον θεὸν Ὀβερώνα ἐδῶ
μεταξὺ τῶν ποικίλων πολλῶν τούτων ξένων;

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ (2)

Οὔτε ὄνυχας οὔτε οὐράν· πλὴν κ' ἐκεῖνον
θεωρῶ ἐγὼ ἕνα τῶν ἀναμφιβόλων.
Οἷοι ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ τῶν Ἑλλήνων,
εἶναι εἷς καὶ αὐτὸς τῶν πολλῶν διαβόλων.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ἀσχολοῦμαι πρὸς ὥραν εἰς σκιαγραφίας·
ὅμως θέλω ἀσκήσει τὴν τέχνην τελείαν,

(1) Ὁ Νικολάης (Ἴδ. Σημ. Σελ. 223).
(2) Αἰνίττεται τὸν κόμ. Φρεδ. Στολβέργ, ὅστις ἀθέους ἐκήρυττε τὸν Κλοπ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εὐθὺς ὡς, περατώσας τὰς ἑτοιμασίας,
μετ' ὀλίγον ἀπέλθω εἰς τὴν Ἰταλίαν.

ΚΑΘΑΡΟΛΟΓΟΣ

Τί εἰς ταύτην τὴν θέσιν τὴν κατηρημένην,
ὅπου ἄσεμνα πάντα εἰσίν, ἀφικόμην;
Τόσαι στρίγλαι! Ἀλλὰ δύο μόναι τὴν κόμην
λευκὴν ἔχουσι, βλέπω, κεκονιαμένην.

ΝΕΑ ΣΤΡΙΓΛΑ

Λευκὴ κόμη, ποδήρης ἐσθὴς ἡ σεμνὴ
κόσμ' εἰσὶ γυναικῶν γηραλέων.
Ἀλλὰ κάθημ' ἐγὼ εἰς τὸν τράγον γυμνή,
καὶ δεικνύω τὸ σῶμά μου νέον.

ΩΡΙΜΟΣ ΣΤΡΙΓΛΑ

Σκαιαὶ εἰς τοὺς τρόπους δὲν εἴμεθα, νέαι,
καὶ οὐδὲν ἀπαντῶμεν εἰς ὅ,τι εἰπῆτε.
Ἂν σήμερον εἶσθε καλαὶ καὶ ἀκμαῖαι,
καιρὸς θενὰ ἔλθῃ καὶ σεῖς νὰ σαπῆτε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Τῶν μυιῶν καὶ κωνώπων σαλπίζουσαι ῥῖνες,
τὴν γυμνὴν μή μοι κρύπτουσαι περιβομβῆτε.
Σεῖς ἑλόβιοι βάτραχοι, σφῆκες, κηφῆνες,
προσοχή, ἀκριβῶς τὸν ῥυθμὸν νὰ τηρῆτε.

στόκην, τὸν Λέσιγκ καὶ τὸν Γαίτην, καὶ τοῦ Σχίλλερ τὸ ἀριστούργημα, τοὺς «Θεοὺς τῆς Ἑλλάδος» ἐχαρακτήριζεν ὡς «φύρμα εἰδωλολατρείας καὶ ἀπαισίου ἀθεΐας».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ (κατὰ μίαν διεύθυνσιν) (1).

Εἶν' ἐδῶ θαυμαστή, ἐκλεκτὴ κοινωνία.
Νύμφαι εἶν' ἀξιόλογοι, μία καὶ μία,
καὶ ἐλπίδας παρέχοντες νέοι νυμφίοι,
ὅλοι εὔρωστοι, ὅλοι καλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι.

ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ (κατ' ἄλλην διεύθυνσιν).

Ἂν ἡ γῆ ἀνεχθῇ, καὶ ἐὰν δὲν ἀνοίξῃ
νὰ ῥοφήσ' εἰς τὰ ἔγκατ' αὐτῆς καὶ νὰ πνίξῃ
ὅλας ὅσαι καὶ ὅλους ὅσ' εἶναι ἐδῶ,
δὲν προσμένω στιγμήν, κ' εἰς τὸν ᾅδην πηδῶ.

ΞΕΝΙΑ (2)

Κ' ἡμεῖς προχωροῦμεν εἰς σχῆμα ἐντόμων.
Ψαλλίδας κρατοῦμεν μικρὰς καὶ κεντῶμεν·
καὶ τοῦ Σαπανᾶ, τοῦ πατρός μας, τὸν νόμον,
τὰ ὅπλα προτείνοντες ταῦτα, τιμῶμεν.

ΕΝΝΙΓΞ (3)

Συναντώμενοι πῶς ἀφελεῖ τῇ φωνῇ
ἀνταλλάσσουσιν οὗτοι εὐφυολογίας!

(1) Ὑποτίθεται αἰνιττόμενος τοὺς δύο ἀδελφοὺς Στολβέργ, οἵτινες, συνοδεύσαντες αὐτὸν εἰς Ἑλβετίαν, ἦσαν θερμοὶ λάτραι τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως, εἶτα δὲ μετεβλήθησαν εἰς θρησκομανεῖς.

(2) Τὰ σατυρικὰ ἐπιγράμματα ἃ εἶχε ποιήσει μετὰ τοῦ Σχίλλερ (ἴδε Σημ. Σελ. 233).

(3) Ἔνιγξ (Hennings) Δανὸς ἐκδότης περιοδικοῦ, φέροντος τὸν τίτλον· «Πνεῦμα τοῦ αἰῶνος», καὶ ἑτέρου, καλουμένου «Μουσαγέτης», ὕβρισε δι' αὐτῶν ἀποτόμως τὸν Γαίτην καὶ τὸν Σχίλλερ, διὰ τὰ *Ξένια* ἰδίως αὐτῶν, ὡς εὐήθεις, ὑβριστάς, ἐστερημένους ἰδεῶν, κακοβόλους κτλ. Τρεῖς στροφαὶ εἰς αὐτὸν ἀναφέρονται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Νὰ διϊσχυρισθῶσιν εἰσὶν ἱκανοὶ
ἀγαθὰς ὅτι ἔχουν καρδίας.

ΜΟΥΣΗΓΕΤΗΣ

Ἀτυχίαν μεγάλην μου δὲν θεωρῶ
ὅτι εὗρον τὰς στρίγλας παρούσας.
Οδηγῶν νὰ διέπω αὐτὰς ἠμπορῶ,
ὅπως δὲν ἐδυνάμην τὰς Μούσας.

ΠΡΩΗΝ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Σοφὸς ἔσῃ ἀνίσως σοφοῖς προσκαθήσῃς·
δι' ὃ κράτει μου σὺ τὸν μανδύαν.
Ὡς ὁ Γερμανικὸς Παρνασσός μας, ἐπίσης
κορυφὴν καὶ ὁ Βρόκος μας ἔχει εὑρεῖαν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΟΔΟΠΟΡΟΣ (1)

Εἴπετε, τίς εἶναι αὐτὸς ὁ ἥρως,
ὅστις ἔχει ἐπάνω τὴν αὐτήν;
Ἰδέτε, φυσᾷ, πνευστιᾷ ἰσχυρῶς,
ὀσφραινόμενος Ἰησουΐτην.

ΓΕΡΑΝΟΣ (2)

Εἰς νερὰ ποταμοῦ καθαροῦ ὄχι μόνον,
ἀλλὰ δὴ κ' εἰς θολὰ ἀγαπῶ ν' ἁλιεύω.
Ὅθεν, ὅσον ἂν εἶμ' εὐσεβής, τί γυρεύω
μὴ πολυερωτᾶτε ἐν μέσῳ δαιμόνων.

(1) Ὁ Νικολάης (Σημ. Σελ. 228. 230, ἐπωνομάσθη *Ἰησουϊτομυριστής* (Jesuitenricher), διότι τοὺς Ἰησουΐτας ἀποστρεφόμενος, ἐνόμιζεν ὅτι εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ὠσφραίνετο Ἰησουΐτην.

(2) Ὁ Γαίτης γράφει τῷ Ἐκκερμάννῳ (1829), ὅτι διὰ τοῦ γερανοῦ ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὸν Λαβάτερ, ὡς δῆθεν μὴ φιλαλήθη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΚΟΣΜΙΚΟΣ (1)

Ἀληθὴς εὐσεβὴς παντὶ τρόπῳ διώκει
τὸν σκοπὸν ἀνθ' ἁπλῆς θεωρίας·
κ' ἐν τῷ ὄρει αὐτῷ, ὃ ὁ δαίμων κατῴκει,
συναντᾷ εὐλαβεῖς ἐνορίας.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ

Ἰδοὺ πάλιν καὶ ἄλλος χορὸς θὰ φανῇ.
Τῶν τυμπάνων ἀκούεται τόνος.
Ὄχι· εἶναι ἡ σύριγξ, γνωστὴ τῷ Πανί.
Εἰς καλάμους ἠχεῖ μονοφώνως.

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Πῶς τοὺς πόδας κινοῦν οἱ καλοὶ χορευταί,
πῶς ἀσθμαίνουν γονεῖς καὶ κυροὶ πῶς πηδῶσι!
καὶ τοῖς εἶν' ἀδιάφορον ποία καὶ ποίη
ἡ ἐντύπωσις εἶν' ἐπὶ τῶν θεατῶν.

ΕΥΘΥΜΟΣ

Οἱ ἐπαῖται μισοῦσιν ἀλλήλους ἐκεῖνοι,
καὶ τὸν ἄλλον καθεὶς μυστικῶς ἀπειλεῖ.
Ὁ ζουρνᾶς κ' ἡ δουδούκα ἐδῶ τοὺς καλεῖ,
ὡς ἡ λύρα ποτὲ τοῦ Ὀρφέως, τὰ κτήνη.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ

Δὲν ἀλλάσσουν τὴν γνώμην μου ὅλ' οἱ φωνάζοντες,
κριτικοὶ ἀναλύοντες, ἄλλοι διστάζοντες.

(1) Οὕτως ἀποκαλεῖ ἑαυτόν (Weltkind), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Λαβάτερ καὶ συνεταίρους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ διάβολος πρέπει νὰ εἶναι ἓν τί.
Αὐτοῦ ἄλλως ἡ ὕπαρξις ἦν δυνατή;

ΙΔΕΑΛΙΣΤΗΣ (1)

Πανισχύρως ὀργᾷ ἐν ἐμοὶ φαντασία,
καὶ ὁ νοῦς μου αὐτῆς εἶναι πλήρης.
Ἐὰν σήμερον εἶμαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ
ὡς μὲ πλάττει αὐτή, τότε εἶμαι φρενήρης.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΣΤΗΣ (2)

Εἰς ἀφόρητον βάσανον μ' εἶναι τὸ ὄν μου,
καὶ τὸ πᾶν μὲ πιέζει ἐν γένει.
Δὲν ἠξεύρω δὲ σήμερον τί μοι συμβαίνει,
στερεὸς πλὴν δὲν ἵσταμ' ἐπὶ τῶν ποδῶν μου.

ΥΠΕΡΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

Μ' εἶν' εὐπρόσδεκτοι οὔτ' οἱ ἐδῶ θιασῶται,
κ' ἡ αὐτῶν παρουσία μοὶ εἶναι χαρά.
Ἂν ὑπάρχωσι πνεύματ' ἀκάθαρτα, τότε
ἀναγκαίως ὑπάρχουσι καὶ καθαρά.

ΣΚΕΠΤΙΚΟΣ

Βλέπουν φλόγα μικράν, καὶ κατόπιν της τρέχουν,
καὶ θαῤῥοῦν τὸν κρυπτὸν θησαυρὸν ὅτι ἔχουν.
Ἀμφιβόλου κατάληξις καὶ διαβόλου
ἡ ἰδία. Πῶς ἦλθα δὲν βλάπτει διόλου.

(1) Ὑποτίθεται αἰνιττόμενος τὸν φιλόσοφον Φίχτε.
(2) Realist.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Οἱ ἑλόβιοι βάτραχοι, σφῆκες, κηφῆνες,
εἰσὶν οὔτ' οἱ ἐπάρατοι ἐρασιτέχναι.
Τῶν μυιῶν καὶ κωνώπων σαλπίζουσι ῥίνες.
Χαίρετέ μοι. Σεῖς εἶσθε οἱ ἀριστοτέχναι.

ΟΙ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΙ (1)

Ἀμεριμνομερίμνων ἐνταῦθα παρόντων
χαίρω εὔθυμον βλέπων χορείαν πολλῶν.
Μὴ δυνάμενοι πλέον ἐπὶ τῶν ποδῶν των,
βαίνουν ὡς δυνηθοῦν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν.

ΟΙ ΑΝΕΠΙΤΗΔΕΙΟΙ

Ἐν χαραῖς καὶ χοροῖς κ' ἡμεῖς ἄλλοτ' ἐζήσαμεν·
εἰς τὸ θεῖον πλὴν ἔλεος τώρα προστρέχομεν.
Τὰς ἐμβάδας χορεύοντες τότ' ἐτρυπήσαμεν,
κ' ἐτελείωσεν ἤδη· γυμνόποδες βαίνομεν.

ΑΤΜΙΔΕΣ ΦΩΤΕΙΝΑΙ

Ἐκ τελμάτων καὶ βάλτων σαπρῶν καταγόμενοι,
εἰς τὰς τάξεις τῶν ἄλλων, βαρβαρογενεῖς,
ὅμως θέσιν λαμβάνομεν ὡς εὐγενεῖς,
καὶ χωροῦμεν ἐνταῦθα λαμπροί, κομψευόμενοι.

ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

Τῶν ἐπάνω χωρῶν τ' οὐρανοῦ τέκνα εἴμεθα.

(1) Αἰνίττεται διὰ τῶν 4 στροφῶν τοὺς διὰ τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν καὶ κοινωνικῶν ἀνατροπῶν ἐκ τοῦ σκότους ἀνιόντας, τοὺς ἐκ τῆς περιωπῆς εἰς ἀφάνειαν καταῤῥέοντας καὶ τοὺς εἰς παλινόρθωσιν ἀφορῶντας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μετ' ἀστέρων καὶ φώτων πρὶν εἴχομεν ζήσει.
Ἐδῶ ἤδη πεσόντες εἰς τ' ἄχυρα κείμεθα.
Εἰς τοὺς πόδας μας πάλιν τίς θέλει μᾶς στήσει;

ΟΙ ΟΓΚΩΔΕΙΣ (1)

Τόπον, τόπον ἐμπρός· τόπον, τόπον τριγύρω,
μὴ φυτὰ τρυφερὰ πατηθῶσιν ὡραῖα.
Ἰδού, πνεύματα ἔρχονται. Ἔχουν πολλάκις
καὶ τὰ πνεύματα μέλη χονδρὰ καὶ βαρέα

ΕΜΠΟΥΣΑ

Μὴ βαδίζετε βῆμα τοσοῦτο βαρύ,
ὡς ἀμνοὶ ἐὰν ἦσθ' ἐλεφάντων·
καὶ ἡ Ἔμπουσα σήμερον, κόρη ἀτμῶν,
βαρυτέρα ὑμῶν ἔστω πάντων.

ΛΡΙΗΛ

Ἂν ἡ εὔνους πτερὰ σοὶ ἐχάρισε φύσις,
ἢ πτερὰ εἰς τὸ πνεῦμά σου ἂν περιβάλλῃ,
μὴ διστάζῃς κατ' ἴχνος νὰ μ' ἀκολουθήσῃς
εἰς τὸν λόφον, εἰς ὃν ῥόδων ἄνθησις θάλλει.

Ὀρχήστρα (σιγαλῶς).

Ἡ ζοφώδης ὁμίχλη, τὰ νέφη, χρυσᾶ
ἀπ' ἐπάνω φωτίζονται.
Ἀλλ' εἰς δάση καὶ θάμνους ἡ αὖρα φυσᾷ,
καὶ τὰ πάντα σκορπίζονται.

---

(1) Ὑποτίθεται αἰνιττόμενος τοὺς ἀδεξίους φιλολόγους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(ΚΓ')

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΗΜΕΡΑ. ΑΓΡΟΣ (1)

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐν ἀθλιότητι! ἐν ἐπελπισίᾳ! Ἐλεεινῶς ἐπὶ πολὺ διὰ τῆς γῆς πλανηθεῖσα, καὶ ἤδη εἰς τὴν εἱρκτήν! Ὡς κακοῦργος κατάκλειστος εἰς τὴν φυλακήν, καὶ εἰς φοβερὰς βασάνους ἐκτεθειμένη, τὸ χαριέστατον, τὸ κακοδαῖμον πλάσμα! Ὡς ἐκεῖ κατήντησεν, ὡς ἐκεῖ! Πνεῦμα ἀποτρόπαιον, πνεῦμα προδοσίας, μοὶ ἀπέκρυψας ταῦτα! Ἐδῶ, ἐδῶ ἵστασαι, καὶ περιστρέφεις τοὺς διαβολικοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν κεφαλήν σου!—Εἰς τὴν εἱρκτήν! Εἰς ἐσχάτην ἐλεεινότητα παραβεβλημένη, καὶ εἰς πονηρὰ πνεύματα καὶ εἰς δικαστὰς ἀνελέημονας! Καὶ ἐμέ, μὲ περιφέρεις, ἄθλιε, εἰς ἀνοσίους διασκεδάσεις, μοὶ ἀποκρύπτεις τὴν συμφοράν της ἐπιτεινομένην, καὶ καταλείπεις ἐκείνην ἀβοήθητον εἰς τὸν ὄλεθρον!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Κύων! Ἀποφώλιον τέρας! Μεταμόρφωσον, ὦ ἀπέραν-

(1) Διαφόρους σκηνὰς τοῦ Φαύστου εἶχε γράψει ὁ Γαίτης εἰς πεζὸν λόγον πρὶν ἢ στιχουργήσῃ αὐτάς. Ἀγνοεῖται διατί παρέλιπε ταύτης τὴν στιχουργίαν. Γνωστὸν ὅτι τὴν ὑπηγόρευσεν ὡς ἔχει εἰς τὸν γραμματέα του Ρεῖμερ (Riemer) μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1803, ὅτε ἔλαβε αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ 1808, ὅτε ἡ σκηνὴ ἐξεδόθη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τον πνεῦμα, μεταμόρφωσον πάλιν τὸν σκώληκα τοῦτον εἰς κύνα, ὡς πολλάκις ἠρέσκετο ἐν νυκτὶ νὰ τρέχῃ ἐμπρός μου, καὶ κυλιόμενος πρὸ τοῦ ἀνυπόπτου διαβάτου, νὰ τὸν ῥίπτῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ πηδᾷ εἰς τοὺς ὤμους του. Ναί, μετάβαλε πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ ἀγαπητὸν σχῆμά του, ἵνα ἕρπῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ τὸν καταπατήσω ὑπὸ τοὺς πόδας μου, τὸν ἐξώλην! — Δὲν εἶναι ἡ πρώτη! — Ἀθλιότης, ὦ ἀθλιότης, ἣν ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ, ὅτι οὐχὶ ἕν μόνον, ἀλλὰ πλείονα πλάσματα κατέπεσαν εἰς τῆς δυστυχίας τὴν ἄβυσσον, ὅτι τὸ πρῶτον δὲν ἤρκεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ αἰωνίως συγχωροῦντος, ἵνα διὰ τῆς φοβερᾶς ἀγωνίας τοῦ θανάτου του ἐξαγοράσῃ τὴν ἁμαρτίαν ὅλων τῶν ἄλλων! Τὴν ἐμὴν ψυχήν, τὸν μυελὸν τῶν ἐμῶν ὀστέων διατρυπᾷ ταύτης τῆς μόνης ἡ οἰκτρὰ συμφορά· καὶ σὺ ἀμερίμνως ὑβρίζεις χιλιάδων τὴν δυστυχίαν!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἰδοὺ ἡμεῖς καὶ πάλιν εἰς τοῦ ἡμετέρου πνεύματος τὰ ἔσχατα ὅρια, ὅπου ἀνατρέπεται ὁ νοῦς ὑμῶν, τῶν ἀνθρώπων. Τί συμμαχεῖς λοιπὸν μεθ᾽ ἡμῶν, ἀφ᾽ οὗ εἶσαι τῆς συμμαχίας κατώτερος; Νὰ πετάξῃς θέλεις, καὶ δὲν ἀντέχεις εἰς τὴν σκοτοδονίαν! Ἐπεβλήθημεν ἡμεῖς εἰς σέ, ἢ σὺ εἰς ἡμᾶς;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Μὴ τρύζῃς ἄντικρύ μου τοὺς βορούς σου ὀδόντας. Ἀηδίαν μοὶ φέρεις. — Ὦ ἐξαίσιον, μέγα πνεῦμα, τὸ καταδεχθὲν νὰ μοὶ ἐπιφανῇς, καὶ γνωρίζον τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχήν μου, διατί μὲ συνῆψας μετὰ τοῦ αἰσχροῦ τούτου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

συντρόφου, τοῦ βόσκοντος ἐν βλάβῃ καὶ ἐντρυφῶντος ἐν τοῖς ὀλέθροις;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐτελείωσας;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Σῶσον ἐκείνην, ἢ οὐαί σοι! Ἡ φοβερωτάτη ἀρὰ ἐπὶ σὲ εἰς χιλιάδας αἰώνων!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν δύναμαι νὰ λύσω τὰ δεσμὰ τοῦ ἐκδικητοῦ, οὐδὲ ν' ἀνοίξω αὐτοῦ τὰ κλεῖθρα. — Σῶσον ἐκείνην! — Τίς τὴν ἔρριψεν εἰς τὸν ὄλεθρον; Ἐγὼ ἢ σύ;

(Ὁ Φαῦστος ῥίπτει πέριξ ἄγρια βλέμματα).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ζητεῖς ν' ἁρπάσῃς τὸν κεραυνόν! Καλὸν ὅτι δὲν ἐδόθη εἰς σᾶς τοὺς ἀθλίους θνητούς. Νὰ συντρίβωσιν ἀθῶον τὸν ἀντιλέγοντα, ἔθος τυράννων, ὅταν θέλωσι ν' ἀπαλλαγῶσι δυσχερειῶν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Φέρε με πρὸς αὐτήν. Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῇ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Λησμονεῖς εἰς ποῖον ἐκτίθεσαι κίνδυνον; Ἤξευρε ὅτι βαρύνει ἔτι ἐπὶ τῆς πόλεως ἡ αἱματηρὰ εὐθύνη τοῦ φόνου ὃν διέπραξας. Ἐπὶ τοῦ τόπου εἰς ὃν τὸ θῦμά σου ἔπεσε πλανῶνται πνεύματα ἐκδικητικά, καὶ περιμένουσι τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φονέως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Καὶ τοῦτο ἔτι παρὰ σοῦ ν' ἀκούσω! Ἐπὶ σέ, ὦ ἔκτρωμα, φόνος καὶ ὄλεθρος ὅλου κόσμου! Φέρε μ' ἐκεῖ, σοὶ λέγω, καὶ ἐλευθέρωσόν την.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σὲ φέρω, καὶ ἄκουσον τί δύναμαι. Μήπως εἰμὶ παντοδύναμος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς; Τοῦ δεσμοφύλακος τὰς αἰσθήσεις θέλω θολώσει. Τότε σὺ λάβε τὰς κλεῖς, καὶ φέρε την ἔξω δι' ἀνθρωπίνης χειρός. Ἐγὼ δ' ἀγρυπνῶ. Ἕτοιμοι ἵστανται οἱ μαγικοὶ ἵπποι. Σᾶς παραλαμβάνω. Τοῦτο δύναμ' ἐγώ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἔμπρός! ὑπάγωμεν!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

(ΚΑ')

ΝΥΞ. ΓΥΜΝΟΝ ΠΕΔΙΟΝ (1)

ΦΑΥΣΤΟΣ. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (διορμῶντες ἐπὶ μελανῶν ἵππων).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τί πηγαινοέρχονται αὐτοὶ ἐκεῖ περὶ τὴν κορακόπετραν; (2)

(1) Φαίνεται ὅτι ἡ μικρὰ σκηνὴ αὕτη ἐγράφη ἵνα συνδέσῃ τ' ἀσυνάρτητα προηγούμενα καὶ ἑπόμενα.

(2) Κορακόπετραν ἔλεγον ἐν Γερμανίᾳ τὸν τόπον τῶν κεφαλικῶν ἐκτελέσεων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Δὲν ἠξεύρω τί κάμνουν, τί ἄγουν καὶ τί φέρουν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Κινοῦντ' ἐδῶ, κινοῦντ' ἐκεῖ, κλίνουσιν, ἐγείρονται.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Σμῆνος μάγων καὶ στριγλῶν.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ῥαντίζουν· ἁγιάζουν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐμπρός! Ἐμπρός!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΡΚΤΗ

ΦΑΥΣΤΟΣ (κρατῶν δέμα κλειδίων καὶ λύχνον, πρὸ μικρᾶς σιδηρᾶς θύρας).

Λησμονηθεῖσα φρίκη μὲ σπαράττει
κ' ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀπαισία τύχη.
Οἱ ὑγροὶ οὗτοι τὴν ἐγκρύπτουν τοῖχοι!
Τὸ σφάλμα της ἦτον γλυκεῖ' ἀπάτη.
Πλησίον της νὰ ἔλθῃς ἀναβάλλεις;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Νὰ τὴν ἰδῇς ἂν πρέπῃ ἀμφιβάλλεις;
Ὁ θάνατος δὲ σπεύδει. Περιπάτει.

(Λαμβάνει τὸ κλεῖθρον. Ἔσωθεν ἀκούεται τὸ ἀκόλουθον ΑΣΜΑ) (1).

Ἡ μήτηρ μου ἡ πόρνη,
ὁποῦ μ' ἔπνιξε·
ὁ πονηρὸς πατήρ μου
ὁποῦ μ' ἔφαγε·
κ' ἡ ἀδελφή μου, ἡ μικρά μου, ἡ καλή,
ἔθαψ' εἰς μέρη τὰ ὀστᾶ μου σκιερά·
κ' ἐγὼ τοῦ δάσους ἔγινα μικρὸν πουλί,
καὶ πέτα, πέτα, πέτα μ' ἀνοικτὰ πτερά.

ΦΑΥΣΤΟΣ (ἀνοίγων).

Δὲν βλέπει πῶς ὁ φίλος της ἐγγίζει.
Τὸ ἄχυρον κ' ἡ ἄλυσίς της τρίζει.

(Εἰσέρχεται).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(κρυπτομένη εἰς τὴν κλίνην της).

Ἔρχονται! Εἶν' ὁ θάνατος! Οἱ θύται!

ΦΑΥΣΤΟΣ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ).

Ἔρχομαι νὰ σοὶ λύσω τὰς ἀλύσεις.

(1) Τὸ ᾆσμα τοῦτο ἐδανείσθη ὁ Γαίτης ἐκ δημοτικοῦ τινος γερμανικοῦ ᾄσματος (Machandel-Boom), μεταφράσας αὐτὸ ἐκ τῆς δημοτικῆς διαλέκτου εἰς τὴν καθαρεύουσαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (πρὸ αὐτοῦ ῥιπτομένη).

Ἂν εἶσθε ἄνθρωποι, εὐσπλαγχνισθῆτε!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Σίγα. Τοὺς φύλακας θὰ ἐξυπνήσῃς.

(Λαμβάνει τὰς ἀλύσεις της διὰ νὰ τὰς λύσῃ).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (γονυπετής).

Δήμιε, ποῖος σ' ἔδωκ' ἐπ' ἐμοῦ αὐτὴν
τὴν ἐξουσίαν;
Ἔρχεσαι μεσονύκτιον. Τὴν ποθητὴν
ζωήν μου χάρισόν μοι. Εὐσπλαγχνίαν!
Πρόσμεινε κἂν κἀκ ἄρες νὰ φωτίσῃ.

(Ἐξαφανίζεται).

Ὤ! εἶμαι τόσον, τόσον εἶμαι νέα!
καὶ ν' ἀποθάνω! Ἤμην καὶ ὡραία.
Ὡραία ἤμην. Τοῦτο μ' ἔχει σβύσει.
Ὁ φίλος ἦν ἐδῶ, ἀλλ' ἐμακρύνθη.
Ὁ στέφανός μου δὲν ἀνθεῖ ὡς ἤνθει.
Μὴ κατ' ἐμοῦ ὁρμᾷς τῆς τεθλιμμένης.
Τί σ' ἔκαμα καὶ τόσον ἀγριαίνεις;
Μὴ θέλῃς μάτην, μή, νὰ σ' ἐξορκίζω.
Ποτὲ δὲν σ' εἶδα, οὔτε σὲ γνωρίζω.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τὴν βάσανον ὤ! ταύτην πῶς θὰ ὑποστῶ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Νὰ κλίνω εἰς πᾶν ὅ,τι θέλεις χρεωστῶ.
Ἄφες με τὸ μικρόν μου νὰ βυζάξω.
Ὅλην τὴν νύκτα τὸ χορεύω, τὸ βαστῶ.
Μοὶ τὸ ἐπῆραν διὰ νὰ στενάξω,
καὶ τώρα λέγουν τὸ ἐφόνευσα. Θαῤῥῶ
πῶς ποτὲ πλέον δὲν θὰ ζήσω νὰ χαρῶ.
Μοὶ ψάλλουν στίχους οἱ κακοί, καὶ μῦθοι
τοιαῦτα διηγοῦνται. Τίς τοὺς πείθει
πῶς δι᾽ ἐμὲ ὁ μῦθος ἐποιήθη;

ΦΑΥΣΤΟΣ (γονυπετῶν).

Γονυπετὴς ὁ φίλος ἐραστής σου
νὰ σ᾽ ἀπαλλάξῃ θέλει τῆς εἱρκτῆς σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (παρ᾽ αὐτῷ γονυπετοῦσα).

Ναί, εἰς τὰ γόνατ᾽ ἄφες νὰ ῥιφθῶμεν,
κ᾽ εἰς τοὺς ἁγίους νὰ προσευχηθῶμεν.
Ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ἐντὸς τοῦ σκότους,
ἀκούεις κρότους;
Ὁ Ἅδης βράζει·
Ἐξ ὀργῆς τρέμων
ὁ κακὸς δαίμων
μυκᾶται καὶ φωνάζει.

ΦΑΥΣΤΟΣ (μεγαλοφώνως).

Μαργώ! Μαργώ!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (προσέχουσα).

Τοῦ φίλου ἦτον ἡ φωνή!

(Ἀναπηδᾷ· αἱ ἁλύσεις ἐκπίπτουσι τῶν χειρῶν της).

Τὸν ἤκουσα. Ποῦ εἶναι; Ποῦ, ποῦ θὰ φανῇ;
Εἶμ' ἐλευθέρα, μ' ἀδεσμεύτους χεῖρας!
Περὶ τὸν τράχηλόν του νὰ τὰς δέσω,
καὶ εἰς τὸ φίλον στῆθός του νὰ πέσω!
Ἦτον ἐκεῖ, εἰς τὴν φλιὰν τῆς θύρας.
« Μαργώ! » ἐκάλει. Ἐν τῷ μέσω τῶν βρυγμῶν
καὶ τῶν ἀγρίων ὑλακῶν καὶ ὀρυγμῶν
καὶ ὕβρεων τῶν μυσαρῶν δαιμόνων,
ἐγνώρισα τὸν φίλον γλυκὺν τόνον.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐγὼ εἰμί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Σύ! σύ! Ὤ, ἄλλην μίαν
εἰπέ το. Ποῦ τὰ βάσανα κ' αἱ θλίψεις
κ' οἱ τρόμ' εἰς τῆς εἱρκτῆς τὴν ἐρημίαν;
Σύ! Τὰ δεσμά μου ἦλθες νὰ συντρίψῃς!
Ἐσώθην!
Ἰδοὺ ὁ δρόμος ὅπου ἐπηγαίνομεν
ὁμοῦ, καὶ ὅπου σ' εἶδα κατὰ πρῶτον.
Ἰδοὺ ὁ καλὸς κῆπος τῶν ἐρώτων,
ὅπου ἐγὼ κ' ἡ Μάρθα σ' ἐπροσμένομεν.

ΦΑΥΣΤΟΣ (θέλων νὰ τὴν σύρῃ ἐκεῖθεν).

Ἐλθέ, ἐλθέ!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὤ! μεῖνε. Ὅπου μείνῃς,
μένω κ' ἐγώ. (Τὸν θωπεύει).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἀνάγκη νὰ ταχύνῃς,
μὴ ἔχωμεν νὰ μεταμεληθῶμεν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τί εἶναι τοῦτο; Δὲν θὰ φιληθῶμεν;
Καιρὸς δὲν εἶναι ὁποῦ μ' ἄφησας πολύς,
καὶ ν' ἀπομάθῃς ἤρκεσε πῶς νὰ φιλῇς;
Εἰς τὴν ἀγκάλην σου πῶς τώρα φρίττω;
Πᾶς λόγος, πᾶν σου βλέμμα πρὶν μοὶ ἦτο
χαρά, καθὼς εἰς οὐρανοὺς ἂν ἔζων
καὶ σὺ μ' ἐφίλεις πνίγων με, πιέζων.
Φίλει με, φίλει,
ἢ σὲ φιλῶ. (Τὸν ἐναγκαλίζεται).
Φεῦ! Κρύα χείλη!
Εἰσὶ βωβὰ ἐν ᾧ λαλῶ.
Τὸν ἔρωτά σου τίς μ' ἐπῆρε;
Ποῖαι κακαὶ μὲ κατατρέχουν μοῖραι;

(Ἀποστρέφεται ἀπ' αὐτοῦ).

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐλθέ, φιλτάτη. Κατεπείγει ὁ καιρός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὰς ἀγκάλας θὰ σ' ἐγκλείω φλογερῶς.
Ἔπου μοι, ἔπου. Εἰς ἐμὲ τὴν πίστιν θές.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (πρὸς αὐτὸν στρεφομένη).

Ἀλλ' εἶσαι, εἶσαι, εἶσαι σύ; Εἶν' ἀληθές;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ναί, εἶμ' ἐγώ· ἀλλ' ἔρχου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τὰς ἀλύσεις
μοὶ ἔθραυσας· μ' ἀνοίγεις τὴν ἀγκάλην.
Πῶς φρίκην δὲν αἰσθάνεσαι μεγάλην;
Ἠξεύρεις τίνα ἔρχεσαι νὰ λύσῃς;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἔλθέ. Προβαίνει ἡ νύξ, περνᾷ ὁ χρόνος.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἐγώ, ἐξεύρεις; εἶμαι μητροκτόνος·
κ' ἐγὼ τὸ τέκνον ἔπνιξα εἰς τὰ νερά.
Τὸ τέκνον μου, ναί. Ἦτον σοῦ κ' ἐμοῦ χαρά.
Καὶ σοῦ! — Σὺ εἶσαι; Μόλις τὸ πιστεύω.
Δός μοι τὴν χεῖρα. Ὄνειρον μοὶ φαίνεται.
Τὴν φίλην χεῖρα! — Ἀλλὰ πῶς; Ὑγραίνεται.
Ὤ! στέγνωσέ την. Αἷμα ὑποπτεύω
πῶς τὴν μιαίνει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τί ἔπραξας; Θεέ μου, τί σημαίνει;
Τὴν μάχαιραν ἀπόθες εἰς τὴν θήκην,
σὲ ἱκετεύω· καὶ μοὶ φέρει φρίκην.

ΦΑΥΣΤΟΣ

Τὸ παρελθὸν παρῆλθε· μὴ αὐτὸ κινῇς·
μὴ μὲ φονεύῃς. Παῦσον νὰ μὲ τυραννῇς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Νὰ σὲ φονεύσω; Ὄχι. Σὺ νὰ ζήσῃς.
Περὶ τῶν τάφων θέλω σοὶ δηλώσει,
καὶ σὺ ἀμέσως πρέπει νὰ φροντίσῃς,
καθὼς ἐξημερώσῃ.
Ἡ πρώτη θέσις εἶναι τῆς μητρός μου.
Παράπλευρα νὰ εἶν' ὁ ἀδελφός μου,
κ' ἐγὼ εἰς τὴν πλευράν της τὴν ἑτέραν·
μακρὰν ὀλίγον, ὄχι πολὺ πέραν.
Πλησίον δ' εἰς τὸ στῆθος τὸ παιδίον μου·
κἀνεὶς δὲ ἄλλος, ναί, κἀνεὶς πλησίον μου. —
Τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω εἰς τὸ στῆθός σου
θὰ ἦν' ἡ γλυκυτάτη εὐτυχία μου.
Πλὴν μ' εἶναι ὡς ἂν ἀπῃτεῖτο βία μου,
καὶ ἂν μ' ἀπώθει ἄφιλον τὸ ἦθός σου.
Καὶ ὅμως, ὅμως τόσον φαίνεσαι, καθὼς
καὶ τόσον εἶσαι, εὐσεβὴς καὶ ἀγαθός!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἐλθέ, ἂν οὕτω λέγῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἔξω;

ΦΑΥΣΤΟΣ

Κατοικεῖ
ἐκεῖ ἐλευθερία.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Θάνατος ἐκεῖ
παραμονεύει.
Ἀνοικτὸν τὸ μνῆμα,
« ἐλθέ », μοὶ νεύει,
καὶ λέγει « τὴν ἀνάπαυσιν σοὶ φέρω ».
Μέχρις αὐτοῦ ἓν βῆμα,
καὶ ὄχι περαιτέρω.
Φεύγεις, Ἐρρίκε; Μετά σοῦ νὰ φύγω
ἂν ἐδυνάμην!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Δύνασαι. Ἀνοίγω.
Ἐλθέ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Δὲν πρέπει. Τίς εἶν' ἡ ἐλπίς μου;
Νὰ φύγω; Μ' ἐπιβλέπουν οἱ φονεῖς μου.
Οἰκτρὸν νὰ τρώγω ἄρτον ἐπαιτίας,
κ' ἐν ᾧ βαρὺ τὸ συνειδός μου ἔχω,
πλάνης εἰς ξένα καὶ φυγὰς νὰ τρέχω,
πρὶν μὲ συλλάβῃ χεὶρ δικαίας βίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Σὲ προστατεύουν ταῦτά μου τὰ στήθη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Βοήθει! βοήθει,
τὸ πτωχόν σου παιδίον.
Διάβα τὸ πεδίον,
εἰς τὴν ὄχθην πλησίον,
κατὰ τὰς φιλλύρας,
δεξιῶς τῆς γεφύρας,
εἰς τῆς βάλτου τὰ μέρη.
Δός τῳ, δός τῳ τὰς χεῖρας.
Τὸ σῶμά του αἴρει!
Ἀκόμη ἀσπαίρει!
Σῶσον,
βοήθει!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὤ! Πῶς εἶσ' ἔξω φρενῶν!
Ἓν μόνον βῆμα, κ' εἶσαι ἐλευθέρα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἂν εἴχομεν περάσει τοῦτο τὸ βουνόν!
Εἰς πέτραν καθημένην τὴν μητέρα
βλέπω. Ἡ κεφαλή της τρέμει, κλίνει.
Δὲν στρέφεται, δὲν νεύει· τῇ βαρύνει.
Πολὺ κοιμᾶται, οὐδὲ πλέον ἐξυπνᾷ.
Ἀπεκοιμήθη ὅπως μᾶς ἀφήνῃ
τερπνὰ λεπτά. Παρῆλθον τώρα τὰ τερπνά!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ἂν δὲν ἀρκῶσι λόγοι καὶ δεήσεις,
σὲ σύρω ἔξω κ' ἂν δὲν μὲ ἀφήσῃς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἄφες με. Δὲν ἀνέχομαι. Μὴ βίαν.
Μή, μὴ μὲ συλλαμβάνῃς οὕτω φονικῶς.
Πάντοτε τόσην σ' ἔδειξα φιλίαν!

ΦΑΥΣΤΟΣ

Χαράζει ἡ ἡμέρα, φίλη, φίλη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἐσχάτη δι' ἐμὲ θεν' ἀνατείλῃ·
ἡμέρ' αὐτὴ τοῦ ἐδικοῦ μου γάμου!
Μὴ εἰπῇς ὅτι ἔνδον τοῦ θαλάμου
μὲ εἶδες. Φεῦ! τὰ στέφανά μου!
Τετέλεσται! Θ' ἀπαντηθῶμεν πάλιν·
ὄχ' εἰς χοροῦ πανήγυριν, εἰς ἄλλην.
Εἰς τὰς ὁδοὺς πλῆθος πολὺ συνθλίβεται·
πληροῖ τὰ πάντα, ὅμως δὲν ἀκούεται.
Ὁ κώδων κρούεται·
ἡ ῥάβδος συντρίβεται (1).
Ὦ! Πῶς μὲ δένουν, πῶς μὲ συλλαμβάνουν!
Ἤδ' εἰς τὴν ἕδραν τῶν αἱμάτων φθάνουν.
Τοὺς πέριξ πάντας ὡς νὰ ψαύῃ ἐκφοβεῖ
ἡ κοπὶς ἥτις ἐπ' ἐμὲ θὰ καταβῇ.
Ἡ γῆ ὡς μέγας τάφος ἵσταται βωβή.

(1) Τὰ ἄλλοτε ἐν Γερμανίᾳ τελούμενα κατὰ τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΦΑΥΣΤΟΣ

Ὦ βάσανον! Μὴ εἶχον φθάσει γεννηθείς!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (ἐμφανίζεται ἔξω).

Ἔξω! Ὡς πότε μένετε; Ἔξω εὐθύς.
Τί δισταγμοὶ ἀκόμη σᾶς ταράττουν;
Οἱ ἵπποι μου ἀσθμαίνουν καὶ φρυάττουν.
Τὰ μαῦρα σκότη λύονται πρὸ τῆς αὐγῆς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τί εἶναι τοῦτο; Τί ἐξέρχεται τῆς γῆς;
Ἐκεῖ· ἐκεῖνος. Δίωξον τὸν μυαρόν.
Τί εἰς τὸν τόπον ἔρχεται τὸν ἱερόν;
Ἐμὲ ζητεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΑΥΣΤΟΣ

Σὺ πρέπει, σύ, νὰ ζήσῃς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Εἰς σέ, ὦ θεῖα, παρεδόθην κρίσις!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐλθέ· σ' ἀφήνω, καὶ αὐτὴν ἐπίσης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τὸ θέλημά σου, πάτερ, γενηθήτω!
Σῶσόν με! Λόχοι τῶν ἀγγέλων ἱεροί,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

περικαθήσατέ μοι ἄγρυπνοι φρουροί!
Ἐρρῖκε, εἰς τὴν ὅρασίν σου φρίττω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐκρίθη!

ΦΩΝΗ (ἄνωθεν).

Ἐσώθη.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ (πρὸς τὸν Φαῦστον).

Ἔπου μετ' ἐμοῦ!

(Γίνεται ἀφανὴς μετὰ τοῦ Φαύστου) (1).

ΦΩΝΗ (ἔνδοθεν ἠχοῦσα).

Ἐρρῖκε! Ἐρρῖκε!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

(1) Ὁ Μεφιστοφελὴς παραλαμβάνει τὸν Φαῦστον, ἵνα, μετὰ τοῦτο τὸ ἐπεισόδιον, τὸν πλανήσῃ εἰς ἄλλας περιπετείας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ δεύτερον μέρος τῆς λεγομένης Τραγῳδίας, πολὺ μᾶλλον ἀσυνάρτητον τοῦ πρώτου, καὶ μόλις, καὶ διὰ λεπτοῦ μίτου συνεχόμενον μετ' αὐτοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΑΝΤΟΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Α

ΛΥΡΙΚΑ

Βότσαρης.

(Ἐγράφη ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ νὰ μουσουργηθῇ ὑπὸ ἐπισήμου μουσουργοῦ ὡς Cantate).

Ἀναστάσεως ἡμέρα!
Φῶς ἐκλάμπει εἰς τὸν αἰθέρα,
φλὸξ εἰς ἄκρας ὑψηλάς.
Ἀνητέρθη ἐλευθέρα
ἡ πολύδοξος Ἑλλάς.

Πάλλει τῶν μαχῶν τὸ δόρυ·
σείονται κοιλάδες, ὄρη
καὶ ἀκταὶ μετὰ βοῆς·
Χαῖρε, κ' ἐν θριάμβοις χώρει
ἡ ἀρχαία ἡρωΐς!

Ἐξ ἀσιανῶν τελμάτων
ἐπὶ σέ, ὦ γῆ θαυμάτων,
ἔπνευσεν ἡ καταιγίς,
καὶ ἐσβέσθης ὡς διάττων
ἄστρον, ὁ φωστὴρ τῆς γῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκ τῶν βάθρων τὴν γῆν σείων,
ἔστρωσε δι' ἐρειπίων
ὁ ἀνιλεὴς τυφὼν
τὴν πατρίδα τῶν ἀνδρείων,
τὴν ἑστίαν τῶν σοφῶν·

Κ' εἰς δεσμὰ σκληρᾶς δουλείας
κεῖτ' ἐκτάδην τραυματίας
τῆς Ἑλλάδος ὁ λαός,
τῆς μεγάλης ἱστορίας
ὁ πρωτότοκος υἱός.

Δειλὴ κ' ἔντρομος ἀγέλη
σείρει δέσμια τὰ μέλη,
κ' εἰς νυκτὸς σκότιαν βόσκει.
Πλήν, τί τοῦτο;... Ὑπροώσκει!
Ἀνατέλλει! Ἀνατέλλει!

Ἡ αὐγὴ χαράζει μόλις.
Πᾶσα χώρα, πᾶσα πόλις
ἐξυπνᾷ, ὑποκινεῖται,
καὶ τὰ ὄρη
δαφνηφόροι
διατρέχουσιν ὁπλῖται.

Τίς ὁ προχωρῶν ἀψήφως
τῶν φαλάγγων μεταξύ;
Εἶν' ὀξὺ αὐτοῦ τὸ ξίφος,
καὶ τὸ βλέμμα του ὀξύ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἶν' ὁ Βότσαρης. Τὸ Σούλι
ἔχει φωλεὰν ὁ λέων,
ὅπου λόχ' ἡρώων νέων
νεκροὶ πίπτουν, ὄχι δοῦλοι.

Ἅμα ἤκουσε τὸν κρότον
τῶν πολεμικῶν σαλπίγγων,
ἡ πατρὶς τὸν εἶδε πρῶτον
δι' αἱμάτων καὶ ἱδρώτων
νὰ ῥιφθῇ, τὴν σπάθην σφίγγων.

Ὅπου πλήττει τὰ ἐδάφη
ὁ ἀγέρωχός του πούς,
μαχητὰς ἐμοῦσ' οἱ πάροι,
καὶ τυράννων αἷμα βάφει
τῶν βουνῶν τὰς ἀτραπούς.

Πάλη αἴρεται ἀγρία.
Τὰ Ὑρκανικὰ θηρία
ὥρμησαν αἱμοχαρῆ,
κ' αἷμ' ἀχνίζον τὰ πεδία
τῆς Ἑλλάδος πλημμυρεῖ.

Μετὰ φονικῶν ὀργίων
πᾶσαν πόλιν καὶ χωρίον
νέμεται πυρκαϊά,
καὶ τὸ αἷμα τῶν σφαγίων
δι' ἐκδίκησιν βοᾷ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὰ ὕψ', ἰδού, ἐφάνη,
Καὶ ξιφήρης σπεύδει, φθάνει
ἄγγελος ἐκδικητής.
Λόχος μαχητῶν βλαστάνει,
Βότσαρη, ὅπου πατεῖς.

Πρὸς τὸ Μεσολόγγι βαίνει, καὶ ἡ θαλασσία πόλις,
τῶν ἡρώων φωλεά,
φρικιᾷ,
καὶ ἀστράπτουν τὰ πλευρά της, κ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ὅλης
διὰ σιδηρῶν στομάτων τὴν ἀνάστασιν βοᾷ.

Ἀλλ' ἰδού, ὀφθαλμὲ ὅπου βλέπει,
τὸν ὁρίζοντα περίς καλύπτει
μελανὴ καὶ διάφλογος σκέπη.
Δάση, ὄρη, τὴν γῆν πᾶσαν κρύπτει.

Εἶναι φόνου πυκνούμενα κύματα,
εἶν' ἐχθρῶν μυριάδες λυσσῶσαι.
Αἷμα ῥέ' εἰς τ' ἀνήμερα βήματα,
καὶ φλογῶν ἀναθρώσκουσι γλῶσσαι.

Ἐγερθῆτ', ἐγερθῆτε
τῆς πατρίδος οἱ θύται.
Ὁ βωμός της ἐστήθη.
Εἰς τὴν χεῖρα τὸ ξίφος!
Ἀνὰ εἷς πρὸς ἓν στίφος!
Δὲν μετροῦνται αἱ χεῖρες, μετροῦνται τὰ στήθη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θὰ σφαγῆτ' ἐπ' ἐνδόξου πεδίου·
ἀπηνεῖς θὰ σᾶς σχίσωσι λύκοι.
Καὶ ὁ θάνατος πλὴν τοῦ ἀνδρείου,
καὶ αὐτὸς εἶναι νίκη.

Εἰς τῶν τάφων σας τὰ χείλη
φωταυγὴς ἂς ἀνατείλῃ
τῆς Ἑλλάδος ἀστήρ.
Περιπτύξασθε ἀλλήλους,
γονεῖς τέκνα, φίλοι φίλους,
τὴν μνηστὴν ὁ μνηστήρ.
Ἐν ᾧ δ' οὕτω συνελίσσει
τὴν ψυχὴν ἡ ψυχή,
ἐξ αὐτῶν ἂς ἀναβρύσῃ
ἡ θερμὴ προσευχή:

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

« Σὲ τὸν Θεὸν ἐν οὐρανοῖς
κράζ' ἡ ψυχή μας ἐσαεί.
Πίπτουν κ' ἐγείρονται λαοὶ
ἅμα τὴν χεῖρά σου κινεῖς.

« Τὰ ὅπλα τῆς ὀργῆς σου
ἐγέρθητι κ' ἐνδύσου.
Τὴν τυραννίαν πάταξον.
Δὸς θάνατον γενναῖον·
καὶ εἰς σκηνὰς δικαίων
τὰ θύματα κατάταξον ».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σύγκρουσις ξιφῶν!
Φοβερὸς τυφών!
Μαίνονται τὰ πυροβόλα.
Πανταχοῦ σφαγή!
Ἐρυθρὰ ἡ γῆ,
ἐρυθρὰ εἶν' ὅλα.

Τὰ δεσμὰ καθημαγμένα
ἐπισείουν μυριάδες.
Κλίνατ', Ἕλληνες, αὐχένα,
ἢ σκορπίσθητε φυγάδες.

Ὄχι! Ἕλλην πρὶν τραπῇ
καὶ εἰς τὸν ζυγὸν πρὶν κλίνῃ,
τὸν ἀστραπὴ ἢ ἀστραπὴ
τοῦ θανάτου ἢ πυρίνη.

Ἰδού, ὁ δαυλὸς εἰς πυρίτιν προσήχθη·
ἡ γῆ συνετρίβη, ὁ ἅδης ἠνοίχθη.
Λίθοι, ξύλα, χώματα,
μέλη σάρκες, πτώματα
πίπτουσιν εἰς στρώματα·
κ' εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ πόλις τῆς καταστροφῆς
ὅτι αἴρεται νομίζεις ἀκτινοστεφής.

Οὕτω, παντεπόντα, κρίνεις
εἰς τὰς θείας σου βουλάς; —
Ἔπεσες, καὶ θενὰ μείνῃς
ἄπνους, ἐνδεὴς ἀμύνης,
ἀνεκδίκητος, Ἑλλάς;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀνεκδίκητος; Οὐδόλως.
Ὄφις εἰς τὸ σκότος ἕρπει;
Εἶν' ὁ Βότσαρης. Τὸν τέρπει
συμμιγὴς ἀνδρείᾳ δόλος.
Μόνος κατὰ μυριάδων
εἰς ἐχθρῶν σκηνὰς ἐμβαίνει.
Μάχαιραν δὲν κρύπτ' εἰς κλάδον·
εἰς τὸ στῆθος τὴν θερμαίνει.

Εἰς τὸ αἷμα τοῦ φονέως
τῆς πατρίδος του τὴν νίπτει.
Τὸν Σατράπην νεκρὸν ῥίπτει·
ὅμως καὶ αὐτὸς πληγείς,
« Πατρίς », κράζει, « νίκη, κλέος
εἰς τὰ ὅπλα σου! » καὶ πίπτει
κατὰ γῆς,
κ' ἐκ τοῦ αἵματός του νέος
θαλλὸς δάφνης ἀναχύπτει.

Φύλλ' ἀθάνατα μυρία,
ποτισθεὶς εἰς αἷμα, τρέφει
πᾶς πολύδοξός της κλάδος.
Καταβᾶσα δὲ εἰς νέφη
ἡ Θεὰ Ἐλευθερία,
δρέπει ἐξ αὐτῶν, καὶ στέφει
τοὺς κροτάφους τῆς Ἑλλάδος.

Χαῖρε, εἰς αἰῶνας χαῖρε,
τῶν λαῶν σεπτὴ τροφός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εὐκλεεῖς σου αἱ ἡμέραι!
Ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος φέρε
τὸ ἀθάνατόν σου φῶς.

Ἡ ἔγερσις τῆς Θεσσαλίας.

(Κατὰ μουσικὴν τοῦ K. Aventino Valenti, συντεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ ὕμνου: Le triomphe des Hellenes τοῦ Ταγματάρχου Β. Νικολαΐδου, 1880).

1.

Ἑλλήνων παῖδες, εἰς τὰς ἀκρωρείας
χρυσῆ ἐγάρδεν αὐγή,
καὶ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας
βογγᾷ καὶ σείεται ἡ γῆ.
Ἀρκεῖ δουλείας ὕπνος. Ἐγερθῆτε
κ' εὐχήθητε εἰς τὸν Θεόν,
κ' υἱοὶ ἀγωνιστῶν, δειχθῆτε
ἐφάμιλλοι τῶν παλαιῶν.

2.

Πατρὶς Ἑλλάς, οἱ ἥρωες οἱ πάλαι
στεφάνους σ' ἔπλεξαν τιμῆς.
Ἡμέρ' ἐκ νέου ἔρχονται μεγάλαι.
Θὰ σὲ δοξάσωμεν κ' ἡμεῖς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αἰῶνας στρέφεις ἔνδακρυ τὸ βλέμμα,
ζητοῦσα ἐλευθερωτάς·
Σοὶ φέρομεν ἀντὶ δακρύων αἷμα,
καὶ τὰς καρδίας μας αὐτάς.

3.

Γενναῖοι, ἄγωμεν! Δὲν ὑποφέρει
Ἑλλήνων τράχηλος ζυγόν.
Τὴν νίκην ἢ τὸν θάνατον ἂν φέρῃ,
ἐπίφθονος εἶν' ὁ ἀγών.
Δάφν' εἰς ἀνδρείων αἷμα φυομένη,
κόσμημα τάφου ἀγλαόν,
ἀμάραντος εἰς τοὺς αἰῶνας μένει
εἰς γενεὰς ἐκ γενεῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

4.

Τίς εἶν' ὁ ξένος ὁ ἡμᾶς ἀγέλην
εἰλώτων σήμερον καλῶν;
Ἂς δείξωμεν πῶς ἔτι ζῇ ὁ Ἕλλην,
ὁ Ἕλλην τῶν Θερμοπυλῶν.
Ὁπλίσωμεν τὴν χεῖρα δι' ἀσπίδος,
διὰ τοῦ ξίφους τοῦ πιστοῦ,
καί, θάνατος ἢ νίκ' ὑπὲρ πατρίδος
καὶ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τοῖς εὐεργέταις τοῦ Ἀρσακείου.

(Κατὰ προϋπάρχουσαν μουσικήν).

Εὐγνωμοσύνης ἑορτὴ μεγάλη!
Πλὴν τῶν χειλέων κ' ἡ καρδία ψάλλει
παιᾶνας τῶν εὐεργετῶν.
Ζωή των τῆς πατρίδος ἡ ζωή.
Εἰς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν
τιμὴ καὶ κλέος ἐσαεί.

Ὁ θέλων εὐγενῆ καρπὸν νὰ δρέπῃ,
τὸ σπέρμα ὑγιῶς νὰ τρέφῃ πρέπει.
Σεῖς τῆς πατρίδος πρυφερὰν
καλλιεργεῖτε τὴν σποράν·
τὸ δ' ἔθνος, τιμῶν,
τὴν μνήμην ἑορτάζ' ὑμῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΣΜΑ

Τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μουσικοῦ Συλλόγου.

(Ἐμελοποιήθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου).

Αἱ πρὶν τὴν Ἑλλάδ' ἁρμονίας πληροῦσαι
κ' ἐκεῖθεν τὴν γῆν, τί ἐγίνατε, Μοῦσαι;
Ἐσίγησαν, Φεῦ!
Καὶ σὺ ὁ τὴν λύραν τανύσας πολλάκις
κατόπιν αὐτῶν εἰς τὰ ὄρη τῆς Θράκης,
ποῦ εἶσαι, Ὀρφεῦ;

Ἡ βλάστησις ποῦ τοῦ γενναίου ἐδάφους;
Ἐτήρησ' ἐρείπια μόνον καὶ τάφους
ἡ γόνιμος γῆ.
Ἡ γῆ τῶν ἐμπνεύσεων ἔμεινε στείρα.
Σιγᾷ ὁ αὐλὸς καὶ τὸ ᾆσμα κ' ἡ λύρα.
Τὰ πάντα σιγή!

Ἀλλ' ὄχι! Ὁ ψίθυρος τῆς Κασταλίας
οὐδέποτε παύ' εἰς σκιρτώσας καρδίας
ἀψόφως ἠχῶν.
Μικρὸν πρὸς μικρὸν κραταιοῦται, καὶ τέλος
λαμπρὸν καὶ ῥαγδαῖον ἀκούεται μέλος,
ἠχὼ τῶν ψυχῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εὐχαί, ἱκεσίαι ἐλπίδων καὶ πόνων
ἐγείρονται ὡς εἰς τοῦ Πλάστου τὸν θρόνον
εἰς ὕμνων πτερά.
Τὴν ἔξαλλον φρένα βακχεύει ὁ οἶνος·
ὁρμᾷ ἡ ἀνδρία· οἰμόζει ὁ θρῆνος·
σκιρτᾷ ἡ χαρά.

Ἀφ' οὗ ὑποφώσκ' εἰς σεπτὰς ἀκρωρείας,
καιρὸς δι' ἡμᾶς ἱερᾶς Θεωρίας,
ὦ παῖδες Μουσῶν.
Ἃς πίωμεν αὖθις Καστάλιον κῦμα,
καὶ μεμετρημένον ἃς φέρωμεν βῆμα
εἰς τὸν Παρνασσόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὴν ἑστίασιν τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ μου Ὄθωνος μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς Ζερβουδάκη.

(Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 13 Ἰουνίου 1888).

Ἐνόμιζον τοῦ βίου μου ὁ πολυποίκιλτος ἱστὸς
μέχρις ἐσχάτου στήμονος πῶς εἶχεν ὅλος ὑφανθῆ.
Οὐδ' ἤλπιζον, ἡ ῥίζα του, ἀφ' οὗ εἰς γῆρας μαρανθῇ,
πῶς ἔτι θεν' ἀνέδιδε καλλιανθὲς τὸ ἐνεστώς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ξηρᾶς, ἰδού, ἀκμαῖος αἴρεται βλαστός,
καὶ ὑπὸ θάλλον φύλλωμα καλύπτει θάμνον εὐανθῆ.
Μακραίων αὐτοῖς ἄνθησις καὶ καρποφόρος νὰ δοθῇ
τοῖς εὔχομαι, βίος χρυσοῦς, πασῶν εὐλογιῶν μεστός.

Καὶ τὴν εὐδαιμονίαν των κοινὴν ὁ χρόνος κλώθων,
νὰ ἐνυφαίνῃ ἔρωτα καὶ σύμπνοιαν διηνεκῆ,
εἰς πλήρωσιν ἁπάντων των τῶν ἀμοιβαίων πόθων.

Ἡ πρόνοια πᾶν βῆμά των ἐπὶ τῆς γῆς ἂς διοικῇ·
κ' ἔστω τοῦ βίου ἔμπειρος *ὁδοποιὸς* ὁ Ὄθων,
ὁ δ' ἄγγελος ὁ τὴν ὁδὸν στολίζων, ἡ Ἀγγελική.

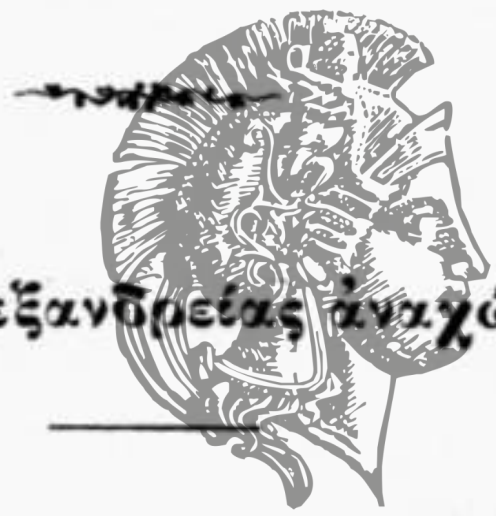

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κατὰ τὴν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀναχώρησίν μου.

Ἀφήνω τὴν ὁμήγυριν τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων,
τὴν στέγην τὴν φιλόξενον, νεοστεφῆ τὸν θάλαμον,
κ' ἐγκαταλείπω δύσθυμος τὸν χρυσορρόαν Νεῖλον,
τὸ γένος εἰς τὴν κοίτην του φθονῶν τῶν κροκοδείλων,
τὸν φοίνικα τῆς ὄχθης του καὶ τὸν ζαχαροκάλαμον.

Εἰς τὴν Ἑλλάδ' ἀπέρχομαι. Δὲν λέγω τοῦτο σκώπτων.
Μὴ δὲν ἀπήντησα κ' ἐδῶ Ἑλληνισμὸν ἀκμαῖον;
καὶ τῶν Ἀράβων μεταξύ, Φελάχων, Μαύρων, Κόπτων,
ὁ Ἕλλην δὲν σεμνύνεται προέχων καὶ προκόπτων;
Κ' ἐδῶ Ἑλλάδα χαιρετῶ, τὴν γῆν τῶν Πτολεμαίων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλὰ ν' ἀπέλθω πέπρωται· κ' εὐχὰς ἐκπέμπω τῷ Θεῷ
ἵνα τῇ ποίμνῃ τῶν ἐδῶ Ἑλλήνων δαψιλεύσῃ
ὅ,τ' ἡ καρδία των ποθεῖ· τῷ δὲ φιλτάτῳ μοι υἱῷ
καὶ τῇ γλυκείᾳ νύμφῃ του καὶ τοῖς αὐτῆς γονεῦσι
βίον μακρὸν καὶ ὄλβιον καὶ τ' ἀγαθὰ τοῦ Φαραῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

B

ΕΠΙΓΡΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ, κτλ.

Τῷ K. de Thile.

(Πρῴην πρέσβει τῆς Πρωσσίας ἐν Ἑλλάδι, παρ' ᾧ φίλοι τῆς Ἰταλικῆς Μούσης κατὰ ῥητὰς ἑσπέρας συνηρχόμεθα εἰς ἀνάγνωσιν τοῦ Δάντου. καὶ μετ' αὐτὴν εἰς δεῖπνον. — Ἐν Βερολίνῳ, 1878).

Ἐντὸς τῆς φιλοξένου σου οἰκίας
διήλθομεν τὰ σκότη τῆς ἀβύσσου
καὶ τὰς φρικτὰς βασάνους τῆς κακίας.
Φαιδροὶ δ' ἀκροαταὶ καὶ ὀπαδοί σου,
ἐν μέσῳ πάγων καὶ πυρὸς καὶ πίσσης
ἤμεθα ὡς ἐντὸς τοῦ παραδείσου,
εἰς ὃν ἀντήχουν ὑψηλαὶ ποιήσεις,
καὶ σὺν πλακοῦσι καὶ ἡδίστοις οἴνοις
μᾶς ἔτερπον τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις.
Σύ, ὅστις ὕδωρ ἐκ τῆς Ἱπποκρήνης
ἔπιες, κ' ὕδωρ ἐκ τῆς Κασταλίας,
τὰ ἔπ' ἠξεύρεις τῶν Μουσῶν νὰ κρίνῃς·
καὶ ὡς ἀκούων ἄλλοτ' ἐνθουσίας
τοὺς κύκνους τῆς Ἑλλάδος, ἤδη χαίρων
τὸν μέγαν ὄρνιν σὺ τῆς Ἰταλίας
ἐξήγεις, ὅστις μέχρι τῶν αἰθέρων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀρθείς, ὀξεῖαν ῥίπτει λαλιάν του,
χωροῦσαν εἰς τοὺς βόθρους τῶν νερτέρων,
καὶ διαπτὰς διὰ τοῦ ἀπεράντου,
τοῦ παραδείσου κελαδεῖ τὰ μέλη.
Τῆς ἑταιρίας ταῦτά σοι τοῦ Δάντου
ἐπιφωνοῦντα φέρουσι τὰ μέλη (1)

Τῷ ἰατρῷ Ἀχ. Βελέντζᾳ.

(Εἰς τὸ λείψανον, 1864, ἐν Ὑπάτῃ).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁπότε ἀνεβαίνομεν τὰς κορυφὰς τῆς Οἴτης,
καὶ ἡ ὁδός μας ἔσχιζε πλευρὰ τῶν βράχων τῶν γυμνῶν,
κ' εἰς δάση ἐβυθίζετο κρεμάμενα ἐπὶ κρημνῶν,
ἢ εἶρπε διὰ τῆς ξηρᾶς τοῦ καταῤῥάκτου κοίτης,

μετὰ χαρᾶς ἐβλέπομεν ἐὰν εἰς βόσκησιν ποιμνῶν
πρὸ τῶν ποδῶν μας ἔκτασις ἠνοίγετ' ὁμαλή τις·
κ' εἰς τῆς ἐλάτης τὴν σκιὰν τὴν θέσιν ἀνεζήτεις
ὅπου εὐκέλαδος πηγή, ὅπου ἀνθόσπαρτος θαμνών.

(1) Δύο τούτου ἔμμετροι γερμανικαὶ μεταφράσεις ἐγένοντο ὑπὸ μελῶν τῆς ἑταιρίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁμοίως εἰς τὴν ἔρημον τραχείας κοινωνίας
λειμῶν' ἀπήντησ' ἀνθηρὸν μουσοτραφοῦς καρδίας
καὶ διανοίας εὐγενοῦς.

Μικρὰν γωνίαν εἰς αὐτὸν ζητῶ νὰ μοὶ φυλάττῃς·
ἐκεῖ, ὅταν ἀνέρχηται τὸν δρόμον τῆς Ὑπάτης,
νὰ μ' ἀναπαύηται ὁ νοῦς.

Τῷ K. Hirschfeld.

(Ὅστις καὶ αὐτὸς ἐξηργάσθη [τὴν μὴ ἐκδοθεῖσαν] μετάφρασιν τῶν Λ',
καὶ μοὶ τὴν ἔπεμψε μετὰ στίχων Ἑλληνικῶν).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀγαθῇ τύχῃ! Ἔληξεν ἡ βάσανος,
καὶ ἀπηλλάγης τῶν κακῶν Τριάκοντα.
Εὖγε τῆς νίκης καὶ τοῦ κατορθώματος!
Πλὴν ν' ἀποδώσῃς δὲν ἠθέλησας κακὸν
ἀντὶ κακοῦ, καὶ κόσμον τοῖς ἐνέδυσας
λαμπρὸν τῆς Γερμανίδος Μούσης, ἀρυσθεὶς
ἐκ τῶν τοῦ Γαίτου καὶ Σχιλλέρου θησαυρῶν.
Ἀλλ', ὃ θαυμάζω μᾶλλον, εἰς τὴν λύραν σου
ἑλληνοφθόγγους πῶς ἐνέτεινας χορδάς;
Ὁ Πλάτων ἴσως, δίδακτρ' ἀποτίων σοι,
γερμανισθεὶς ἐκεῖνος, σ' ἐξελλήνισεν;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἢ μή, ἐν Ὀλυμπίᾳ σκάπτων, ἔτυχε
νὰ εὕρῃς που τὴν λύραν τῶν Μουσῶν αὐτήν,
καί, παρὰ τὴν συνθήκην, τὴν ἀπήγαγες;

Τῷ αὐτῷ.

(Ἐπὶ φωτογραφίας μου).

Ὡς τυράννους μισῶ τοὺς Τριάκοντα·
πλὴν αὐτοὺς νὰ ἐνδύσῃς ὡς σ' εἶδα
τὴν τοῦ Γαίτου γρυπὴν ἁλουργίδα,
θαυμαστὴν τῶν μ' ἀνέδειξας ἄκοντα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὸ λεύκωμα.

(Τὸ ἐκδοθὲν ὑπὲρ τῶν παθόντων κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Ἰσχίας. Βερολῖνον 5 Αὐγούστου 1883).

Non fu tremuoto gia tanto rubesto.
DANTE.

Ἠγέρθη πρῴην ἄγριος Τιτάν, πῦρ πνέων καὶ ὀργήν.
Συνέτριψεν ὡς κέλυφος εἰς τὴν παλάμην του τὴν γῆν,
κατέστρεψ' ἔργ' ἀθάνατα, ἐθέρισ' εὐγενεῖς ζωάς·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὡς Πομπηΐαν δ' ἔθραυσεν, Ἡράκλειον καὶ Σταβιάς,
ἔπεσ', ἐκ φόνου μεθυσθείς, εἰς μακρὰν λήθην καὶ σιγήν.
Πλὴν νῦν θηριωδέστερος τινάσσεται διὰ μιᾶς.
Πυρὸς κ' αἱμάτων εἰδεχθῆ φέρ' εἰς τὸ θῦμά του πληγήν,
τρὶς χείρονα τῆς παλαιᾶς,
καὶ ἡ Εὐρώπ' εἰς τ' ἄκουσμα ῥήγνυσι θρήνων οἰμογήν.
Καὶ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἀένναος πυρκαϊὰ
καὶ ὁ σεισμὸς εἰς τὸν θνητὸν τὸν ἐπιλήσμονα βοᾷ·
«Οὐκ ἔστιν, ἄνθρωπ', εὐσταθὴς ἡ ἐπὶ γῆς διαμονή.
Ἄσειστοι, ἀειαίθριοι ἐκτείνονται οἱ οὐρανοί.
Ἐκεῖ ἡ ἀληθὴς ζωή· ἐνταῦθα μόνον ἡ σκιά.
Ὁ ἄλλοις ὧδε συμπονῶν ἐκεῖ οὐδέποτε πονεῖ».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

Εἰς λεύκωμα τῆς Κας **,
συζύγου φίλου μου δικαστοῦ.

Τὸ γράφειν εἰς λευκώματα ἐστὶ ποινὴ ἐξώδικος.
Ἀλλὰ χωρὶς ἐγκλήματος πᾶσα ποινὴ εἶν' ἄδικος·
δι' ὅ, πρὸς ἀντιστάθμισιν τοῦ ποινικοῦ σου κώδηκος,
δὸς εἰς τὴν μνήμην σου νὰ ζῇ ἀθῶος ὁ κατάδικος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς λεύκωμα καλῆς νέας.

Εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ ἔαρος καλὸν τὸ ἄνθος θάλλει·
ἀλλὰ κ' εἰς τ' ὡραιότερον προσθέτει χάριν ἡ ὀσμή.
Ὁμοίως, θεῖον ἄρωμα, διπλασιάζει καὶ κοσμεῖ
ἡ τῆς ψυχῆς εὐγένεια τοῦ σώματος τὰ κάλλη.

Τῆς Κας Καλλιόπης Κ.

(1875).

Αἱ ἀρχαῖαι Μοῦσαι ἦσαν καὶ ἀρχαῖαι καὶ ἐννέα.
Προτιμῶ τὴν Καλλιόπην. Εἶναι μία κ' εἶναι νέα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῆς Κας Στ. εἰς Γενεύην.

(1879).

Εἶδον τὰς Ἄλπεις· εἰσὶν ὡραῖαι, πρὶν κρημνοὺς ἔχουν ἐπι-
[κινδύνους.
Ὡς κόρη ἄκακος, μειδιῶσα ἡ λίμνη μ' εἵλκυσε τοῦ Λε-
[μάνου·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀλλ' ἔχει δίνας καὶ τρικυμίας. Φεῦγε καὶ ταύτας, φοβοῦ
[κ' ἐκείνους·
ἀλλ' ὑπὲρ βάραθρα καὶ θυέλλας φοβοῦ τοὺς δόλους τοῦ μι-
[κροῦ πλάνου.

Τοῦ Κου **

Εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου τὸν ἀποθανόντα φίλον
ἐνθυμίζει λέξις μόνη.
Ἀπερχόμενος, ὁμοίως εἰς αὐτὸ τὸ λευκὸν φύλλον
ἔγραψα « Μὴ μὲ λησμόνει ».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῆς Κας **

Στίχους ζητεῖς; ἀδυνατεῖ ὁ νοῦς μου πρὸς ποιήσεις.
Εἶναι βωβὸς ὁ θαυμασμός, τὸ αἴσθημα ἐπίσης.

Τῆς Κας **

Κρυβεῖσα εἰς τὰ σύννεφα θολοῦται ἡ σελήνη.
Τί χρησιμεύει; Ἂς σβεσθῇ, ἂν ἡ μορφή σου μείνῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τοῦ νεογνοῦ τοῦ K. Sch.

Σέ, τὸν μόλις εἰσελθόντα, ἐξερχόμενος τοῦ βίου,
«χαῖρε» προσφωνῶ ἐμμέτρως, καὶ δι' ἀνθηροῦ σταδίου
χώρ', εἰς ῥώμην ἐπιδίδων καὶ εἰς φρόνησιν κ' εἰς γνώσεις.
Ὅταν δ' ἐγκρατὴς ὑπάρξῃς καὶ τῆς Ἑλληνίδος γλώσσης,
ῥίπτ' ἓν βλέμμα εἰς τοὺς στίχους, κ' εὔχονταί σ' οἱ ἁπλοῖ [στίχοι
εἰς χρυσοῦν καὶ βαθὺ γῆρας νὰ σὲ φέρῃ εὔνους τύχη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῆς νέας Κας Ε. Β.

Τὴν ῥοδοδάκτυλον αὐγὴν ὡς εἶδον ἀνατέλλουσαν,
προεῖπον τὴν πολύχαριν τοῦ ἔαρος ἡμέραν.
Ἐπῆλθεν. Ἄνθη τὴν κοσμοῦν, ἀρώματα τὴν ἔλουσαν,
καὶ προαγγέλλει πᾶσά της ἀκτὶς λαμπρὰν τὴν μέλλουσαν,
μέχρις οὗ φθάσ' εἰς τὴν μακρὰν γλυκύφωτον ἑσπέραν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς νέας διδασκαλίσσης, Κας Ε. Κ.

(1886).

Φθονητὸς ὁ εἰς ὃν φέρει καλλιεργουμέν' ἡ γῆ
ἀπαρχὰς καρπῶν ὡραίας.
Φθονητότερος πλὴν ὅστις τὰς ψυχὰς καλλιεργεῖ
καὶ τὸν νοῦν τῆς νεολαίας.

Διακεκριμένου Γάλλου, ἐπισκεφθέντος τὰς Ἀθήνας.

Ἡ Ἑλλάς, ἡρώων μήτηρ καὶ πατρὶς ἀνδρῶν μεγάλων,
ἔχει, συγγενῶν τὸ πνεῦμα, τὴν συμπάθειαν τῶν Γάλλων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς Κας Φ. Φ. σπουδαζούσης τὴν διδακτικήν.

Εἰς καθῆκον ἐνδοῦσα κ᾽ εἰς δόγμα τῆς μοίρας,
τὴν σὴν χώραν ἀφῆκας καὶ ἦλθες εἰς ἄλλην.
Ὅταν δέ, εὐτυχής, ἐπιστρέψῃς καὶ πάλιν
εὐμαθείας κομίζουσα πλοῦτον καὶ πείρας,
ἡ πατρὶς θὰ σ᾽ ἐγκλείσ᾽ εἰς ποθοῦσαν ἀγκάλην.

Τῆς Κας Κ.

Συντάκτου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν τῶν παιδίων διαπλάττων
γλυκεῖς δρέπει τοὺς καρπούς, σπείρων εὐγενὲς τὸ σπέρμα·
καὶ εἰς τρίβον ἀρετῆς ὁδηγῶν τὰ βήματά των,
τὴν πατρίδα δι᾽ αὐτῶν φέρ᾽ εἰς εὐκλεὲς τὸ τέρμα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς Κας Α. Β.

Ἔχω κ' ἐγώ, καθὼς πολλοί, ἀθανασίας ζῆλον·
πλὴν δὲν θηρεύω εὔκλειαν αἱματηρῶν τροπαίων,
ἢ στέφανον καλλιτεχνῶν, ἢ φήμην συγγραφέων.
Ἐπιθυμῶ ἀθάνατος νὰ ζῶ εἰς μνήμην φίλων.

Τῆς Κας * ἐν Βάδῃ.

Ὁπόπε ἀπαχαιρετῶν ἀπέργομαι τῆς Βάδης,
μοὶ φαίνεται παράδεισος, ὁ ὁ ἄλλος κόσμος ᾅδης.

Αὐτόγραφον ζητηθέν μοι.

(1888).

Ἡ γῆ τῶν πάλαι θαυμαστῶν εἶν' ἐρειπίων τώρα γῆ,
κ' οἱ ἥρωές της ἔμποροι κ' οἱ ποιηταί της στιχουργοί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἕτερον.

Ἂν ἄλλα ἴχν' εἰς τὴν ζωὴν δὲν ἄφησα ὀπίσω,
τὸ ἴχνος τοῦτο τρέμοντος καλάμου κἂν θ' ἀφήσω.

Ἐπὶ φωτογραφίας, τῇ Κᾳ Σοφίᾳ *

Ἄψυχος αὕτη φωτογραφία
θερμῆς καρδίας ψυχρὰ εἰκών,
ἔστω εἰς μνήμην κἂν τῇ Σοφίᾳ
τῶν αἰσθημάτων τῶν φιλικῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς ῥιπίδιον νέας Κυρίας.

Ὁ δροσοφόρος ζέφυρος εἰς τ' ἄνθη γλυκοπνέων,
πετᾷ καὶ παίζει μετ' αὐτῶν. Ἰδοὺ κ' ἐδῶ τὸ ἴδιον.
Κρυβεὶς εἰς ταύτας τὰς πτυχάς, φωλεύ' εἰς τὸ ῥιπίδιον,
καὶ πνέ' εἰς τὰ γλυκύτερα τῶν τρυφερῶν ἀνθέων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὰς θυγατέρας μου

('Απερχομένας τοῦ Βερολίνου ἐν ἔτει 1878).

Μακράν μου διαπλέουσαι τὸν ταραχώδη βίον
τὴν εὐλογίαν λάβετε ὁμόπλουν τὴν ὑψίστην.
Ἔχετε πνεῦμα οὔριον, ἔχετε κῦμα λεῖον,
καὶ ὡς πηδάλιον τὸν νοῦν, ὡς ἄγκυραν τὴν πίστιν.

Τῇ θυγατρί μου Ἑλένῃ, μετὰ μικροῦ δώρου.

Καθὼς τὸ ῥόδον εὔχομαι ὁ βίος σου ν' ἀνθῇ·
οὐχὶ δ' ὡς ῥόδον ἔαρος. Ἐκεῖνο εἶν' ἐφήμερον·
ἀλλ' ἄφθαρτον καθὼς αὐτὸ ὁποῦ σοὶ δίδω σήμερον:
Αὐτὸ εἶν' ἐλεφάντινον καὶ δὲν θὰ μαρανθῇ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῇ Κᾳ Α. Α. εἰς Βρυξέλας,

(Ἐπὶ χάρτου παριστῶντος παιδίον ἐπιβαῖνον κύκνου. — Ἰαν. 1883).

Τὰς μυριευχεῖς προσρήσεις νὰ φορτώσω εἰς τὸν ὦμον
καὶ ὁ ἴδιος νὰ φέρω μὴ δυνάμενος, ὡς θέλω,
εὗρον εὐτυχέστερόν μου πτηνοβάτην ταχυδρόμον,
καὶ τὰς στέλλω.

Τῇ νέᾳ καὶ λογίᾳ Κᾳ Κ.

(Ἐπὶ βιβλιαρίου λυρικῶν τοῦ Χρηστοπούλου. — 1886).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

« Ἄφες τὰ τρεχάματα,
τῆς ζωῆς τὸ πάνε κ' ἔλα.
Ἴσ τὸ καλὸ τὰ γράμματα.
Παῖξε, χόρευε καὶ γέλα ».
Λέγει τοῦτ' ὁ λυρικός,
ἐγὼ πλὴν τὸ ἐναντίο'.
Ποιὸς καλὸς ἢ ποιὸς κακὸς
ἔκλεξε ἀπὸ τοὺς δύο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Ὑποτιθεμένη) ἀπάντησις τῆς Κας Κ.

Τὸν Χριστόπουλον ποθῶ,
ὀπαδός του μέλλουσα·
τώρα πλὴν σ᾽ ἀκολουθῶ,
θέλουσα μὴ θέλουσα.

Εἰς λεύκωμα νέας καὶ ὡραίας Κυρίας.

Ἀξίαν εἰς τ᾽ ἄνθη προσθέτει ἡ ὀσμή.
Ὁμοίως ἡ χάρις τὸ κάλλος κοσμεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς λεύκωμα παιδίσκης, Α. Π.

Ὡς κάλυκα σ᾽ ἐπευφημῶ· ὡς ἄνθος ὅταν θάλλῃς,
θὰ λείπω. Τότε θαυμασταῖς θενὰ ἐντύχῃς ἄλλοις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς λεύκωμα μικρᾶς νεάνιδος.

Ὑπὸ φιλόστοργον σκιὰν ἀρτιθαλλὲς ἀνθύλλιον
περιποιεῖται κηπουρῶν ἐμπείρων ἐπιμέλεια.
Ὁπόταν ἔλθῃ δ' ἡ στιγμὴ νὰ λάμψῃ κ' εἰς τὸν ἥλιον,
θὰ δείξ' εἰς τὰς ἀκτῖνάς του τὸ τί ἐστὶν ἐντέλεια.

Εἰς λεύκωμα.

Τῇ νέᾳ θυγατρὶ τοῦ ἀποθανόντος φίλου μου Ι. Τ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀντὶ κάλυκος ἀώρου ὃν ἐγνώριζον, ἐμπρός μου
ὅτε ἄνθος λαμπρὸν εἶδον, πῶς ηὐφράνθην, πῶς ἐχάρην!
Μοὶ ἐφάνη ἀναζῶντα, ὅλον κάλλος, ὅλον χάριν,
ὅτι ἔβλεπον τὸν πρῶτον φίλον τῆς νεότητός μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς λεύκωμα νῆς νέας Κ. Α. Σχλειμάνν.

Ἄν, ὅτε τὰ ὁμηρικὰ ἀναγινώσκῃ ἔπη,
βλέπων νὰ ψάλλοντ' ἐν αὐτοῖς Μοῦσα ἢ Χάρις ἢ Θεά,
τῆς φαντασίας πλάσματα, ὁ σὸς πατὴρ ἐνθουσιᾷ,
τί ἄρα θὰ αἰσθάνηται ἐμπρός του ὅταν βλέπῃ
Μοῦσα νὰ ἵστατ' εὔχαρις, ἀλήθεια, οὐχὶ σκιά;

Τρία. Εἰς τρία διάφορα λευκώματα.

α.

Σῶμα καλόν, ψυχὴ καλή, νοῦς ἔμφρων, καλὰ τρία·
καὶ εἰς τὴν ἁρμονίαν των ὀφείλεται λατρεία.

β.

Τὰς εὐγενεῖς ἐξαίρουσι καρδίας καλὰ τρία,
ἡ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καλοῦ λατρεία.

γ.

Πάντα τῆς γῆς μας τ' ἀγαθὰ ὑπερτεροῦσι τρία,
νοός, καὶ συνειδήσεως, καὶ οὐρανοῦ αἰθρία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς λεύκωμα τῆς Κας Α. Μ.

Εἰς κῆπον ὃν στολίζουσιν ἀνθοῦντα δένδρα εὔκομα,
τί νὰ προσθέσω, παρ' ἐμοῦ ζητεῖτε, κόκκον ἄμμου;
Ὁ κῆπος εἶν' ὁ εὐθαλλὴς τὸ πλούσιόν σας λεύκωμα,
καὶ ἄμμου κόκκος εἰς αὐτὸ θὰ εἶναι τ' ὄνομά μου.

Τῆς νέας Κας Α., διασήμου μουσικῆς.

Τῶν ἀρχαίων Μουσῶν ὁ νοῦς ἕρμαιον ἦτον·
ἡ ψυχή, τῶν Χαρίτων.
Καὶ τὰς μὲν καὶ τὰς δὲ ὑπερβαίνεις σύ, οὖσα
ὁμοῦ Χάρις καὶ Μοῦσα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς προσφερόμενον ἀρχαῖον βιβλίον εἰκόνων μυθολογικῶν τῇ νέᾳ Κ.Α.

Ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου.

Εἶναι δῶρον σχισμένον καὶ τρύπιον,
κ' ἐκ χειρῶν μεταβαίνει εἰς χεῖρας.
Μὴ ἐπίσης δὲν εἶναι ἐρείπιον
ὁ δωρῶν; Αὐτὰ ἔχει τὸ γῆρας.

Εἰς τὴν πρώτην σελίδα.

Ἀνάβα εἰς τὸν Ὄλυμπον, τῶν ἀθανάτων τὰς μονάς·
τὴν γνωριμίαν ζήτησον τῶν θεοτήτων ἁπασῶν,
ἀδελφικῶς συνδέθητι μετὰ Χαρίτων καὶ Μουσῶν,
πρὸ πάντων δ' ἐπιδίωξον τὴν φρόνησιν τῆς Ἀθηνᾶς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ οἰκογενείᾳ Β., τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγ. Ἀλεξάνδρου.

(1885).

Ἐν ᾧ τῆς ποίμνης τῶν πιστῶν μεμακρυσμένος ἤμην,
ἐπελαθόμην ἀσεβῶς πῶς σήμερον τὴν μνήμην
τελοῦμεν τοῦ ἁγίου μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μοὶ τὸ ὑπενθυμίζουσι τὰ τιμαλφῆ σας δῶρα,
προσρήσεις, καὶ βαλάντια κομψά, θησαυροφόρα,
πλήρη δειγμάτων φιλικῶν, τῶν θησαυρῶν τοῦ βίου μου.

Ἐν λευκώματι γενεθλιακῷ.
Εἰς τὴν γενέθλιόν μου ἡμέραν.

Αὕτη ἔστ' ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγεννήθην·
ὅταν ἔλθῃ δ' ἐκείνη καθ' ἣν θ' ἀποθάνω,
ἐγὼ μὲν θ' ἀγαπῶ οὓς ἠγάπων κ' ἐπάνω,
μὴ δὲ πνίξατε σεῖς τὴν φιλίαν εἰς λήθην.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν ἑτέρῳ λευκώματι γενεθλιακῷ.
Τῇ Α. Ε. τῇ Κ^α Β.

Εἰς ζωὴν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀνατείλας,
καθορῶ τὴν ἐσχάτην ἐγγύς, καθ' ἣν δύω.
Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος! Ἐν μέσῳ τῶν δύο
μοὶ ἀρκεῖ πῶς ὑπάρξεις ἀπήντησα φίλας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὴν ἐν Ζακύνθῳ ἑορτὴν τοῦ Φοσκόλου.

(25 Ἰαν. 1888).

Τὴν λύραν κρούσας ἐμμελῶς τοῦ Τάσσου καὶ τοῦ Δάντου,
τῶν Ἰταλῶν ἐδόξασεν ὁ Φόσκολος τὸν Παρνασσόν.
Πατρίς μας ὅμως κόμπαζε· αὐτοῦ τὸ κλέος εἶναι σόν.
Ἔθρεψας τὴν καρδίαν του καὶ τὴν διάνοιάν του.

Τῷ Κῳ Σπ. Παγανέλῃ.

(Ἐπὶ φωτογραφίᾳ).

Βαδίζων ἐπ' εὐφόρου γῆς
πρὸς κορυφὰς τοῦ Παρνασσοῦ,
δάφνας καλὰς καλλιεργεῖς
ὑπὲρ τοῦ ἔθνους κ' ὑπὲρ σοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς μίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

(Ἰούνιος 1888).

Ὑπὸ τὸ Βουλευτήριον τὸ ὄρυγμα τί ἐννοεῖ;
Κατ᾽ ἀντιπολιτεύσεων μὴ θ᾽ ἀνεγείρῃ φρούριν,
ἢ μήπως ἵππον μελετᾷ ἐκεῖ νὰ κρύψῃ Δούριον;
Ὅτι ἂν εἶν᾽, εὐχόμεθα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ εὐπλοῇ,
καὶ πνεῦμ᾽ ἂν ἔχῃ ἡ Βουλή, νὰ εἶναι πνεῦμα οὔριον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Κύων.

(Παίγνιον, τῇ Κ. Σ., ἥτις, σπουδάζουσα τὴν Ἑλληνικήν, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν προόδων της μοὶ ἔπεμψε τὴν κλίσιν τῆς λέξεως *Κύων*, ὡς δῆθεν ᾠδὴν εἰς τὸ κυνάριον αὐτῆς, ὃ ἐκάλει «*Μαρκήσιον*».

Τῆς ᾠδῆς τοῦ κυνὸς ἀντιστροφή:

Εὐδαίμων ὁ *κύων*!
χειρῶν γυναικείων
λαμβάνει θωπεύματα,
χαρίεντα βλέμματα,
καί, δίκην *κυνός*,
διὰ τῆς ῥινὸς
φυσᾷ τὴν χαράν,
κινεῖ τὴν οὐράν,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὰ ὦτα κινεῖ,
ὡς πρέπει *κυνί*.
Ὑμνεῖ τὸ βιβλίον
τοῦ Ἀλκιβιάδου τὸν ἔνδοξον *κύνα*.
Μὴ φθόνει ἐκεῖνα,
Μαρκήσιε, *κύον*!

Ἐπῳδός: Προσγαύγισον, τίνες
εἰσὶν ὡς οἱ *κύνες*;
Τίς εὔθυμος οὕτω καὶ εὐδαιμονῶν;
Ὦ ἄνθος *κυνῶν*,
ἂν ἄλλοι εἰσί,
κ᾽ ἐγὼ τοῖς *κυσὶ*
συζήσω, καὶ μῆνας
ἐν μέσῳ σῶν μείνας,
φθονήσω τοὺς *κύνας*.
Καὶ ἂν ἀσθενήσουν, οὐδ᾽ ἐν ταῖς κλίναις,
κοιμῶντ᾽ ἐν ἀγκάλαις. Ὦ *κύνες*, ὦ *κύνες*!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΠΙΤΑΦΙΑ

Ἐπιγραφὲν εἰς τὸν τάφον τῆς ἀειμνήστου συζύγου μου, εἰς Γενεύην.

Γενναίας ῥίζης Σκωττικῆς καλὸς καὶ θάλλων κλάδος·
σύζυγος, μήτηρ Ἑλληνίς, καὶ κλέος τῆς Ἑλλάδος,
τὸ γήϊνόν της ἔνδυμα κατέθεσ' ἐν Γενεύῃ,
κ' ἡ οὐρανία της ψυχὴ εἰς οὐρανοὺς ἀνέβη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ν. Μαύρου,

(γεννηθέντος τὴν 9 Μαρτίου 1786, ἀποβιώσαντος τὴν 23 Μαρτίου 1868, εἰς Καλλινέστι τῆς Ῥωμανίας).

Βαθὺς τὴν φρένα, μεταξὺ ἀνθρώπων ἐτιμᾶτο,
κ' ἐκαλλιέργει ἀρετὴν καὶ εὐποιΐαν ἤσκει·
ἀπῆλθε δ' εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκ τῆς ζωῆς τῆς κάτω,
ὅπου τὸ στέμμ' ἀθάνατον ἡ ἀρετὴ εὑρίσκει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς συζύγου αὐτοῦ, Σεβαστῆς Μαύρου.

(Δεκεμβρ. 1886).

Νοός, καρδίας ἄνωθεν λαβοῦσα δῶρα σπάνια,
τὴν ἀρετὴν ἀσκήσασα ἡ φερωνύμως σεβαστή,
ἀπὸ τῆς γῆς τῶν θλίψεων ἀνέβ' εἰς τὰ οὐράνια,
ὅπου ζωὴ ἀθάνατος μισθὸς τῆς ἀρετῆς ἐστί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιτάφιος τῆς Κας

Ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπητή, ὑφ' ὅλων ἐτιμᾶτο.
Ἤδη ἀνέβ' εἰς οὐρανοὺς ἐκ τῆς ζωῆς τῆς κάτω.
Ἐκεῖ τὴν δέχονται γονεῖς, σύζυγος, φίλτατος υἱός,
καὶ ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς τῇ δαψιλεύει ὁ Θεός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπιτάφιος τῆς φιλτάτης μου νύμφης, Ἀγγελικῆς.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἦν πᾶσά της ἡ ὕπαρξις ἀγάπη.
Εἶχε καρδίαν, ὄνομα καὶ χάριν τῶν ἀγγέλων.
Μόλις τὴν γῆν κοσμήσασα, πρὸς οὐρανοὺς ἐτράπη,
ἔνθα μακαριότητος τῇ ἡτοιμάσθη μέλλον.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΩΝ ΣΥΝΕΤΑΞΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ

Τῇ νέᾳ Α. Ν. εἰς λεύκωμα.

Ἄστρον ἀνατέλλον εἰς ζωὴν καὶ κάλλη
ὅταν ἐγὼ δύω σκοτεινὸς εἰς τάφον,
μὴ μὲ λησμονήσῃς ὅπως ὅλ' οἱ ἄλλοι,
κ' εἰς τὴν νεαράν σου μνήμην ἀνακάλει
ὅσον πρὸς σὲ φίλτρον ἔτρεφεν ὁ γράφων.

(Παράφρασις).

In frischer Schönheit strahlt dein Stern auf Erden,
und dunkel neigt der Meine sich zum Grabe.
Vergiss mein nicht, wie alle Andern werden,
und denk wie lieb ich Dich beständig habe.
Darum ersucht dich folgender Buchstabe: R.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς λεύκωμα αἰγυπτιακὸν τοῦ λοχαγοῦ D.

Τὸ ὄνομά σου, μαχητοῦ ἱκανοῦ κ' εὐϋπολήπτου,
ἐκ τῆς Σπραίης θ' ἀντηχῇ μέχρις ἄκρων τῆς Αἰγύπτου.

(Παράφρασις).

Dein Name, eines Kriegers so tapfern wie geübten
wird überall erschalhen, von Preussen bis Aegypten.

Τῇ Κ. Κάρκα.

(Ὑποκριθείσῃ τὴν Πύδοκλαν ἐν τῇ παραστάσει τοῦ Δούκα ἐν Ἀμβούργῳ, 3 Φεβρ. 1882).

Ἐπὶ ἐξωφύλλου εοῦ Δούκα.

Παρέστησας τὸ δρᾶμά μου. Διότι τῷ ἐλλείπει
ἡ χάρις καὶ ἡ ποίησις, τὸ δρᾶμά μου μ' ἐλύπει.
Ἀλλ' ὅτι τῷ ἀπέδωκεν ἐθαύμασα κ' ἐχάρην
τὴν ποίησιν τὸ ἦθός σου, τὸ βλέμμα σου τὴν χάριν.

(Παράφρασις).

Du hast gespielt in meinem Stüeke.
Ihm fehlt's an Dichtung und Anmuth.
Du machtest wieder Alles gut,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

und nun gefällt es auch den Musen.
Die Anmuth hast Du in dem Blicke,
die Dichtung wohnt Dir in dem Busen.

Τῷ Auerbach ἐπὶ φωτογραφίας μου.

Λαμπρῶν μύθων καλλιτέχνα, μὴ νομίζῃς ὅλα μύθους.
Ἔστιν ἀληθὴς φιλία, καὶ γνωρίζετ' ἐκ τοῦ ἤθους.

(Παλάσκας).

Künstler der herrlichen Fabeln, nicht Alles als Fabel betrachte.
Wahr ist das freundliche Herz, wie's in den Zügen sich zeigt.

Κυρίᾳ, ἥτις μοὶ ἐζήτησεν αὐτόγραφον.

Κακόγραφα χαράγματα χειρὸς ὑποτρεμούσης,
καὶ ψέλλισμα παράμουσον γεγηρακυίας Μούσης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

(Παράφρασις).

Schlecht gekritzelt die Striche der zitternden Feder, ent-
[halten
einen nichts taugenden Vers, ein Stottern veralteten Muse·

Τῷ κ. Μ., Συντάκτῃ τῆς φιλολογ. Ἐφημερίδος

«Auf den Hoehen»

διὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα του.

Ζῇ εὐδαίμων, καὶ ζωῆς ἀπολαύει διπλασίας
ὁ ζῶν, πλὴν ἐπὶ τῆς γῆς, κ' ἐν τῇ γῇ τῆς φαντασίας.

(Παράφρασις).

Glücklich und doppelt geniesset des Lebens wer nicht nur
[auf Erden,
auch in dem sonnigen Reich hoher Begeisterung lebt.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κ. Ι. Γ., ἐπὶ μικροῦ δώρου τῆς α' τοῦ ἔτους.

(1883).

Τὸ μὲν δώρημα μικρόν, αἱ δ' εὐχαὶ εἰσὶ μεγάλαι.
« Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ » εἶπεν ὁ σοφὸς ὁ πάλαι.

(Παράφρασις).

Kleine Gabe, doch mit Wünschen und mit Segen darge-
[bracht.
« Nicht im Vielen ist das Gute », wie der alte Weise sagt.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς λεύκωμα τοῦ κ. Emil Olivier.

Ὅσοι τρέφουσι λατρείαν πρὸς τὸ μέγα καὶ ὡραῖον,
ἀγαπῶσιν ἐν τῇ νέᾳ τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀρχαίων.

(Παράφρασις).

Qui porte un culte au grand, au bon, ua beau classique,
dans la Grèce moderne aime la Grèce antique.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς αἰγυπτιακὸν λεύκωμα τῆς Κας Β.

(Ἐπὶ σελίδος παριστώσης κροκόδειλον καταβροχθίζοντα ἄνθρωπον).

Ὅστις εἰς θολὰ νερὰ
περιπέσῃ τοῦ Νείλου,
μὴ θαυμάσῃ ἂν βορὰ
καταστῇ κροκοδείλου.
Ἂν δ' εἰς βλέμματα καλῆς
περιπέσῃ κυρίας,
βορὰ ἔσται ἀσφαλὴς
τῆς ἰδίας καρδίας.

(Παράφρασις).

Who plunges and swims in the floods of the Nile,
is not seldom a prey of the wild crocodile;
But who dares it to plunge in looks firy and smart
of eyes sweetly bewitching, falls a prey of his heart.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ἡ χειρές.

Ὑπὸ Σχιλλέρου.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν λεόντων
μεταξὺ σεμνῶν ἀρχόντων
προσδοκῶν ν' ἀρχίσῃ ἡ πάλη
ἦν ὁ Βασιλεὺς Φραγκίσκος·
καὶ, ἐμπρέπουσα εἰς κάλλη
εἰς ἐξώστην ὑψηλὸν
ἦν ὁμήγυρις πολλῶν
γυναικῶν, ὡς ῥόδων δίσκος.
Μόλις ὁ μονάρχης νεύει,
σιδηρᾶ κιγκλὶς ἀνέβη·
λέων δ' ἰσχυρὸς προκύπτει,
λοξὸν βλέμμα πέριξ ῥίπτει,
καὶ βραδύς, κατὰ μικρὸν
προχωρῶν μετὰ σιγῆς,
καὶ χασμώμενος μακρόν,
τὴν παχεῖαν χαίτην σείει,
καὶ τὰ μέλη του ταννύει
κατὰ γῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὡς δ' ἐκεῖνος νεύει πάλιν,
θύραν διανοίγουν ἄλλην,
κ' ἐκπηδᾷ ὁρμητικὴ
τίγρις, ἄγριον θηρίον·
καὶ τὸν λέοντα πλησίον
ἅμα εἶδ' ἐκεῖ,
ἐβρυχήθη φοβερά·
τὸν ἀέρα ἡ οὐρὰ
κύκλῳ ἔσχιζε κτυπῶσα,
κ' ἔξω ἐκρεμάσθ' ἡ γλῶσσα.
Τοῦ ἐχθροῦ της ἀπωτέρως
βαίν' ἡ τίγρις θρασυδείλως,
μυκτηρίζει, καὶ ὀργίλως
γρύζουσα, εἰς ἄλλο μέρος
ἐξηπλώθη.
Τρίτον σύνθημα ἐδόθη.
Αἴρονται θυρίδες δύο, καὶ ἐκ ταύτης κ' ἐκ τῆς ἄλλης
δύο χύνονται παρόαλεις
εἰς τῆς τίγριδος τὴν ῥάχιν,
ἥτις τοὺς τομοὺς προβάλλει ὄνυχάς της εἰς τὴν μάχην.
Τότ' ἐγείρεται ὁ λέων
ὀρυόμενος ὀξύ,
καὶ προβαίνει μεταξύ,
καὶ οὐδεὶς κινεῖται πλέον·
ἀλλ' ὀκλάζοντες οἱ θῆρες, βλέπουσιν αἱμοχαρεῖς
ἕκαστος ἐμπρός του.
Ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ δ' ἐξώστου
πίπτει ἐκ χειρῶν ὡραίων
εὐπρεπὴς χειρὶς
ἐν τῷ μέσῳ, ὅπου ἦσαν καὶ ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τότε λέγ' εἰς τὸν Δελόργην, τὸν ἱππότην, ἡ Κυρία
Κονιγόνδα, — κ' ἦν ὁ λόγος τῆς ὡραίας εἰρωνία· —
« Ἂν εἰς ὅσα πᾶσαν ὥραν τρυφερὰ δημηγορεῖς
πίστιν θέλεις νὰ χαρίσω,
ἐκεῖ μ' ἔπεσ' ἡ χειρίς·
φέρε την ὀπίσω ».
Ὁ ἱππότης δὲν διστάζει· τρέχει, κ' εἰς τὴν φοβερὰν
εἰσπηδᾷ κιγκλίδα,
κ' εἰς τὸν ἀπευκταῖον κύκλον τείνει χεῖρα τολμηράν,
καὶ ἁρπάζει τὴν χειρίδα.
Πάντες φρίττουν καὶ θαυμάζουν, καὶ ἱππόται καὶ κυρίαι.
Ὁ δέ, φέρων ἀταράχως τὴν χειρίδα, ἐπιστρέφει,
καὶ κοιναὶ τῶν παρεστώτων ἀντηχοῦσιν εὐφημίαι.
Καὶ ἡ Κονιγόνδα βλέμμα τρυφερὸν πρὸς αὐτὸν στρέφει,
βλέμμα ὅπερ ὑποσχέσεις ἀμοιβῶν μειζόνων κρύπτει.
Ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν χειρίδα εἰς τὸ πρόσωπον τῇ ῥίπτει,
καὶ « Κυρία, περιττή », λέγων, « ἡ εὐγνωμοσύνη »,
ἐν τῷ ἅμα τὴν ἀφήνει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κατὰ τὸ τοῦ Βύρωνος

Maid of Athens.

Κόρη Ἀθηναία, πρὶν ἀναχωρήσω,
δός μοι τὴν καρδίαν, δός μοι την ὀπίσω·
ἢ ἀπὸ τοῦ στήθους τούτου ἂν τὴν σχίσῃς,
ἔχε την, καὶ λάβε τὰ λοιπὰ ἐπίσης.
Φεύγων, μετὰ τόνου ἐκφωνῶ πενθίμου,
« Σ' ἀγαπῶ, ζωή μου ».

Μὰ τὴν κόμην ταύτην, ἣν λυτὴν κινοῦσι
πνεύματα γλυκείας τοῦ Αἰγαίου αὔρας,
μὰ τὰς βλεφαρίδας τὰς μακρὰς καὶ μαύρας
αἵτινες ἀνθούσας παρειὰς φιλοῦσι,
πρὸς τοῦ βλέμματός σου τοῦ γοργοῦ κ' εὐθύμου,
σ' ἀγαπῶ, ζωή μου.

Μὰ τὰ ποθητά σου χείλη, καὶ τὰ κάλλη
ἃ ἡ δειλιῶσα σφίγγει μου ἀγκάλη,
μὰ τὸ θάλλον τοῦτο σύμβολον τοῦ θύμου,
λέγον ὅ,τι οὔτε ἀνθρωπίνη φράσις,
μὰ τὰς τῶν ἐρώτων συμφορὰς κ' ἐκστάσεις,
σ' ἀγαπῶ, ζωή μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀθηναία κόρη, φεύγω. Ὅταν μόνη,
τὰς εὐδαίμονάς μας ὥρας μὴ λησμόνει.
Ἂν καὶ τὰ ἱστεία στρέφω πρὸς τὴν Πόλιν,
τὴν ψυχὴν ἀφήνω εἰς Ἀθήνας ὅλην.
Ὅπου καὶ ἂν εἶσαι εἶν' οἱ λογισμοί μου.
Σ' ἀγαπῶ, ζωή μου.

Ἄσμα τετονισμένον

Ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ μυθιστορήματος «Ἄνευ Οἰκογενείας».

Κλειστὰ παράθυρα, σκληρὰ παρθένα!
διὰ σᾶς τί δάκρυα ἔχω χυμένα!
Νυκτόνει. Πρόβαλε πέ με μιὰ λέξι,
κ' ἂν εἶν' μεσάνυκτα, ἥλιος θὰ φέξῃ.

Διψοῦν τὰ ῥόδα σου κ' οἱ ἄσπροι κρίνοι.
Νὰ 'βγῇς, ἀσπρούλα μου νὰ τὰ ποτίσῃς.
Θαῤῥεῖς τὸ μάτι μου νερὸ πῶς χύνει;
Ἄχ! Εἶναι δάκρυα, δὲν εἶναι βρύσις.

Διέ, τ' ἄστρα χλώμαναν. Κρατῶ νυκτέρι.
Προσμένω, κ' ἔγιναν ἡ στιγμαῖς χρόνια.
Ἂν λείψ' ἡ ἄνοιξις, τὸ καλοκαίρι,
ἡ γῆ μαραίνεται, σιγοῦν τ' ἀηδόνια.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κ' ἐγὼ 'ς τὴ θύρα σου μὴ 'πῆς πῶς ψάλλω
κλειστὸ παράθυρο ὅταν κυττάζω.
Ἄχ! τὸ τραγούδι μου δὲν εἶναι ἄλλο,
παρὰ παράπονο π' ἀναστενάζω.

Η ΕΛΛΑΣ

(Τὴν ἀπάντησιν ἣν ἐπὶ τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου ἔδωκα τῷ Λ. Βεικονσφλείλδ, εἰπόντι μοι ὅτι ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, διότι ἔχει μέλλον, μαθοῦσα ἡ γελοιογραφικὴ ἐφημερὶς Punch ἐστιχούργησεν ὡς ἕπεται.

Greece has a past. Who denies or difames it?
Greece has a future; 't is Lord Beconsfield proclames it.
But besides past and future Greece asks for a present,
Epirus, Crete, Thessaly. Is nt' she unpleasant?

(ὃ ἐγὼ μετέφρασα ὡς ἕπεται).

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει παρελθόν, ὡς τὸ γνωρίζει ὅλ' ἡ γῆ.
Ἔχει καὶ μέλλον ἡ Ἑλλάς. Ὁ Βήκονσφεὶλδ τ' ὁμολογεῖ.
Πλὴν θέλει ἐκτὸς μέλλοντος καὶ παρελθόντος, καὶ παρὸν ὀλίγον, Κρήτην, Ἤπειρον.—Αἴ, τὸν κακόν της τὸν καιρόν!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου εἰς Ὅμηρον.

Ὅμηρε γέρον, ἀγάλου. Ἰδοὺ ἡ Ἑλλὰς ἐλευθέρα.
Θ' ἀναγινώσκουν τοὐντεῦθεν ἐλεύθεροι σέ, οὐχὶ δοῦλοι.

Τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Μόνον εὐχάς, τῆς Ἑλλάδος υἱοί, μέχρι τοῦδ' ἐδυνήθη
κατὰ τὸν μέγαν ἀγῶνα ὑμῶν νὰ ἐκπέμψ' ἡ καρδία.
Εἰς τὸν ἀέρ' ἀδρανεῖς οἱ τῆς λύρας μου τόνοι ἀντήχουν,
κ' ἔκρουε μόνον χορδὰς κενὰ μέλη πεμπούσας ἡ χείρ μου
ἐν ἐρημίᾳ, καθὼς στεναγμοὺς κεκρυμμένων ἐρώτων.
Ἤδη ἡ λύρα ἐσίγησε· πλήν, ἐπιβάλλων ὁ λόγος
τοῦ Βασιλέως ἠχεῖ, κ' ἐκ καρδίας φλεγούσης ἐκρέων,
θέλει εἰς πρᾶξιν παγῆ, πρὸς ὑμέτερον, Ἕλληνες, κέρδος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δ

ΕΙΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Α

ΓΑΛΛΙΚΑ

Τῇ Κυρίᾳ * *

(Μετὰ δώρου βιβλίου περιέχοντος αἰνίγματα).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Le bonheur est une charade.
Bien fin qui devine le mot!
L'un le cherche dans une œillade,
l'autre le voit dans un lingot.

Le soldat le trouve à la guerre,
Epicure dans un souper,
la coquette dans l'art de plaire,
Don Juan dans l'art de tromper.

Un rêveur, faute de comprendre
le logogriphe, l'a nié.
Le mot, c'est l'amitié tendre,
et pour moi, c'est votre amitié.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Pour vous? A l'aîde de ce livre
exererz vous et devinez.
Je le sais, moi. Je vous le livre:
C'est le bonheur que vous donnez.

Τῇ Κυρίᾳ Γ * *

(Ἀπορούσῃ πῶς ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς αὐτῇ γενομένας περιποιήσεις).

Vous ne savez comment? Je m'en vais vous le dire:
Si pour recompenser quiconque vous admire
vous desirez qu'il soit millionnaire et plus,
payez-le d'un regard, ajoutez un sourire;
vous le rendrez cent fois plus riche que Crésus.

Aimons-uous.

(Στίχοι ζητηθέντες μοι ἵνα ἐφαρμοσθῶσιν εἰς μουσικὴν τοῦ Chopin).

1.

Le jour est clos. Par la lune, dorée,
la nuit s'emplit de parfums et de chants.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Dans son concert oh viens, mon adorée,
baigner ton âme et retremper tes sens.
Au souffle lumineux de l'amour tout s'enflamme ;
l'hiver devient printemps et la nuit devient jour.
Ouvre avec moi ton âme
à l'amour.

2.

Vois cette fleur qui sur la fleur se penche;
vois voltiger ce papillon heureux.
Le cerf au bois et l'oiseau sur la branche,
tout parle ici du délire amoureux.
S'entraimer est la loi que toute créature
reçoit du créateur, et l'accepte à genoux.
Soyons de la nature:
Aimons-nous.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ Βασιλέσσῃ τῆς Ῥωμανίας

(Ἐκ μέρους τῆς νέας Ε. Μ. ἥτις ἐζωγράφησεν εἰκόνας δι' ἓν τῶν ποιημάτων τῆς Α. Μ.).

O Reine à la beauté suprème,
que tout respecte et que tout aime,
Reine, dont les talents vainqueurs
subjuguent les esprits et les cœurs,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Reine, sur ta tête bénie,
en prodiguant ses dons précieux,
le suprême arbitre des cieux
mit la couronne réunie
de la puissance et du génie.
Reine-Muse, les yeux baissés
devant ton trône je m'incline.
Accepte ces faibles essais.
C'est guidé par ta lyre divine
que mon crayon les a tracés.
Ne rejette pas mon offrande
de ces croquis tout imparfaits,
et que le ciel sur Toi répande
le plein boisseau de ses bienfaits.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Διὰ τὴν Κ^αν Γ.

(Ἥτις τῷ πρεσβευτῇ * * προσέφερε διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, ἣν αὐτὸς ἀπέκρυπτεν, ἐργόχειρον περικοσμοῦν γελοιογραφίαν χαραχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῷ γραμματέως Τόζη).

Monsieur le Comte, avec ma seule tête
je ne saurais célébrer votre fête
et dire tout ce que dicte mon cœur.
J'ai fait venir quatre autres à mon aide.
Ne dites pas que l'une ou l'autre est laide;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ayez respect pour le dessinateur,
qui bien que d'être artiste il ne se pique,
peut hardiment affronter la critique.
Il fait tout bien. Vous le savez aussi.
C'est, en un mot, le Chevalier Tosi.
Quand vous fêtez, vous en faites mystère.
Mais c'est égal. Pourquoi compter les jours?
J'offre mes vœux aujourd'hui, mais j'espère
que leur effet durera pour toujours.

Εἰς λεύκωμα Κας Ζ. Γ.

Mes ancêtres avaient la sagesse suprême.
Ils connaissaient à fond ce qui peut rendre heureux.
Je vous livre cet art, et je vous dis comme eux:
Connaissez-vous vous-même.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΩΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ ῥιπιδίου μετ' εἰκόνος,

(παριστώσης τὰ τοῦ πρώτου τετραστίχου).

L'oiseau qui le printemps nous charme de sa voix,
sentant la mort venir, se cache dans les bois.
Nous épargnant l'aspect de sa fin désolée,
il choisit pour sa tombe une branche isolée.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

C'est ainsi que quiconque a vécu sous ta loi,
si le sort lui défend de rester dans tes chaînes
et d'y gémir heureux, s'enfuit, va loin de toi,
pour ne pas t'attrister de l'aspect de ses peines.

Ἐπὶ ἑτέρου ῥιπιδίου.

Que le zéphyr, niché dans ces plis, vous envoie
les roses sur la joue et dans le cœur la joie.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ Κᾳ ἐπὶ βιβλίου μου.

De ce livre n'ouvrez que la première page,
et pensez à l'auteur en oubliant l'ouvrage.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἕτερον ὁμοίως.

De votre souvenir ce livre n'est pas digne ;
mais n'en bannissez pas de même qui le signe.

Εἰς λεύκωμά τινος ἀπερχομένου εἰς Ἰαπωνίαν.

Sans doute il y a loin de la Grèce au Japon ;
mais sur les Océans l'amitié jette un pont.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ Κυρίᾳ L.
μετὰ δύο ῥοδομόρφων μυροφόρων φιαλῶν.

Que le léger parfum qui s'exhale des roses
symholise pour vous bonheur en toutes choses.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς Κας de B. ἐν Βεισβάδεν.

Wiesbaden tant prôné, tant admiré, Madame,
guérit les maux du corps et donne ceux de l'âme.

Αὐτόγραφον διὰ τὴν Καν M.

Je dois écrire un mot, une pensée, un rien,
un nom sans importance? Eh bien, j'écris la mien.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς φωτογραφίαν μου.

Qu'est-ce que l'homme? Moins qu'une ombre qui s'efface;
car l'ombre reste et l'homme passe.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῷ ποιητῇ Jules César Blaacard.

(Πέμψαντί μοι τὴν βιογραφίαν του, 1888).

Empereur, conquérant, Jules César de Rome,
de son illustre nom a rempli l'univers.
Sans régner, sans combattre, on peut être un grand homme.
Non moins vaut se nommer Jules César des vers.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Στίχων Ἑλληνικῶν τοῦ Ἰαφιατ. Β. Νικολαΐδου, κατ' αἴτησίν του.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

L'azur du firmament et les rayons des cieux
ont été condensés en deux globes qui brillent,
deux globes de saphir, qui sont vos beaux yeux bleus,
et qui rendent obscurs les astres qui scintillent.

Si vous levez les yeux, leur prunelle qui luit,
en fixant le ciel noir, le colore et l'éclaire.
Vous les baissez, et l'ombre emplit la terre entière;
vous les clignez, le jour combat avec la nuit.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Le chant de l'aliéné.

(Ἐκ τοῦ διηγήματός μου: « Ἐκδρομὴ εἰς Πόρον ».

J'étais une fleur fraiche et tendre.
Un ange me vit, vint me prendre
et me baisa.
Bientôt, par un fatal caprice,
me lançant dans le précipice,
il me brisa.

J'étais un cygne au blanc plumage.
Je portais mon vol audacieux
au haut des cieux.
Une abeille sort du feuillage,
de son dard me pique fort! fort!
Je tombai mort.

Pensée, amour, la double flamme,
brûlait sur l'autel de mon âme
en l'éclairant.
Soudain l'orage se déchaîne,
renverse l'autel et l'entraine
dans le torrent.

Le beau livre de la nature
ouvert sur la terre et les cieux,
charmait mes yeux.
Abîmé dans la nuit obscure,
mon esprit ne peut plus le voir;
car tout est noir.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Mon âme, à travers d'épais voiles,
sur un ciel dénudé d'étoiles,
chaos béant,
promène son regard avide,
et ne rencontre que la vide
et le néant.

Nature, à mon heure première
tu me tendis ton sein de mère
pour me nourrir.
Pour ton repos mon cœur soupire.
Ouvre tes bras. A toi j'aspire.
Je veux dormir.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Διὰ τὴν μουσικὴν τοῦ ἄσματος τῆς Σουλιμᾶς ἐν τῷ μελοδράματι « ἡ Ἐκδίκησις » τοῦ Ῥουβενστέϊν,

(Κατ' ἀτελῆ γερμανικὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσσικοῦ πρωτοτύπου).

1

Versez le vin; que les verres s'emplissent.
Abreuvons-nous du nectar généreux.
Pleins de gaîté quand les chants retentissent,
ils disent haut que les cœurs sont heureux.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

2.

Trève aux chagrins, et noyons la tristesse
dans les flots doux qui chassent le souci.
Voue à l'oubli l'ingrate qui te laisse.
L'amour heureux seul te sourit ici.

3.

Rejette au loin les voiles, jeune fille ;
que le soleil contemple tes appas.
Cambre à nos chants ta taille si gentille;
au tambourin laisse guider tes pas.

4.

Le tourbillon de la danse sauvage
ajoute encore à tes rares attraits.
La lune dore au lointain le rivage,
et luit aux cœurs de désirs pénétrés.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

5.

Unissons-nous en amicale étreinte.
Applaudissons à leurs pas mesurés.
En nous la haine est à jamais éteinte,
et par la paix nos rangs sont resserrés.

(Entre Strophe, 3 et 4 le CHOEUR chante).

Le jus doré que prodigue la treille
rend au sang froid les ardeurs de l'été.
Qu'il coule à flots, qu'on vide la bouteille,
qui verse en nous la joie et la gaîté.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

B

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

Τῷ κ. Ο. Α. Ellissen, μεταφραστῇ ποιημάτων μου.

Wahr ist der Spruch: «Das Gewand macht den Menschen».
[Nicht aber nur diesen
macht es, es macht auch die Muse; denn was in grie-
[chischer Tracht mir,
in *Fustanella*, misfiel, in dem deutschen, dem stattlichen
[Anzug
lächelt es selben mich an, und es klingt mir wie Nachhall
[von Göthe.

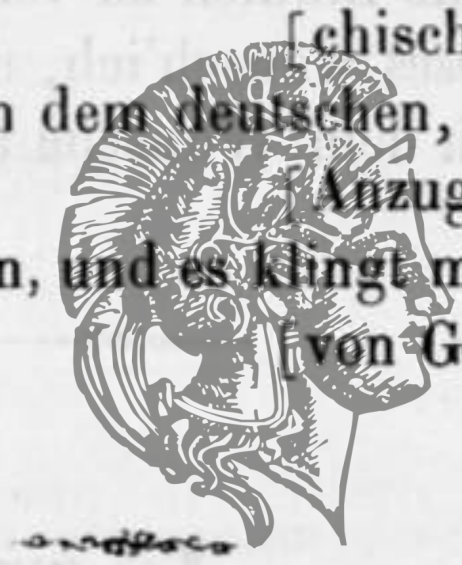

Τῷ αὐτῷ.

(Εὐχηθέντι μοι ἐμμέτρως τὸ Πάσχα Ἀπελογεῖτο δ' ὅτι δὲν ἔγραψεν ἐγκαίρως, ἐκλαμβάνων καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἐφαρμοζομένην τὴν 12ήμερον διαφορὰν τῶν ἡμερολογίων. Προσέθετε δ' ὅτι αἱ ἐπιστημονικαί του μελέται δὲν τῷ ἄφηνον καιρὸν διὰ ποίησιν).

Jhre herzergoss'nen Wünsche sind uns immer lieb und
[zeitig;
dass sie aber zu früh kämen chronologisch auch bestreit'ich.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Nicht der Papst, des Mondes Siechel regelt nur die Os-
[terfeier;
und der Mond beruft gleichzeitig euch und uns zum Fe-
[ste heuer.
Also will ich auch den Himmel für Sie, wie ich's kann,
[anflehen,
(Mög'er nur mein Deutsch verstehen!)
dass er Ihnen reichlich spende alles Wohl und... Epopeen;
dass an des Parnassus Spitzen,
wo Sie von rechtswegen sitzen,
Sie des Wissens Aeren mähen,
ohne sich dabei den Busen
zu erkälten, und der Musen
holde Blumen zu verschmähen.
Dieses wünsch'ich, und es einen
sich dem Wunsche auch die Meinen.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῷ αὐτῷ

(ἐπὶ ταχέως γενομένῃ ἐμμέτρῳ μεταφράσει).

Nein, ich muss mich tief verbeugen der geschwindigkeit
[zu Ehren.
Sie besteigen, man ersieht es, den beflügelten Pegas;
denn in staunend raschem Fluge ziehen Sie durch den
[Parnass,
und Sie machen schöne Verse wie die Schnitter häufen
[Aeren.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Διαφορὰ μεταξὺ Mitgeführt καὶ Mitleid, περὶ ἧς ἠρωτήθην.

Das Mitgefühl tränkt zwei verwandte Herzen
in einem Kelch des Leidens und der Freude.
Doch ist der Kelch voll bittern Tranks der Schmerzen,
das Mitleid weint, versüssend ihn fur Beide.

Τῇ Βαρόνῃ ν. Β.

(Ἥτις μοὶ ἔπεμψεν ἄνθη καὶ στίχους μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ Δούκα).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ueber der Musen Lorbeeren, die bittern, die wenig ver-
[dienten,
lächelt die Blume mir zu, welche die Freundschaft dar-
[reicht.
Aber wie rhümlich und schön wenn die frische, süssduft-
[ende Blume
auf dem Parnassus gepflückt, wird von der Muse ge-
[schenkt!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῇ θυγατρὶ τοῦ ποιητοῦ Β,

(Διὰ τὰ γενέθλιά της τῇ 1 Σεπτεμβρίου).

Des ersten Septembers bleichstrahlende Sonne
die Erde besah von der sternigen Ferne,
und schaute hier unten mit Staunen und Woune
zwei Augen sich öffnen noch schöner als Sterne.

Das Jahr war im Scheiden, die Blumen im Welken.
Schon zeigte der Winter die eisige Spur.
Da sprossen urplötzlich die Rosen und Nelken,
und es zierte sich bräutlich und froh die Natur.

Die Nachtigall sang in den blühenden Dornen:
«Willkommen, lieb Schwester, willkommen und Gruss!»
Und, streichelnd die Locken der neulich gebornen,
ein Engel vom Himmel bracht'ihr einen Kuss.

Vom ewigen Frühling umweht und umlächelt,
sie lächelte wonnig dem Frühling entgegen.
Es bringet ihr Duft der Zephyr den sie fächelt,
es bringen die Schläge des Herzens ihr Segen.

Sie sind rosig die Lippen, die Honig einsaugen
von den Blumen, die schön ihre Wangen bemahlen.
Als Spiegel der Himmel erkohr sich die Augen,
welche sanfte entsenden, doch brennende Strahlen.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Diese Strahlen gefährlich wohl waren sie nicht
an dem Jahr der Geburt. Um so mehr sind sie's heuer.
Damals waren sie liebliches, wärmendes Licht,
doch jetzt hat angefacht sie die Liebe zu Feuer.

Sie leuchten von Genius, sie blitzen von Witz,
sie sind die begeisternden Fackel der Kunst;
und schlägt in den menschlichen Herzen der Blitz,
auflodert in ihnen sogleich Feuerbrunst.

Mit ihnen ist's nicht gar geheuer zu scherzen.
Die Straffe trifft bald und trifft hart den Verwegnen.
Doch mögen sie brennen, zerreissen die Herzen,
nicht weniger soll Sie Gott schützen und segnen.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ ἀνωτέρω συγχαρητήριον πέμψας εὐθὺς ὡς μοὶ ἐζητήθη μῆνας τινὰς πρὸ τῶν γενεθλίων, συνώδευσα διὰ τῆς ἑπομένης ἐπιστολῆς.

«Es ist ja nicht September, nicht schon Herbst.
Es ist die Zeit noch wo die Blumen keimen,
zärtlich besungen von den Nachtigallen »,
sagst Du, und lassest meine Zuschrift fallen.
—Jst's wohl die Zeit die Du so prächtig färbst?
Noch micht entspross die Blume, schön vor allen,
die ich besang in ungeschickten Reimen?
Ich sollte warten bis zum Herbst, dem gelben!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

bis zum Festtage! — Und die Ungeduld? . . .
Jetzt oder dann, die Wünsche sind dieselben.
Und sollt'ich unterdessen plötzlich sterben?
Ich habe keine Lust die schöne Schuld
zu hinterlassen glücklicheren Erben.
Was macht das Datum, was macht Ort und Zeit?
Die Wünsche sind ja für die Ewigkeit.
Sie mögen später kommen oder heut,
vom Herzen fliessend nim sie auf mit Huld.

Ἐν τῇ ἀγροικίᾳ τῆς Κας von K.
Εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Nicht auf dem Immalaya, in Pommern ist zu sehen
der ird'sche Paradies,
mit schattenreichen Wäldern, bewohnt von freien Rehen,
mit schwandurchschwomm'nen Seen,
mit tiefbelaubten Hainen,
mit blumgestickten Hügeln, und über Alles dies,
mii Engeln gross und kleinen.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῇ αὐτῇ Κυρίᾳ.

(Ἀπάντησις εἰς ἔμμετρον πρόσκλησιν εἰς συναναστροφὴν μετημφιεσμένων· Ἡ οἰκία εἶχε μετασκευασθῇ εἰς Ἰνδικὴν Παγόδαν, τὸ προσκλητήριον εἶχε περιεζωγραφημένα διάφορα ἰνδικὰ ἐμβλήματα καὶ θηρία, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐπαφίετο ἑκάστῳ νὰ ἐκλέξῃ ἣν ἤθελεν ἐνδυμασίαν». — 1882).

Aus ist zwar der Carnaval,
doch nicht glaub'ich dass es schadet.
Gerne gehn wir überall
wenn und wo Ihr uns einladet.
Wollt'Ihr dass ich schnellen Ganges
laufe bis zum Strand des Ganges?
Wohl! Doch nicht als Bayadere!
Thunlicher, glaub'ich, noch wäre
wenn ich zu dem Fest gelange
sei 's als Tiger sei 's als Schlange,
wenn ich schicklicher nicht finde
schwarzen Frack und weisse Binde.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ Κ^α Herz ἀπάντησις εἰς ἔμμετρον πρόσκλησιν διὰ τὴε α' Μαΐου.

(1887).

Ein schöner Monat ist der Mai,
des Frühlings erstgebor'nes Kind.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Es weht so sanft der laue Wind,
es tönt im Busche so gelind
der Nachtigallen Melodei.
Vergessen werden alle Leiden;
es schwindet jeder Pein und Schmerz;
nach süssen
Genüssen
strebt sehnlichst das Herz.
So werd'ich auch mit Lust und Freuden
mich hinbegeben zu Frau HERZ.

Εἰς συμβολὴν
ἧς ὁ ὑπολογισμὸς μ' ὑπεβλήθη ἐμμέτρως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Zwei sind die Damen; die Herren sind fünf; Doch die [summa summarum
ist sie wohl sieben? Ich habe gelöst die verwickelte Glei- [chung
durch Logarithmen und Wurzeln, und finde das x fünf [und zwanzig.
Eins gilt jeder der Herrn, doch zehn ist der Werth jeder [Dame.
In Mathematik jedoch bin ich schwach, und zahle nun [blindlings.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκ μέρους τῶν θυγατέρων μου

(εἰς τὰ κοράσια τοῦ υἱοῦ μου πέμψαντα αὐταῖς γερμανικοὺς στίχους περὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους).

Wohl schön ist der Frühling mit duftenden Rosen,
und reizend der Sommer, so grün und so heiss,
der Herbst süss mit Birnen und mit Abricosen,
und glänzend der Winter, gekleidet in Weiss;
doch süsser und reizender sind unsere Nichten,
und glänzender auch, denn sie glänzen im Dichten.

Τῇ Κυρίᾳ Ε. G. μετὰ τὰ γενέθλιά της (1881).

('Επὶ χάρτου φέροντος ὡς λόγιον: Wie könnt ich dein vergessen?)

Vergessen könt'ich's micht, doch wusst'ich es nicht eben,
dass jener schöne Tag, geschmückt mit achzehn Lenzen,
Sie gestern zugeführt dem neuen ernsten Leben.
Nun kehr'er oft zurück, um Ihnen zuzuglänzen,
mit jeder Freude Schmuck, mit jedes Glückes Kränzen.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

Τοῦ μικροῦ Ernst G.

Ernst im Sinne, heiter im Gemüthe,
fahr'duch's Leben, und dass Gott dich hütte,

Τῆς Κας G. διατελούσης ἐν δειναῖς περιστάσεσι.

(1878).

Jedes Herz das fühlend schlägt
huldigt der Anmuth;
doch Bewunderung erregt
im Unglücke Muth.

Τῆς νέας μυθεστοριογράφου Κας Sch.

Von dem alten Parnass sind die Musen verschwunden.
Ich durchsuchte die Thäler, die heiligen Haine
und die Wälder der Lorbeern. Unssonst: da war Keine.
In die Ferne dann zog ich. Gefunden! Gefunden!
An dem Ufer der Spree, da enkannt'ich schon Eine.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς θυγατρὸς τοῦ συγγραφέως Auerbach.

Der, den wir trauernd beweinen ist uns nicht völlig ent-
[rissen;
denn wie sein Ruhm in der Welt, weilet in Ihnen sein
[Geist.

Τῆς νέας Kας F.

(1886).

Auf Ihrem Lebenspfade glänzt der Jugend holde Sonne,
und sie bestreut mit Rosen ihn und mit der Schönheit
[Nelcken.
Lang mögen sie in Frische blühn; doch sollten sie einst
[welcken,
dann folge ihnen Reiz und Duft, des hohen Sommers
[Wonne;
und kommt dann der fruchtreiche Herbst mit allen sei-
[nen Schätzen,
er möge langsam sich hinziehn mit schönen, kühlen Tagen,
bis in des heitern Winters Schnee sich Alpenfeilchen se-
[tzen,
und sie im fernsten Alter noch anmuth'ge Blüthen tra-
[gen.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς Κας L. εἰς Westead.

Könnt ich so vergnügte Stunden
finden, wie ich hier gefunden,
würd'ich nach den vier Weltenden,
nicht nach Westend mich nur wenden.

Τῆς μικρᾶς Ε. Κ.

Lass den Segen Gottes walten,
höre was die Mutter spricht,
und der Sommer wird wohl halten
was der schöne Lenz verspricht.

Τῇ Κᾳ Κάφκᾳ

(ὑποκριθείσῃ τὴν Εὐδοκίαν ἐν τῷ Δούκᾳ· μετὰ δέσμης τεχνητῶν ἀνθέων).

Falsch sind die Blumen, doch nimm sie; denn Keine wie
[Du hat bewiesen
wie die Nachahmung in Kunst oft die Natur übertrifft.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπὶ βιβλίου μου προσφερομένου.

Klein ist der Werth des Büchleins, ich erkenn'es.
Doch wer kennt nicht ein winziges Blümlein
das nicht verworfen wird, obwohl es klein.
« Vergiss mein nicht » sagt dieses so wie jenes.

Ὁμοίως.

Mit dem Unbedeutendsten unter den Geschenken
nehmen Sie vorlieb.
Nicht an das Geschriebene brauchen Sie zu denken,
nur an wer es schrieb.

Ὁμοίως.

Dieses Büchlein, das werthlose, Ihnen wag'ich es zu schen-
[ken,
um an des Schriftstellers Namen Ihr Gedächtniss nur zu
[lenken.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁμοίως.

Dieses Büchlein sagt nicht viel.
Warum sollt'ich's Ihnen schenken?
Aber schön ist doch sein Ziel,
bittend Sie an mich zu denken.

Τῇ Μουσολήπτῳ Κ. **
ἐπὶ βιβλίου ποιημάτων μου.

Des Dichters Geheimnis, begraben im Busen,
verhüllt wird in Versen und in Harmonie.
Die Schwester der Grazien, die Tochter der Musen,
kann allein es errathen und täuschet sich nie.

Ἐπὶ βιβλίου μου.

Urtheilt mich nicht nach meinem Schreiben.
Missfallen wird'es Euch und Vielen.
Doch schätzet mich nach der Gefühlen,
die liebend sind und liebend bleiben.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῇ Κ^α Σοφίᾳ Β.

(Ἐπὶ Γερμανικῆς μεταφράσεως ἑνὸς τῶν δραμάτων μου).

Ich Zögert'es zu geben, da die Gewissheit
mich hielt, dass es von Fehlern wimmle. Aber jetzt
die Fehler deckt und nimmt auf sich wer übersetzt.
So nimm's nachsichtig an, Sophia, Du, die Weisheit.

Τῇ ἡγεμονίδι . . . ἐφ' ἑνὸς βιβλίου μου.

Was der Dichter hat im Kopfe, was der Mensch hegt in [dem Busen,
wünscht ehrsüchtigst er zu widmen der ehrwürdigsten der [Musen.

Τῇ Κ^α Τ.

(Ἐπὶ βιβλίου τοῦ Wachenhusen φέροντος τὸν τίτλον τοῦ στίχου 6').

Sagt das Buch von Wachenhusen
« was die Strasse verschlingt »,
was enthält des Freundes Busen
diese Zeile dir bringt.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῇ μικρᾷ F. S.

(Ἐπὶ βιβλίου παιδικῶν εἰκόνων).

Keine Damen, keine Herrn
diese Bilder sind;
Kiuder sind es. O wie gern
wär'ich auch ein Kind!
Leichten Herzens springen, spielen,
ist der rechte Siherz.
Nur zu bald wird überspühlen
die Vernunft das Herz

Τῇ Κ. Ἑλένῃ B.

(Ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου: Die fromme Helena).

Dass Helena die schöne war, alt Homer zeugt darum.
Sie wäre auch die fromme! Helena from! Hum, hum!
Wir kennen eine neue; sie ziert den alten Namen,
und sie, Homer zu Trotze, ist schön und fromm zusam-
[men.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΝ

Εἰς ζητήσασαν.

Wer diese Züge schreibt
wird bald verbleichen.
Von ihm nichts übrig bleibt
als diese Zeichen.

Ἕτερον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Der vergängliche Mensch hinterlässt auf dem Sand
seines Fusses Spur, die der Wind verweht;
doch die Schrift ist die Spur der Vernunft und der Hand,
die ewig steht.

Ἕτερον.

Nichts sind die eitlen Striche die meine Feder schreibt.
denn todt is der Buchstabe; der Sinn nur lebt und bleibt.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἕτερον.

Wenn ich auf der Erde
nicht mehr athmen werde,
möge noch an mich
mahnen dieser Strich.

Ἕτερον ἀγνώστῳ ζητήσαντι.

(1885).

Das Wort vom Herz zum Herzen knüpft nur das Freund-
schaftsband,
uud nicht die todten Züge aus unbekannter Hand.

Αὐτόγραφον τῇ Κ. Μ. Σ.

Der Mensch vergehet. Lange bleibt wohl keiner.
Doch *scripta manent* sagt uns der Lateiner.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπὶ φωτογραφίας μου.

Bald wird die Hand die diese Zeilen schreibt
nicht sein.
Der Mensch vergeht, und hinter ihm nur bleibt
der Schein.

Ἕτερον ὁμοίως.

Damit Sie mich nicht vom Gedächtniss vertreiben,
erlaub'ich mir hier meinen Namen zu schreiben.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ φωτογραφίας μου.

Das Bild ist mein stummer Vertreter, und spricht.
« vergiss mein nicht ».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τῇ Κυρίᾳ * *

(Ἰαν. 1881).

Hab'ich leider Bess'ress nichts, Schenkenswertheres zu [schenken,
bitt ich, nicht an das Geschenk, an den Schenker nur zu [denken.

Ἐν χρονολογικῷ βιβλιαρίῳ τῆς Κας R.

(Τῇ γενεθλίῳ μου ἡμέρᾳ).

An diesem Tag sah ich zuerst die Erde,
das schöne Himmelslicht.
Doch wenn ich bald von beiden scheiden werde,
vergessen Sie mich nicht.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παρὰ τῇ ποιητρίᾳ, Ἐξοχ. Κᾳ Stranz,

(Εἰς ἀνπάντησιν προπόσεώς της. Αὐτοσχέδιον. — 1881).

Ob ich auch schreibe, ob ich strebe,
nicht mir gehört der Musenkranz.
Erlaubt dass ich das Glass erhebe
und sage vollbewusst: Hoch lebe
die Muse: Excellenz von Stranz.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁμοίως, εἰς τὴν τράπεζαν τῆς αὐτῆς.

(1885).

Ihr Winter sei ein immergrünend Lenz,
und ganz
vergnügt und hoch mag leben Excellenz
von Stranz.

Πρόποσις εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ σοφοῦ ἀρχαιολόγου Ἰούν C. Boetticher.

Soll ich, der Feind des Bacchus in seinem Glase nippen,
um unsern Gast zu ehren und preisen? Hat es nöthig er,
dem alle Griechen ruffen mit Herzen und mit Lippen:
« Hoch lebe der Gelehrte, der Freund der Griechen Böt-
[ticher? »

Πρόποσις εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Κας F.

(ἥτις τῷ ποιητῇ Bodenstedt, εἰς ἀμοιβὴν προπόσεώς του, ἔδωκε φίλημα).

Ich bin nicht Dichter, bin nicht tüchtig;
ich werd'es wenn ich soll und muss.
Jetzt für die Frau des Hauses dicht'ich:

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Hoch sei ihr Leben, voll Genuss!
Doch Mensch bin ich, und eifersüchlig
macht die Belohnung mich . . . der Kuss.

Τῇ νέᾳ Κᾳ ς. τῇ α' τοῦ ἔτους.

Ein neues Jahr beginnt, das Jahr von fünf und achtzig.
Hell mög'es jeden Tag mit Freudestrahlen funkeln.
Doch sollte hie und da ein Wölkchen es verdunkeln,
nur heitern, frohen Muths! und Alles wieder macht sich.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παρὰ τῆς Κᾳς ΙΒ. διδούσης νόμισμα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τῷ χειρουργῷ * *

Geb'ich dem grossen Chirurg des Bild Alexanders des [Grossen,
liegt die Ursache nicht fern, denn verwandt ist die Grösse [der beiden:
Jener schlug tödliche Wunden, doch dieser auch die töd- [lichsten heilet.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῇ Κᾳ Ε. Κ. εἰς ἀπάντησιν.

Die schönen Mädchen von Berlin verschwanden hin nach [Sachsen.
Hier fängt die gelben Blätter an der dürre Herbst zu zei- [gen.
Doch, endlich, kommen Sie zurück, bald werden an den [Zweigen
mit frischen Frühlingsblumen auch die schönsten Mäd- [chen wachsen.

Ἀπάντησις τῇ Κᾳ Ε. Φ.

(φίλη τῆς μουσικοτάσκαλου, ἣν λέγει ἡ Μνημοσύνην ἀ, προσκαλούσῃ με δι' ὡραίων Γερμανικῶν στίχων εἰς μουσικὴν συναναστροφήν).

Gruss und Dank der Mnemosyne
und den Musen, neun in Einer.
Ja, ich komm'; ich hab's im Sinne.
Glücklicher wird sein wohl Keiner.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

An Herrn Prof. Dr. A. Dühr

(Εἰς Μεκλεμβοῦργον, μεταφράσαντα τοῦ Γαίτου τὸν Ἑρμάννον καὶ Δωροθέαν εἰς ἀρχαίους Ὁμηρικοὺς ἑξαμέτρους).

Göthe, der täglich bestieg die parnassischen Hügel lust-
[wandelnd,
sah einst hängen vom üppigen Stamme des heiligen Lor-
[beers
eine veraltete Leier mit gold'nen süsssäuselnden Saiten.
Gleich nun erkannte der sehnende Blick die homerische
[Zither,
und er entwand sie. Es jauchzten darüber die Musen, die
[neuen;
aber es zürnten die alten, da sie das Geweihte Werkzeug
sahn in des Fremden Gewalt, und hörten die Saiten er-
[tönnen
herrlich zwar, so wie zuvor, doch fremd ihren göttli-
[chen Ohren,
und sie erflehten von Göttern und Menschen zurück was
[ihr Eigen.
Alles umsonst. Man vergas um die jetzigen Klänge die
[frühern.
Aber die klagende Stimme der tief betroffenen Musen
rührte mitleidig das Herz des ihnen geweiheten Priesters,
welcher von ihnen geführt, dem begeisterten Diebe nach-
[eilte,
nahm die gestohlene Leier, umstimmte die zitternden Sai-
[ten

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

und übergab sie den Musen. Entzückt nun entnahmen sie
[diese,
als sie vereinigt die Stimmen vernahmen von Homer
[und Göthe.

Ἀθῆναι 31 Ἰουλ. (12) Αὐγ. 1888.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Τὸ ᾆσμα τοῦ παράφρονος ἐν τῇ ἐκδρομῇ εἰς Πόρον.

1.

Wie die Frühlingsrose blüht ich;
doch ein Engel schön und gütig
gab mir einen kuss,
und er pflückte und er brach mich.
Fortgeschleudert hat er ach! mich
hin zum wilden Fluss.

2.

Weisser Schwan, hob ich mit Wonne
meinen Flug empor zur Sonne,
zu dem ew'gen Tag.
Eine Biene stach am Herzen
aus den Blumen mich. Mit Schmerzen
fiel ich und erlag.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

3.

In mir funkelte der hehre
Stern des Denkens und der Liebe,
heil'ges Doppellicht.
Doch es blies von fernem Meere
und erlosch die edlen Triebe,
und sie leuchten nicht.

4.

In der Schöpfung breiter Rolle,
die von Gottes Hand geschrieben,
las ich hochentzückt.
Sie hat grauser Sturm, im Grolle
durch die schwarze Nacht getrieben,
meinem Aug'entrückt.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

5.

Nun der Seele Augenstrahlen
fallen dunkel auf dem kahlen,
öden Raum herum.
In des Himmels weiter Höhe
leer ist Alles was ich sehe,
Alles leer und stumm.

6.

O Natur, der Freudelose
lag als Kind in deinem Schoosse,
aller Sorgen fern.
Streck für meine müden Glieder
deine Muterarme wieder.
Schlaffen möcht'ich gern.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκ τοῦ Συμβολαιογράφου.

1.

Keusch lächelt der Mond und er leuchtet in Milde.
Wie demantene Blumen im blauen Geffilde
die unzähligen Sterne, die strahlenden, funkeln.
Komm heraus sie zu sehen. Vor deinem Gebilde
Mond und Sterne vor Neid werden schwinden im Dun-
[keln.

2.

Hör'! Der Abendwind streitet im Wald mit den Zwei-
[gen,
welche sich vor dem heftigen Sänger verneigen,
und die Nachtigall trillert in blumigen Hallen.
Von den rosigen Lippen lass ein Wort nur erschallen,
und vor Neid wird der Wind und der Vogel wird schwei-
[gen.

3.

Der Lenz hat bezwungen den Winter, den rauen.
Mit buntfarbigem Tepich bedeckt er die Auen,
besprengt mit Aromen von Rosen und Nelcken.
Lass zwischen den Nelcken und Rosen dich schauen,
und es werden vor Neid alle Blumen hinwelcken.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκ Λείλας.

1.

Der Lotus erblüht an des Ganges Gestade,
von der Sonne getreichelt, geküsst von den Lüften.
Jeden Morgen der Thau in erfrischendem Bade
färbt bunt seinen kelch und erfüllt ihn mit Düften.

2.

Doch es brauste des Ganges aufschwellende Fluth
und zerknickte den Lotus in zorniger Wuth,
und sie riss die zerstobenen Blüthen hinab
in die felsigen Schluchten, ins gähnende Grab.

3.

So blüht auch mein Leben in einsamer Stelle,
von den wirbelnden Wogen des Schicksals bespühlt.
Wie den Lotus nun mög' es hinreissen die Welle,
da ich endlich dich sah und die Liebe gefühlt.

Αὐτόθεν.

1.

Schlaff nicht. Der Morgenstern
escheint am Bergesrand.
Es trägt Auroras' Stirn
den himmlischen Demant.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

2.

Ihn grüsst der Vogelsang,
der Hirt auf seiner Leier.
Die Blumen öffnen sich
geschmückt zur Morgenfeier.

3.

Im Himmel und auf Erden
gepriesen wird das Licht,
der schöne Blick des Brahma.
Erwache; schlaffe nicht.

Αὐτόθεν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Triefend entfallen dem Lotus die Strahlenden Tropfen des
[Thaues.
So auch Verlässt uns das Glück, welches uns einst an-
[gestrahlt.
Doch wie des Schiffbruchs Trümmer sich treffen auf Wo-
[gen des Meeres,
so auch begegnen auf's Neu alte Bekannten sich oft.

(Nach einem indischen Gesange).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γ.

ΑΓΓΛΙΚΑ

Τῷ Κῳ Ο. A. Ellissen,

(Γράψαντί μοι πολύγλωσσον ἐπιστολὴν ἔμμετρον).

I knew you were the pet of Greek and German Muses;
but that you stricke so well the strings of Byrons lyre
and use so misterly the luth that Musset uses,
that was unknown to me, and is what I admire.

Τῇ Κᾳ ἐπὶ βιβλίου μου.

Accept this little book and don't say «what a bother!»
Put by what it contains, but don't forget the author.

Τῇ Κᾳ A, νέᾳ μυθιστοριογράφῳ καὶ ποιητρίᾳ

('Αγγλίδι, ἐν Ems, 1883).

Lost were the Muses, when
they left Parnassus'mountain.
I found the youngest one again
by Emses healing fountain.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῇ Κᾳ . . . ἐπὶ βιβλίου μου.

On the Parnassus' splendid height
once sat the Muses with Apollo,
and Pindar sang before their shrine.
The earth was gaie, the sky was bright.
Now 't is a marsh all dull and hollow,
where in the silent dreary night
you hear no verses but like mine.

Εἰς λεύκωμα νέας Ἀμερικανίδος.

Long struggled Columbus against wind and wave,
until to the old world a sister-world he gave.
Most happy was he, and his gift was most precious.
But still happier am I, as, sitting in peace,
I see shining so bright to the blue sky of Greece
what the new world contains most pretty and most gra-
[cious.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς Κας Μ * *

To write in your Album is a tentation.
I would fain sing your praises. But to contain them all
and what I feel aud think, this book would be too small.
Let tfien my tribut be mute admiration.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δ

ΙΤΑΛΙΚΑ

Τῇ Κᾳ R. ἐπὶ βιβλίου διηγημάτων μου.

Io gli do questo libretto, che gli parla in mio favore.
Se dimentica i scritti, non dimenticar l'autore.

Τῷ Κῳ Κόμητι B. Czapski.

(Ἀπάντησις εἰς πρόσκλησιν δείπνου τῆς ἑταιρίας τοῦ Δάντου).

Con gioja la cenna di Dante accetto.
Non chiedo ne paste, ne ghiacci, ne vino.
La sua presenza mi basta. Ma aspetto
che non ci darà il festin d'Ugollino.

Τῇ νέᾳ καὶ ἐξόχῳ μουσικῇ Κᾳ Th. Tua.

(Αὔγουστος 1886).

Sei tu l'Amor, o sei la madre sua?
Non sei l'Amor, perche tu sei piu bella.
La madre? No. Piu giovine sei ch'ella.
Non arrossir, e dimi: «Io son *Tua*».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΑΙΤΟΥ Φαῦστος. Μετάφρασις . . . . . Σελ. 2

Προσημείωσις . . . . . » 5

ΠΑΝΤΟΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ . . . . . » 261

Α' ΑΥΡΙΚΑ . . . . . » 263

Β' ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ . . . . . » 277

Εἰς λευκώματα . . . . . » 281

Ἐπιτάφια . . . . . » 300

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ μετὰ παραφράσεων. . . . . » 302

Γ' ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ . . . . . » 308

Δ' ΕΙΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Α' ΓΑΛΛΙΚΑ . . . . . » 314

Β' ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ . . . . . » 327

Γ' ΑΓΓΛΙΚΑ . . . . . » 356

Δ' ΙΤΑΛΙΚΑ . . . . . » 259

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

003359

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ